

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 126 / IV legislatura / Setè període

Dijous, 22 de juny de 1995

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 71

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre el motiu pel qual el termini de resolució de les sol·licituds de subvencions per a assistir a la IV Conferència mundial sobre les dones és d'un màxim de tres mesos a partir del 28 d'abril de 1995 (Reg. 27847)

Formulació: Sra. Mayol (IC) (p. 6990).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 6990).

Repregunta: Sra. Mayol (IC) (p. 6990).

Segona resposta: conseller (p. 6990).

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius de no utilitzar les denominacions d'«escola pública» i d'«institut públic» en la documentació que emana del Departament d'Ensenyament (Reg. 27566)

Formulació: Sra. Baig (S) (p. 6991).

SUMARI (2)

Resposta: *conseller d'Ensenyament* (p. 6991).

Repregunta: *Sra. Baig (S)* (p. 6991).

Segona resposta: *conseller* (p. 6991).

Pregunta al Consell Executiu sobre els requeriments del Parlament Europeu respecte a la contaminació del riu Besòs (Reg. 27965)

Formulació: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 6991).

Resposta: *conseller de Medi Ambient* (p. 6992).

Repregunta: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 6992).

Segona resposta: *conseller* (p. 6992).

Preguntes al Consell Executiu sobre l'Acta de 29 de desembre de 1994, dictada pel Jutjat número 6 de Barcelona, en relació a una denúncia per maltractaments en les dependències dels Mossos d'Esquadra (Reg. 28317), sobre si s'han delimitat responsabilitats en relació amb els maltractaments produïts en les dependències dels Mossos d'Esquadra el dia 27 de gener de 1994 (Reg. 28318) i sobre les mesures previstes a fi que es respectin els drets humans en les dependències dels Mossos d'Esquadra (Reg. 28319)

Formulació: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 6992).

Resposta: *conseller de Governació* (p. 6993).

Repregunta: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 6994).

Segona resposta: *conseller* (p. 6994).

Rèplica: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 6995).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la lluita contra el racisme, la xenofòbia i la intolerància (Reg. 26337) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Elena (S)* (p. 6995).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el foment de la tolerància i la lluita contra el racisme i la xenofòbia (Reg. 26200) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Bosch (ERC)* (p. 6996).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el foment de la tolerància i la lluita con el racisme i la xenofòbia (Reg. 26100) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Mayol (IC)* (p. 6998).

Resposta conjunta: *conseller de Benestar Social* (p. 7000).

Rèplica: *Sr. Elena (S)* (p. 7003), *Sr. Bosch (ERC)* (p. 7004) i *Sra. Mayol (IC)* (p. 7005).

Contrarèplica conjunta: *conseller* (p. 7005).

Alteració de l'ordre del dia

El president anuncia una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt vint-i-unè (p. 7006).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals (Reg. 28671) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Riera i Gassiot (IC)*, *que n'anuncia la retirada en favor d'una transaccional* (p. 7007)

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals (Reg. 28673) (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Baig (S)*, *que n'anuncia la retirada, i també la de l'esmena presentada* (p. 7008).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals (Reg. 28640) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Bargalló (ERC)*, *que n'anuncia la retirada* (p. 7008).

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació) a la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya

Torn a favor: *Sra. Capell (CiU)*, *que anuncia la retirada de totes les esmenes presentades a les tres mocions* (p. 7009).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació) a la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya

Retirada abans

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, 2 i 3, de modificació) a la Moció del Grup Socialista

Retirades abans

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació) a la Moció del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya

Retirades abans

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Reguant (M) (p. 7010) i Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 7010).*

Votació del text transaccional: *aprobat per unanimitat (p. 7010).*

Declaració d'adhesió a la campanya «Europa reneix o mor a Sarajevo»

El president, en nom de tots els grups de la cambra, llegeix un document d'adhesió a la campanya «Europa reneix o mor a Sarajevo», amb motiu de la concentració del dia 25 de juny a la plaça de Catalunya de Barcelona (p. 7011).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre les urgències sanitàries i les situacions de saturació que existeixen (Reg. 28674) (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Utgés (S) (p. 7011).*

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Renau (CiU) (p. 7012).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Reguant (M) (p. 7012), Sr. Ariza (P) (p. 7013), Sr. Fuentes (IC) (p. 7013) i Sr. Benach (ERC) (p. 7014).*

Posició del grup presentant: *Sra. Utgés (S) (p. 7014).*

Votació, amb l'esmena incorporada: *aprovada per unanimitat (p. 7014).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política educativa (Reg. 28670) (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 7014).*

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M) (p. 7015), Sr. Ariza (P) (p. 7016), Sr. Bargalló (ERC) (p. 7017), Sr. Cadevall (S) (p. 7018) i Sr. Jané (CiU) (p. 7019).*

Votació dels punts 2 i 3: *rebutjats per 22 vots a favor, 47 en contra i 1 abstenció (p. 7019).*

Votació del punt 6: *aprobat per unanimitat (p. 7020).*

Votació dels punts 1, 4, 5 i 7: *rebutjats per 23 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció (p. 7020).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'etapa educativa de zero a tres anys (Reg. 28672) (Punt vint-i-cinquè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 7020).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, de modificació, i 2, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Torrent (S) (p. 7021).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Reguant (M) (p. 7022), Sr. Ariza (P) (p. 7022), Sr. Bargalló (ERC) (p. 7022) i Sra. Vidal (CiU) (p. 7023).*

Votació del punt 1: *aprobat per unanimitat (p. 7024).*

Votació del punt 2: *rebutjat per 25 vots a favor, 47 en contra i 1 abstenció (p. 7024).*

Votació del punt 3: *rebutjat per 26 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció (p. 7024).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació (Reg. 28672) (Punt vint-i-sisè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Reguant (M), que anuncia la retirada del punt 2 de la Moció (p. 7024).*

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Bruguera (CiU) (p. 7025).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Ariza (P) (p. 7026), Sr. Fuentes (IC) (p. 7026) i Sr. Rañé (S) (p. 7026).*

Posició del grup presentant: *Sr. Reguant (M), que anuncia la retirada de la resta de la Moció (p. 7028).*

La sessió s'aixeca a dos quarts de tres de la tarda.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 71.2

La sessió es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Andreu i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. (Pausa.)

Preguntes

Entrem en el punt de l'ordre del dia corresponent a preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Consell Executiu sobre el motiu pel qual el termini de resolució de les sollicituds de subvencions per a assistir a la IV Conferència mundial sobre les dones és d'un màxim de tres mesos a partir del 28 d'abril de 1995

La primera pregunta és sobre el motiu pel qual el termini de resolució de les sollicituds de subvencions per a assistir a la IV Conferència mundial sobre les dones és d'un màxim de tres mesos a partir del 28 d'abril del 95, presentada per la diputada senyora Imma Mayol, que té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. La IV Conferència mundial de les Nacions Unides sobre les dones se celebra el setembre d'aquest any a Pequín. Paral·lelament, s'hi celebra el Fòrum d'ONG, que, d'alguna forma, el que pretén és que les associacions no governamentals de dones influeixin amb la seva veu en les propostes dels governs. La participació de les ONG catalanes no és pas fàcil, perquè Pequín està molt lluny, i això vol dir que és molt costós. Llavors, d'alguna forma, hem reclamat, com a ONG —en aquest cas em situo com a ONG—, el suport econòmic del Govern, un suport que ha de ser d'alguna forma no tutelat, en el sentit que ens sembla que el paper del Govern és un, en la Conferència governamental, i el paper de les ONG és un altre. En aquest sentit es va publicar una resolució del 9 de març, publicada al DOGC del 7 d'abril, que oferia subvencions per assistir a la Conferència i al Fòrum. El termini per presentar les sollicituds finalitzava el 29 d'abril, i es deia que el Govern tenia tres mesos, com a molt, per dir si aquestes subvencions es donaven o no es donaven, a qui es donaven i a qui no es donaven. Jo, la meua pregunta, senyor conseller, seria, a més a més de per què això, al mateix temps, un prec, i el prec seria que vostès no esgotessin aquest termini, perquè moltes de les ONG de Catalunya, que estan pendent de si van a Pequín o no van a Pequín, depe-

nen, en bona part, de tenir l'ajut o no tenir l'ajut, i saber això el dia 29 de juliol és enormement preocupant, perquè en un mes és difícil organitzar un viatge d'aquest tipus. Per tant, el prec seria que en el termini d'aquest mes vostès diguessin qui té i qui no té subvenció.

Per altra banda, en el diari *La Vanguardia*, fa una setmana, sortia que l'Institut Català de la Dona havia decidit donar 50 ajuts per valor de 150.000 pessetes; si això ho diuen els diaris, tant de bo ho sabessin les associacions i ho pogués saber el Parlament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas i Baldellou): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, la Llei de pressupostos vigent no estableix cap tipus de termini per a la resolució de les sollicituds de subvencions; per tant, i suplètoriamment, es va acollir al que disposa la Llei 30/92, del 26 de novembre, del procediment administratiu, la qual en el seu article 42.2 estableix que el termini de resolució de les sollicituds que formulin les persones interessades en un procediment concret serà d'un màxim de tres mesos. Aquesta va ser, doncs, la disposició a la qual ens vàrem acollir. Ara, jo la puc informar que les resolucions que han estat aprovades ja varen sortir dilluns, 19 de juny, i les denegatòries van sortir ahir dimecres. Se'n deixa cinc o sis en llista d'espera i ja s'han enviat, aquestes resolucions, al *Diari Oficial de la Generalitat* per a la seva publicació, que espero que en el termini d'una setmana, quinze dies, es publicarà. Però estan ja les resolucions fetes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Mayol pot repreguntar.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, celebri la seva resposta; veig que el termini s'ha escurçat, i això és important de cara que la gent pugui saber si té o no subvenció per anar a Pequín. A mi només em queda dir que espero que la concessió d'aquestes subvencions s'haurà fet amb criteris d'imparcialitat, de pluralisme, etcètera. Si no, em veuré obligada a fer una nova pregunta, ja no parlant de terminis, sinó parlant de criteris, perquè una cosa que sí que és una mica lamentable és que en aquesta Ordre que deia que es concedirien subvencions, en cap cas explicava cap criteri, i simplement deixava a la discrecionalitat i l'arbitrarietat de l'Institut Català de la Dona decidir qui hi anirà i qui no hi anirà. Espero que aquesta vegada no se'ls n'hagi anat la mà.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Al Govern de la Generalitat no se li'n va mai la mà, senyora Mayol..., (rialles) no, no se'ns en va mai. Realment, les resolucions es fan amb criteris objectius; si vostè no ho

veïés així, ho discutiríem, però tingui per segur que hi han arguments amb els quals s'han resolt aquestes subvencions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els motius de no utilitzar les denominacions
d'«escola pública» i d'«institut públic»
en la documentació que emana del
del Departament d'Ensenyament*

Passem a la següent pregunta, que és sobre els motius de no utilitzar les denominacions d'«escola pública» i d'«institut públic» en la documentació que emana del Departament d'Ensenyament, presentada per la diputada senyora Maria Assumpta Baig. Té la paraula.

La Sra. BAIG: Sí, darrerament hem observat que en la documentació específica –decrets, ordres, Mapa escolar– procedent de la Conselleria d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya s'anomenen els centres segons els ensenyaments a què es destinen: centres d'educació infantil i primària –CEIP– o instituts d'educació secundària –IES–, sense fer cap esment de si són centres públics o centres concertats.

Nosaltres creiem que l'escola pública és una propietat de la societat i una conquesta de justícia social. I és una tradició de qualitat, tant educativa com de participació ciutadana, que quedaria totalment diluïda amb aquest nom que ara veiem i anem observant que es fa servir des del Departament d'Ensenyament.

Per això ens agradaria saber, i molt més en aquest moment que estem celebrant el vintè aniversari del document de l'escola pública per la qual tant hem treballat, per què s'omet la paraula «pública».

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Baig. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Pujals i Vallvé): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, de fet, el caràcter públic o privat dels centres docents no ha estat mai un element integrant de la seva denominació, i d'aquí una mica la meua sorpresa en ser formulada aquesta pregunta. Això ho fa parlès la legislació vigent durant els darrers anys en aquesta matèria. En primer lloc, perquè fins a l'aprovació de la Llei orgànica 8/85, del 3 de juliol, els centres docents públics es denominaven «col·legis públics» si impartien pre-escolar i EGB, «instituts de batxillerat» si impartien BUP i COU, o «instituts de formació professional». Consegüentment, aleshores, els centres de secundària no incorporaven el nom de «públic» en la seva denominació.

L'esmentada Llei, reguladora del dret a l'educació, va establir que els centres públics d'educació pre-escolar, d'educació general bàsica, de batxillerat i de formació professional «es denominaran "centres pre-escolars", "col·legis d'educació general bàsica" i "instituts de formació profes-

sional" respectivament». Consegüentment, no es va determinar que ni la seva denominació genèrica, ni l'específica que ha de tenir qualsevol centre docent públic recollís aquest caràcter. La Llei orgànica 1/1990 va establir nous nivells i cicles educatius i, posteriorment, el Reial decret 1004/91, pel qual foren establerts els requisits mínims dels centres docents, va determinar que les denominacions genèriques dels centres públics seran les d'«escola», «col·legi» i «institut», en funció que imparteixin educació infantil, educació primària o educació secundària respectivament. Genèricament, els centres docents que imparteixen l'educació infantil i primària reben també el nom de «col·legis».

Atès el contingut d'aquesta normativa, la denominació d'un centre docent és determinada pels ensenyaments que imparteix i és independent de la seva titularitat. Per aquest motiu els actes del Departament d'Ensenyament no recullen el caràcter públic o privat d'un centre docent en la seva denominació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Baig, per repreguntar.

La Sra. BAIG: Sí, certament, es prima l'aspecte que es pugui detallar exactament quins són els ensenyaments que s'imparteixen en aquell centre, però nosaltres el que volíem era conèixer fins i tot els motius pels quals ara no hi havia el terme de «públic» en escola, col·legi o institut. I ens sembla que, en uns moments que els aspectes de finançament van marcant els centres diferenciadament, entre públics i concertats, convindria –i el privat privat– no treure-li aquest mot, adjectiu, de «públic» perquè no es diluís l'aspecte i el coneixement del ciutadà a quin centre es dirigeix en el moment de portar els seus fills a l'escola.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora diputada. El senyor conseller...

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. En qualsevol cas, dir que amb independència de la meua opinió no ja només personal, sinó com a titular del Departament d'Ensenyament, aquesta proposta comportaria una modificació de la LOGSE. Els partits polítics podrien prendre, en tot cas, aquesta iniciativa, almenys els que ho considerin convenient.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Pregunta sobre els requeriments del Parlament
Europeu respecte a la contaminació del riu Besòs*

La següent pregunta és sobre els requeriments del Parlament Europeu respecte a la contaminació del riu Besòs, que presenta la diputada senyora Rosa Martí, la qual té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. El Consorci del Besòs l'any 89 va presentar una denúncia davant el Parlament Europeu fonamentada en tres

qüestions: en primer lloc, per denunciar l'elevada contaminació del riu Besòs; en segon lloc, per denunciar l'incompliment del Pla de sanejament respecte a aquest riu, i, en tercer lloc, perquè els efectes de la contaminació d'aquest riu, del riu Besòs, provoquen contaminació al mar Mediterrani, que és un mar comunitari.

La Comissió de Peticions del Parlament Europeu actua, encara que ho fa lentament, però vostè ens va estranyar molt perquè, en unes manifestacions recents en aquesta cambra, l'honorable conseller de Medi Ambient va dir que mai havia rebut cap requeriment del Parlament Europeu respecte a aquesta qüestió.

A nosaltres el que ens agradaria conèixer és si realment és veritat que la Conselleria de Medi Ambient mai ha tingut coneixement d'aquesta denúncia ni de cap requeriment de la Comissió de Peticions del Parlament Europeu.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta i Gonzàlez): Senyor president, senyora diputada, és evident que conec aquesta denúncia de l'any 89, que es va anar tramitant, va ser admesa a tràmit el març del 90, resposta de la Comissió el juny del 90, i hi va haver un requeriment de la Comissió el 21 del IV del 91, i amb posterioritat, ja recentment, havent pres possessió del càrrec de conseller de Medi Ambient..., i sap vostè perfectament –perquè també hi era– que hi va haver una reunió de la Comissió de Peticions del Parlament Europeu aquí, el 28 de maig de 1991.

Amb posterioritat hi va haver les respostes, etcètera, i segurament no em vaig saber explicar bé o potser no ho va entendre bé, però quan jo vaig respondre allò és que no tenia en aquell moment, que recentment no hi havia pendent cap requeriment del Parlament Europeu.

L'última resposta que es va fer és relativament recent, de l'abril del 95, sobre un dictamen motivat, que vostè coneix i que jo conec també, del 26 de gener del 95, el qual considerava satisfactòria la resposta, pel que correspon a la llista 1, i matisava uns dubtes –que després, justament, és el que dic que van ser respostos– respecte a la llista 2; hi havia una presumpta insatisfacció respecte a la resposta de la llista 2, i això ha estat respost.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Rosa Martí pot repreguntar.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Molt breument, senyor president, perquè des del Grup Socialista considerem suficient la resposta de l'honorable conseller, que l'única qüestió que volíem aclarir era si realment la Conselleria tenia o no coneixement d'això, i, tal com acaba de manifestar l'honorable conseller, hi devia haver un malentès i, per tant, això queda clar, perquè des del Grup Socialista tenim clar que, gràcies, en part, a la denúncia al Parlament Europeu que es va efectuar de la contaminació del riu Besòs, s'han anat, amb el temps, prenent mesures.

I nosaltres entenem que no s'hi val a mirar cap a Europa només quan convé, sinó que també s'hi ha de mirar quan les coses no van tan de cara.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El senyor conseller vol intervenir?

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Moltes gràcies, senyora diputada. Li agraeixo la seva disposició; simplement aclarir-li que aquesta última resposta respecte a la insatisfacció del Dictamen motivat de la Comissió s'ha respost en el sentit que l'article 7, punts 1, 2 i 3, que era la incògnita del Parlament, té resposta: hi ha autoritzacions prèvies d'abocament, número 1; hi ha normes d'emissió, que són la taula número 3, i a més hi ha objectius de qualitat.

Per tant, penso que també el Parlament Europeu, com vostè ara també ha dit, es donarà per satisfet.

Moltes gràcies, senyora diputada; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a una denúncia per maltractaments en les dependències del Mossos d'Esquadra i a les mesures previstes a fi que s'hi respectin els drets humans

Passem a la següent pregunta –que suposo que seran les següents–, que formula el diputat senyor Roc Fuentes, sobre determinades denúncies per maltractaments en les dependències dels Mossos d'Esquadra; són les preguntes numerades amb el 4, 5 i 9 de la llista.

El Sr. FUENTES: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. FUENTES: Si m'ho permet, les acumulo, demanant naturalment que se m'acumuli també el temps corresponent.

El Sr. PRESIDENT: Això vol dir «acumulació», eh? (Rialles.)

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. He fet l'observació perquè alguna vegada hi ha hagut, en fi –per error, sens dubte–, alguna limitació en el temps. En tot cas, passo directament a formular la pregunta, passo a formular la pregunta per no esmerçar-lo en el preàmbul.

El 27 de gener de l'any passat es produïren –i avui estic en condició d'afirmar-ho– maltractaments a detinguts en les dependències dels Mossos d'Esquadra, després de la manifestació que es va produir arran de la vaga general. Jo, immediatament que en vaig tenir coneixement, vaig formular les corresponents preguntes en el Ple, que foren substanciades el 17 de març, és a dir, un mes i mig després, i la senyora consellera de Governació –a la qual, naturalment, qualificaré d'una manera molt suau perquè ja no és consellera– va donar resposta d'una manera que jo, com a mínim, qualificaria de molt imprudent, perquè no solament va negar el que jo li preguntava, sinó que fins i tot va negar que n'hi ha-

gués indicis, i va arribar a insinuar que això ho plantejàvem nosaltres per algunes raons estranyes o ocultes.

Jo després he formulat altres preguntes amb resposta escrita i he plantejat també altres iniciatives, que finalment vaig posposar precisament per esperar a tenir elements clars, resolucions judicials que permetessin delimitar clarament el que va passar i, en definitiva, veure si des del punt de vista del Govern de la Generalitat s'han pres les mesures per delimitar les responsabilitats i, sobretot, si s'han pres les mesures perquè això no es torni a produir.

El 29 de desembre va haver-hi una resolució del Jutjat número 6, resolució per la qual procedia al sobreseïment de les diligències, de les actuacions, però que cal explicar encara que sigui molt breument. La resolució diu que es van produir dos tipus d'actes en relació amb els detinguts: per una part, foren emmanillats i agenollats durant prop de dues hores en les dependències, però que això el jutge no ho considera delictiu, no ho considera com un delict de tortures perquè la necessitat va imposar que aquests detinguts —hi havia poques forces— haguessin de romandre en aquestes condicions. Però tot i estant en aquestes condicions, els detinguts —diu la resolució clarament— «patiren altres actuacions, com foren la introducció del dit a l'anús, ser colpejats amb les defenses» —diu exactament— i estirades de cabells», i aquestes actuacions sí que diu la resolució que són constitutives del delict previst i penat en l'article 204 bis del Codi penal.

Què diu finalment la resolució? La resolució diu que, aquestes actuacions que poden ser delictives, que comporten indicis de la comissió d'un delict de tortures, no s'ha pogut delimitar qui és la persona que les va fer, qui va actuar directament, i l'afectat, concretament, el denunciador, el senyor Gómez va apellar aquesta resolució intentant que els dos sergents responsables de la detenció fossin condemnats per aquest delict, i el Tribunal Superior va estimar que el delict només es podia imputar a persona coneguda que l'hagués fet directament.

Per tant, és cert que no ha prosperat el delict, però no perquè no existís, no perquè no es produís, sinó perquè no s'ha pogut delimitar qui era la persona o les persones, quins eren els mossos d'esquadra que aprofitant la situació que els detinguts estaven agenollats i emmanillats —«engrillatados», diu la resolució— van produir aquestes actuacions vexatòries i constitutives d'un delict de tortures.

Jo sé, n'estic convençut, en vull estar convençut, naturalment, que aquest és un fet excepcional —per descomptat, només faltaria. Jo estic convençut també que el Govern de la Generalitat té el mateix interès que jo que aquests fets no es produeixin, però amb la voluntat i amb el desig no n'hi ha prou. Jo per això li demano les mesures per esbrinar aquestes responsabilitats, més enllà de les pròpiament penals que corresponen als jutjats, i també, i sobretot, les que s'han emprès perquè això no es torni mai més a produir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Pomés.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Xavier Pomés i Abella): Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan es va produir aquest fet jo era director general de Seguretat Ciutadana, i he de dir que vaig ser el primer preocupat d'investigar a fons tots els fets que vam conèixer amb posterioritat, atès que la denúncia que va presentar, en aquest cas, el senyor Gómez, la va presentar no en el moment d'anar al jutjat, vint-i-quatre hores després de la seva detenció escassament, sinó en un jutjat diferent tres dies després.

El senyor Gómez, igual que la resta de detinguts en la situació d'aldarulls a la plaça de Sant Jaume, en tot moment va poder-se acollir als drets, a tots els drets que tenen els detinguts, reconeguts. En el moment del seu trasllat a la comissaria de Mossos se li va fer l'oferiment que pogués tenir la preceptiva revisió mèdica per un metge, revisió que ell va rebutjar, i, amb posterioritat, tres dies després, ell va presentar unes al·legacions en aquest sentit.

Miri, jo també m'he llegit la interlocutòria del 29 de desembre del 94 i, evidentment, quan en vaig tenir coneixement, vaig tornar a instar una segona investigació dels fets. De totes maneres, aquesta resolució, que després, com vostè molt bé refereix, ha estat recorreguda dues vegades i les dues vegades ha quedat rebutjada, jo crec que aquí queda clara una situació, que és que no hi va haver un ús desproporcionat de la força en la seva retenció al Palau de la Generalitat, que es van respectar els drets dels detinguts, que se'ls va informar convenientment d'aquests —així ho diu explícitament— i que no van ser retinguts en les dependències policials, evidentment, més enllà del temps necessari per a la realització de les diligències.

La mateixa instància judicial jo crec que no declara l'existència de maltractaments, sinó que diu que de les declaracions d'un senyor es podria inferir, que «podieran integrar el delito del artículo 204 bis del Código penal»; «podieran integrar», però en aquestes manifestacions aquest senyor després ell mateix nega la possibilitat de poder identificar ningú.

Per tant, fixi's, doncs, en el principi: «alega el perjudicado» —«alega el perjudicado»—, «i no resulta provat que», per tant el condicional del verb. Tot i així, a mi no m'agradaria entrar en una discussió jurídica. Per mi el problema és diferent, el problema és dir: escolti, hi ha una persona que considera que ha estat maltractada, que ha estat vexada, que ha estat torturada o no sé què. De les investigacions internes, una cosa sí que li vull manifestar: no hi ha cap fet que doni cap indicatiu que doni cap sospita que a aquest senyor..., que sí que és cert que, com a tot detingut, quan entra a les garjoles se'ls fa despullar i se'ls fa una revisió integral des d'un punt de vista d'autoprotecció, per evitar que puguin haver-hi autolesions, etcètera; el que sí que li nego és que en aquest examen físic hi hagués cap tipus de manipulació del seu cos —cap tipus de manipulació del seu cos. És a dir, aquest senyor al·lega això, però de les nostres investigacions això no queda provat.

Per tant, la segona resposta seria la de dir: escolti, nosaltres hem fet dues investigacions; la primera, immediatament

de tenir coneixement dels fets, i la segona, també amb posterioritat a la interlocutòria. De cap d'aquestes dues investigacions se'n dedueix, en aquests moments, conducta punible; no hi ha cap indici en aquest sentit. I, per tant, nosaltres, permeti'm també que li digui que, per part dels mossos d'esquadra, també hem de tenir, en aquest cas, la presumpció d'innocència fins que queda demostrat el contrari, és a dir, un principi constitucional que afecta no únicament els ciutadans, sinó també aquests ciutadans que exerceixen de mossos d'esquadra.

Respecte a mesures perquè això no succeeixi, home, jo li diria que les mesures han existit i existeixen sempre, no per aquest fet, sinó des de tota la trajectòria, i per tant, aquí nosaltres mantenim el principi que la policia ha de ser respectuosa com sempre, doncs, amb els principis constitucionals, i aquest és el caràcter que informa el Govern de la Generalitat i aquest conseller que ara els parla.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Roc Fuentes pot repreguntar.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, jo he de començar, com vaig fer amb la senyora consellera, desmentint una vegada més una afirmació que vostès fan: el senyor Gómez Gómez fou posat en llibertat a les quatre de la matinada del dia 29 de gener, i a la 1.30 del migdia següent, és a dir, al cap de set hores, va presentar la denúncia. Res de tres dies: és que el van detenir el dia 27 i el van deixar anar el dia 29 a la matinada. Primera qüestió. Però crec que això és absolutament irrellevant: quan la consellera va venir aquí al cap d'un mes i mig ja tenia forçosament coneixement de la detenció.

Vostè m'obliga a llegir almenys una part de la resolució judicial, perquè el jutge no diu que és possible que hagi passat..., no, no. Li diré el que diu. Diu: «Josep Aguilar Montferrer, sargento de los Mossos d'Esquadra, que estaba al mando del cuerpo de guardia del Palau de la Generalitat, dispuso que los detenidos permanecieran de rodillas, engrilletados por la espalda y de cara a la pared en tanto no fueran cacheados, permaneciendo en esa posición los que fueron detenidos en primera instancia casi unas dos horas, lo que produjo a Juan José Gómez Gómez erosiones superficiales en las rodillas. En el cacheo efectuado a Juan José Gómez Gómez, el agente no identificado que lo practicó *le introdujo el dedo en el ano*; otros agentes no identificados *profirieron* alguna expresión amenazante contra los detenidos, y a uno le tiraron del cabello y a otro le propinaron un golpe con la defensa cuando estaban arrodillados y *sin motivo bastante*. Segundo: de los hechos relatados en el precedente razonamiento debe distinguirse entre aquellos que claramente resultan incardinables en el párrafo segundo del artículo 204 bis del Código penal, como la introducción de un dedo en el ano del denunciante, el tirón del pelo o el golpear con la defensa, del hecho de que por espacio de más de una hora se tuviera a los detenidos arrodillados.» Després es relata –perquè, si no, potser no tindrè temps de llegir-ho tot– que, estar agenollats, ho considera «una medida ciertamente

rigurosa, pero no puede calificarse de maltrato de obra o de vejación injusta». En canvi, diu: «Las diligencias practicadas no han permitido averiguar la identidad de los agentes *que cometieron*» –no «que supuestamente...», no, no– «que cometieron el otro grupo de conductas, y los testigos manifiestan que no les reconocerían.» Difícilment els poden reconèixer, perquè estaven d'esquena, agenollats, quan es van produir aquests tractaments, tal com diu clarament això.

Per tant, aquests són els fets, i joestic convençut que vostès volen arribar al fons i que vostès, com jo, no volen que això es produeixi, però convindrà vostè amb mi que les seves investigacions han fracassat. Han fracassat, i la presumpció d'innocència –que és un precepte penal– res té a veure amb això que vostès puguin prendre les mesures per delimitar administrativament aquestes responsabilitats que es puguin haver produït, perquè, fins i tot, hi ha tractaments que penalment poden no ser punibles, però que és molt discutible el fet de tenir uns senyors agenollats durant dues hores, que fins i tot els van produir lesions als genolls. I sobretot –hi insisteixo, i sobretot– l'important és que de cara al futur aquestes coses no es tornin a produir.

Jo sé –n'estic convençut– que habitualment, normalment, sempre, pràcticament, l'actuació dels mossos d'esquadra és correcta –n'estic plenament convençut–, és com ha de ser, però quan es produeix un cas, quan es produeix una violació, vostè i jo no ens podem quedar satisfets perquè un jutge digui: «Escolti, *existen indicios de delito de torturas* però no he pogut arribar a esbrinar qui és.» És clar, el jutge, des del jutjat, ho té molt més complicat. Nosaltres –hi insisteixo–, ni vostès, ni nosaltres, ni ningú es pot quedar satisfet amb aquesta resposta, amb aquesta resolució. No podem dir: «Home, com que no s'ha pogut esbrinar qui va fer-ho, doncs, miri, què hi farem.» No, no, hem de posar els mitjans perquè això mai més es torni a produir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller...

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor president, senyor diputat, li agraeixo que vostè digui que, en termes generals, l'actuació dels mossos d'esquadra és sempre correcta, i també li agraeixo que consideri que el Govern, el Govern, se suposa que es preocupa d'aquestes coses, malgrat que sembla ser que en aquest incident o en aquesta qüestió hi ha un interès especial a condemnar una actuació.

A veure, miri, jo aquí tinc tota la documentació judicial. Vostè ha llegit algun paràgraf i ha dit: «No puede calificarse de maltrato de obra o vejación injusta...» –un paràgraf que ha dit. Diu: «No mueve al imputado...» –si continua llegint, diu– «No mueve al imputado» –el comandament dels Mossos d'Esquadra– «el ánimo de maltratar, de causar molestias prevaleciendo de su superioridad», etcètera.

De totes maneres, m'agradaria sortir una mica del que seria la jurisprudència, en aquests moments. Vull dir, aquí hi va haver un arxiu de diligències prèvies, que es va recórrer per dues vegades, i les dues vegades aquest arxiu de diligències, doncs, ha quedat així. El senyor Gómez, per altra ban-

da, està davant d'un recurs en què se li ha imposat una multa per uns aldarulls..., vull dir, la detenció era procedent, però ho deixaré al cas. Jo sí que vull dir-li que..., vejam —en això coincideixo amb vostè—: la nostra preocupació és que la policia actuï sempre correctament i que els Mossos d'Esquadra actuïn correctament, i en aquest cas lamento que vostè no ho cregui, però nosaltres hem fet una investigació a fons, i jo, com a director general de Seguretat Ciutadana que era en aquells moments, vaig ser el primer interessat. Segona, perquè això no passi en el futur?, miri, nosaltres tenim una divisió d'inspecció interna de Mossos d'Esquadra, en què hi ha uns inspectors que constantment estan rastrejant les conductes de tots els agents, avaluant la seva idoneïtat o no. I tercera, en l'Escola de Policia, que aquest any hem variat també, doncs, el curs bàsic, s'introdueixen elements, si cal, encara més exigents del que són el respecte, del que són els drets de les persones, del que són les actuacions policials. Li garanteixo que aquesta és una prioritat per a nosaltres, no perquè ara vostè m'ho preguntí: sempre ho ha sigut. I no descarto que en algun moment alguna conducta sigui punible, i, si ho és, segur que serà castigada. El que passa és que, en aquest cas concret, jo vull continuar dient que no hi ha hagut aquesta situació que vostès anuncien i, per tant, no hi ha hagut unes sancions pel cas.

Res més; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. (*El Sr. Fuentes demana per parlar.*) Per què em demana la paraula el senyor Fuentes? (*Pausa.*) Puntualitzi-ho.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies. Jo no he dit que no em crec que vostès hagin fet la investigació. Jo he dit que la investigació ha fracassat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la lluita contra el racisme, la xenofòbia i la intolerància

Les altres preguntes han quedat posposades, de manera que entrarem en el punt catorzè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre la lluita contra el racisme, la xenofòbia i la intolerància, presentada pel diputat senyor Joan Ignasi Elena i Garcia.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Consell d'Europa ha organitzat, promogut, estimulat una campanya contra el racisme i la xenofòbia, una campanya adreçada als joves per difondre la cultura de la pau, de la tolerància, del respecte, de la llibertat, per difondre aquella vella idea —però alhora jove— que tots els homes són germans, així és, iguals i lliures, perquè ningú és millor que l'altre, ningú pot abusar de l'altre, ningú no és més lliure que l'altre.

La llibertat és un valor que cal reivindicar ara més que mai. La llibertat individual, a voltes qüestionada i trepitjada per la intolerància, també en el nostre país. Hi ha una invo-

lució en la defensa i respecte d'aquests valors també en el nostre país. El conjunt del nostre entorn és una realitat que es viu amb angoixa, amb temor i, fins i tot, amb alarma. Si m'ho permeten, penso que és bo que sigui així, que per part de la gent de bé es visqui amb tensió, es visqui amb alarma, una tensió que ha d'esdevenir acció i compromís i, si convé, intransigència contra la intolerància: hi ha uns límits que no es poden sobrepassar, als quals cal dir, des de la gent de bé, que no.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.*)

És en aquest marc que neix aquesta campanya, amb la voluntat de difondre uns valors essencials per a la convivència de les nostres societats i dels nostres pobles i de fer-ho entre els joves, perquè som nosaltres, els joves, els principals destinataris de la ideologia de l'odi. Els joves vivim les incerteses d'un món que canvia, d'un món que es mou. Hi ha, entre la joventut europea, angoixa, temor, també esperança, però inseguretat pel futur, i és aquesta perplexitat que viu la joventut europea i la marginació que també existeix en la nostra Europa la que esdevé ambient propici per a difondre la cultura de l'odi, de la xenofòbia i del racisme. La por és la porta del racisme, la por al futur, que obliga a buscar enemics on no hi són, a buscar culpables.

I siguem conscients que el racisme s'expressa amb brutalitat però també amb elegància, també amb bones formes. I, senyores i senyors diputats, tinc la convicció que és tan racisme l'assassinat per part d'un *skin head* d'un marroquí a qualsevol ciutat de Catalunya com les discoteques que es neguen, avui també, a Catalunya, a deixar entrar gent de color o gent marroquina, o com els grups que es manifesten contra la instal·lació d'un centre de drogodependències a qualsevol vila del país. Tot això és racisme. Els principis que inspiren una cosa i l'altra són els mateixos: la intolerància. Com les agressions als gitanos o als homosexuals, que passen diàriament. Creguin-me, no és infreqüent aquest fet. Tampoc són infreqüents els comentaris racistes a les nostres societats. Existeix cada dia, aquí, al nostre país, i també, no fa massa, en aquest parc, aquí al costat, on hi ha hagut algun incident d'aquestes característiques. Per tant, ho tenim aquí, molt a prop, és una realitat molt viva.

Però també existeix un altre fenomen que considerem molt preocupant, que és la passivitat. La passivitat és el principal aliat dels xenòfobs, perquè és el que els dona impunitat, que és el que necessiten. I cal dir al país, i també als qui no ho volen veure —perquè també hi són—, que això passa, que existeix racisme i que el tenim aquí, al costat.

És en aquests paràmetres que s'inspira la campanya del Consell d'Europa, partint d'aquestes premisses. Una campanya dirigida als joves, però amb una peculiaritat: la participació dels mateixos joves. Es tracta de crear uns comitès organitzadors, d'àmbit estatal o de comunitat, amb la participació dels respectius governs i també del moviment associatiu, també dels joves. Hi ha campanya general de mitjans de comunicació i una campanya específica del moviment associatiu, en el seu conjunt, i de les mateixes entitats. Hi ha

hagut una acollida molt positiva pel conjunt dels estats, i també em consta que per part del Govern espanyol i per part de la immensa majoria de comunitats autònomes de l'Estat espanyol.

I què és el que ha passat al nostre país? Què és el que ha passat a Catalunya? Que el Govern ha dit que no, que no participa en aquesta campanya. Primer va ser el secretari general de Joventut; després, tinc entès que el conseller de Benestar Social, que els va tornar a adreçar al secretari general de Joventut, i després el mateix president de la Generalitat, que al meu entendre va tenir la descortesia d'adreçar-los novament, sense donar cap resposta pròpia, al secretari general de Joventut.

El motiu que es va al·legar oficialment des de la Secretaria General de Joventut i des de les diferents instàncies del Govern va ser el típic: que ja es fan moltes coses en aquest terreny. I mirin, en això, no hi entraré, si és veritat que es fan o no moltes coses, però el que és segur és que són poques, perquè en aquest terreny sempre seran poques. I, per cert, aquesta campanya no hauria costat diners al Govern de la Generalitat. Aquest va ser el motiu que es va donar oficialment, el que va donar el secretari general de Joventut de la Generalitat, via telefònica, als diferents responsables del Consell de la Joventut: va ser que aquí, a Catalunya, no existeix problema de racisme. Probablement pensaria –i aquesta és la meua opinió– que o bé els interlocutors amb els quals parlava, el Consell de la Joventut, eren «tontos», o bé que feien com ell, que no havien vist un jove en els darrers dotze anys, més enllà dels que veu en el seu despatx, o bé –que és el que jo calculo– les dues coses.

Doncs, miri, felicitats. Al nostre país, malauradament –i crec que n'hem de ser conscients i hem de lluitar per a evitar-ho–, existeix racisme. I, si no, doni una volta per algunes facultats de la Universitat de Barcelona o de qualsevol universitat del país i veurà que en comentaris, en converses, en tertúlies, existeix racisme, i hi ha agressions contra homosexuals, hi ha agressions a immigrants, hi ha agressions als dèbils, hi ha prohibicions, a desenes de locals, d'entrar africans marroquins; però d'això, en Josep Coll, tampoc se n'assabenta. Però hi ha quelcom més: hi ha condicions perquè segueixi avançant la intolerància, perquè faci forat, no entre la majoria dels ciutadans ni entre la majoria de la població ni entre la majoria dels joves, però sí en determinats sectors, i –ho torno a repetir– hi ha el perill del silenci, de mirar a un altre costat d'importants sectors de la població.

El racisme no són només agressions o prohibicions, és una cultura que es pot generalitzar, que, de fet, és en el llenguatge, en les formes, en la televisió, en determinats presidents de futbol que fan d'alcalde; és un verí que sempre és present en totes les societats, en ocasions larvat, en altres moments en efervescència, i cal posar mesures per prevenir-lo. Ara, mirin, que el senyor Coll fos insensible a aquesta realitat, ja n'estem acostumats, ho acostuma a fer, no ens sorprèn. De fet, si no hi ha participat el Govern de la Generalitat no és pel que va dir el senyor Coll ni oficialment ni telefònicament, sinó perquè es nega sistemàticament a fer

cap activitat amb el Consell de la Joventut de Catalunya, i, clar, l'obcecació, el sectarisme el va fer perdre novament els papers i fer novament, una vegada més, com ja ve sent habitual, un paper molt galdós i molt poc profitós per al conjunt del Govern de la Generalitat.

El que més greu ens va saber, senyores i senyors diputats, als grups que presentem la proposta no és que el senyor Coll digués que no en aquesta campanya, sinó que els altres membres del Govern no el fessin rectificar, que novament li fessin cas. A mi, sincerament, no m'agraden ni les disputes ni el sectarisme, però, si el senyor Coll el que vol és enfrontar-se amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, marcs en té per fer-ho i moments en té per fer-ho, però que miri d'encertar les ocasions per fer-ho.

Per altra banda, la campanya, no sé si amb la seva satisfacció o no, ha anat molt bé; hi han participat moltes entitats, també consells, molts municipis, i municipis de tots els colors, de totes les ideologies. Perquè, finalment, com en tantes altres coses, ha hagut de suplir les seves mancances el municipalisme. S'ha creat un comitè organitzador, a Catalunya existeix un comitè organitzador que exerceix i que fa la campanya amb força èxit, un comitè organitzador amb entitats, amb el Consell Nacional de la Joventut a Catalunya i amb ajuntaments, que supleix novament la seva deixadesa. Esperem, sincerament i de tot cor, que rectifiquin, i esperem cordialment les seves argumentacions i les seves possibilitats de canvi d'actitud en aquest terreny.

Després, en el torn de rèplica, voldria, per finalitzar, ferlos un seguit de consideracions, un seguit de propostes concretes, que m'agradaria que en el proper Ple i via moció fossin aprovades per part del Grup de la majoria.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el foment de la tolerància i la lluita contra el racisme i la xenofòbia

Acumularíem les altres dues interpellacions, i, per tant, donaríem la paraula a l'il·lustre diputat senyor Bosch per a defensar la seva interpellació.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'any 1995 ha estat declarat per les Nacions Unides Any Internacional de la Tolerància, un valor propi del tarannà del nostre país, fruit d'una configuració plural i d'una capacitat històrica d'integrar en la pròpia cultura tots aquells que, per motius diversos, han acabat instal·lant-se a les nostres terres.

Amb la derrota, fa cinquanta anys, del feixisme i el nazisme i amb la fi, fa menys anys, del comunisme, semblava que s'entrava en un nou període on la tolerància, el diàleg i el respecte a la diferència serien els béns suprems que dirigien les relacions socials i polítiques. Però això no ha estat així: arreu d'Europa apareixen sovint actes, petits o grans,

de racisme, xenofòbia, antisemitisme, etcètera, tots enormement greus des del punt de vista dels que estimem la tolerància i la llibertat. Aquests fets vénen acompanyats d'un creixement preocupant de forces polítiques que fan de la intolerància el seu ideari polític; s'utilitzen els mecanismes de la democràcia per a aconseguir quotes de poder des d'on qüestionar la pròpia democràcia.

Segurament no és aliè a tots aquests fets que els caps d'Estat i de Govern de trenta-dos països del Consell d'Europa, reunits a Viena el 9 d'octubre del 1993, van prendre l'acord de fer una crida urgent als pobles, als grups, als ciutadans europeus i, particularment, als joves perquè es comprometin decididament en la lluita contra totes les formes d'intolerància i perquè participin activament en la construcció d'una societat democràtica, tolerant i solidària, sobre la base de valors comuns. Aquests participants de la cimera de Viena van decidir continuar la política de lluita contra el racisme, la xenofòbia, l'antisemitisme i la intolerància i adoptar a aquest propòsit una declaració i un pla d'acció. L'element clau d'aquest Pla d'acció és una gran campanya europea de joventut, que vol mobilitzar el públic a favor d'una societat tolerant, fonamentada en la dignitat igual de tots els seus membres. Aquesta campanya està coordinada a nivell europeu pel Consell d'Europa, en cooperació amb les organitzacions europees de la joventut, els grups de les minories nacionals, les organitzacions antiracistes i els comitès nacionals de campanya.

Fruit de l'acord de Viena, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya va fer-se ressò immediatament de les recomanacions, i d'acord amb el pla de campanya va iniciar els passos per endegar a Catalunya aquesta campanya europea. Un dels seus primers passos va ser adreçar-se al Govern del país per tal de proposar-li que encapçalés la campanya i constituir un comitè que, a part d'un possible comitè espanyol, es federés al Consell Internacional de Coordinació.

Tenint en compte que el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya és un organisme de dret públic, creat per Llei del Parlament de Catalunya el 1979, que funciona amb un reglament dictat pel Govern de la Generalitat i que està format i constituït per la quasi totalitat d'organitzacions juvenils que actuen a Catalunya, era d'esperar que el Govern s'hi adherís i ajudés a impulsar aquesta campanya. El 23 de setembre, el Consell de la Joventut va adreçar-se per escrit al senyor Josep Coll, secretari general de la Joventut; el 10 d'octubre, al conseller de Benestar Social, i, finalment, el 14 de novembre, al president de la Generalitat. Les tres cartes, a hores d'ara, no han merescut cap resposta oficial. Mentrestant, i sense la col·laboració del Govern, la campanya ja ha estat endegada; el comitè català ja ha estat constituït i, per manca de suport governamental, ha acabat integrant-se al comitè espanyol. Cal dir que tant el Govern espanyol com els governs de deu comunitats autònomes de l'Estat ja col·laboren plenament i activament amb els respectius comitès, i, en canvi, a Catalunya, només entitats i ajuntaments treballen aquesta campanya. L'acte de presentació, fet el passat 20 de

març al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona, va comptar amb una gran representació de molt diversos sectors socials, mentre que s'hi trobava a faltar una gran part de la pluralitat política del país.

Davant d'aquesta situació, ens fem la següent pregunta: per què no? Per què el Govern no vol saber res d'una campanya europea proposada pel Consell d'Europa i impulsada per una unitat pública i unitària com és el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya? Per explicar-los aquesta actitud ens fem tres hipòtesis.

Primera hipòtesi: la Direcció del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya no és de la mateixa corda del Govern. Aquesta possibilitat, absolutament implantejable, representaria una actuació sectària que no considerem pròpia d'un govern que representa un país.

Si no és un problema de sectarisme, de sectarisme polític, aleshores, ens plantejem una segona hipòtesi: el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya no ho fa bé. Aleshores, no hi hauria d'haver cap problema: es tracta d'assumir com s'ho faria la presidència del comitè català i des de dins indicar quina hauria de ser la via correcta per tirar endavant la campanya; aquest Comitè és i havia de ser plural, i entre tots s'havia de dirigir la campanya. Per tant, el Govern hi hauria pogut incidir positivament i fer-ho anar molt millor, si era aquest el parer que es tenia.

Com que aquesta possibilitat tampoc creiem que sigui la real, ens plantejem una tercera hipòtesi: a Catalunya no hi ha problemes d'intolerància ni de racisme ni discriminació de cap mena; la nostra joventut creix amb una formació cívica exemplar i no cal destinar esforços ni recursos a eliminar un fet inexistent. Això és així? Vegem-ho.

L'informe de SOS Racisme —entitat prou coneguda i reconeguda per tothom— de l'any 1994 inclou 175 denúncies relacionades amb el racisme. Els mateixos autors de l'informe subratllen el fet que moltes o potser la majoria de les agressions que es produeixen no són mai denunciades, potser pel fet de no tenir conseqüències greus o pel fet de tractar-se de persones immigrants, no legalitzades i que tenen por de ser expulsades del país si denuncien qualsevol fet discriminatori. Malgrat això, d'entre les 175 denúncies de què consta aquest informe, en vull ressaltar unes quantes: el 21 de gener del 94, un ciutadà marroquí va ser insultat amb expressions racistes per un grup de nois en un bar; el 19 de juliol del mateix any, una ciutadana peruana va ser atacada per un grup de nois i noies que, segons sembla, eren *skins*; el 4 de març, dos adolescents catalans negres van patir una agressió feta també per un grup d'*skins*; el 7 de març, un ciutadà peruà és agredit per un grup d'*skins*; el 23 de febrer, el restaurant on treballa una ciutadana dominicana rep amenaces per part d'un grup feixista anomenat Victòria Blanca, exigint que la despatxin; el 7 d'abril, una ciutadana argentina rep una carta d'un grup que signa com a Nuevos Neonazis, amenaçant-la de mort; el 9 de febrer també del 94, un metge d'un hospital de Barcelona es nega a atendre un ciutadà i manifesta que està fart de treballar per a negres i estrangers.

Els immigrants, òbviament, no són les úniques víctimes de la intolerància. L'any 91, un grup de joves va matar un transvestit anomenat Sònia molt a prop d'aquí, al mateix parc de la Ciutadella. Aquest cas gravíssim ha estat resolt recentment amb un judici i condemna dels agressors; tots ells formen part d'un grup de joves *skins*. Fa menys temps, el novembre del 94, quatre joves policies en fase de pràctiques i en una nit de gresca van insultar i agredir greument un transsexual anomenat Eva. El cas encara està pendent de judici.

Les agressions de grups feixistes cap a persones que reclamen el dret a la diferència és, desgraciadament, massa habitual. Molts col·lectius catalans d'immigrants, gitanos, homosexuals, etcètera, pateixen agressions i mostres de rebuig que considerem del tot inacceptables. I no cal que ens referim a coses de fa dies o de fa mesos. Ahir mateix, en una mateixa pàgina d'un diari de Barcelona, dues notícies estaven relacionades amb el tema: «Agredit un dominicà a Ciutat Vella» i, al costat mateix, «Judici a un policia de Granollers que és acusat d'intentar matar un marroquí». També podem afegir els fets de fa pocs dies que han tingut lloc a Viladecans i que tots coneixem prou bé havent llegit els diaris.

Tot això, tot plegat, «casos concrets» em poden dir; potser són fets aïllats que no es poden generalitzar. Al nostre parer, un sol cas com aquest ja es mereix tota una actuació, tant institucional com popular. I un altre element també a tenir en compte sobre aquests casos que he anomenat: molts dels protagonistes de les agressions són joves, gent jove disposada a fer mal, a destruir vides, en definitiva, a eliminar la diferència.

He parlat de casos concrets, casos no generalitzables; doncs, anem ara, i ràpidament, a la globalitat. Som racistes els catalans, som intolerants? Mirem les dades de l'enquesta que el mateix Govern ha realitzat i que el conseller de Benestar Social ens va fer arribar a petició nostra. Aquesta enquesta sobre el civisme, i a part d'alguns detalls, és significativa en unes quantes dades. Segons l'enquesta del Govern, el 24% dels catalans justifiquen la desconfiança cap a estrangers i immigrants; el 21% no vol tenir una família gitana per veïna; el 20% justifica la modificació de la conducta davant un portador de sida, i, finalment, el 19% justifica que els drogoaddictes siguin tractats com a delinqüents. Òbviament, podem fer —de fet vostès la fan— la lectura en positiu: el 80% dels catalans són tolerants, o som tolerants. Molt bé; però resulta que hi ha una altra part: un de cada cinc catalans, un de cada cinc ciutadans de Catalunya no té cap problema a reconèixer les seves idees excloents.

Senyors del Govern de la Generalitat de Catalunya, que el nostre país es caracteritzi majoritàriament per la tolerància no pot impedir que es faci tasca preventiva. Aquest 20% d'intolerants sociològics han de ser tinguts en compte, i, a més a més, la joventut és un sector social molt influenciable en tots els sentits i cal que els valors de la tolerància i el respecte siguin propagats entre tots els joves, sense regatejar esforços per part de ningú. Hi ha endegada a tot Europa i

també a Catalunya una campanya adreçada a la joventut que necessita l'acció activa de les institucions, de totes les institucions; malgrat que el carro ja és en marxa, encara s'hi poden afegir.

El motiu d'aquesta interpellació i de les altres que es substancien avui per part d'altres grups és conèixer el perquè de la postura del Govern sobre aquest tema. Per què el silenci oficial a les propostes del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya? Per què sembla que amaguin el cap sota l'ala davant fets del tot condemnables al nostre país i davant d'un corrent europeu no gens esperançador? Per què no canvien de posició? Potser tenen alternatives millors i la seva actuació ja és prou eficaç? «Som diferents, som iguals»: aquest és l'eslògan d'una campanya i d'una acció social que voldríem veure per tots els racons del nostre país. Per tots els racons i per tots els sectors socials.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el foment de la tolerància i la lluita contra el racisme i la xenofòbia

Té la paraula la il·lustre diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, em plau substanciar aquesta interpellació sobre el mateix motiu que acaba de fer-ho el senyor Bosch i abans el senyor Elena. Els tres grups parlamentaris de l'esquerra d'aquest Parlament vam trobar absolutament incomprensible que la Generalitat de Catalunya no hagi volgut sumar-se, no hagi volgut liderar una campanya que s'està fent a tot Europa en favor de la tolerància, en contra del racisme, amb el suport de les organitzacions juvenils. Per aquest motiu, els tres grups parlamentaris, conjuntament, vam decidir venir a aquesta cambra i plantejar aquesta qüestió.

En el cas del Grup Parlamentari d'Iniciativa, seria bo començar dient: a la tercera va la vençuda. Perquè aquesta diputada en dues anteriors ocasions havia plantejat aquesta mateixa pregunta al president Pujol: per què el president Pujol no va voler ser president del comitè d'honor de la campanya de Catalunya en contra del racisme i a favor de la tolerància? El president Pujol va rebutjar en tots dos casos respondre aquesta pregunta. La veritat és que ho entenc, perquè difícilment cap resposta del president Pujol hauria pogut ser satisfactòria. Perquè avui per avui és incomprensible que el president de Catalunya hagi volgut..., s'hagi negat a presidir el comitè d'honor d'una campanya feta a Catalunya pels joves, amb els joves, en contra del racisme i la intolerància.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Els motius d'aquesta interpellació, per tant, són dos. Primer, per què el Govern de la Generalitat no considera prioritari la sensibilització sobre el racisme i el foment de la

tolerància entre els joves? Aquesta expressió, «no ho considerem prioritari», va ser l'expressió que va fer servir el secretari general de la Joventut, senyor Coll, per respondre a les persones del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya que havien demanat, havien sol·licitat, la implicació del Govern de la Generalitat en aquest afer; la resposta va ser: «No ho considerem prioritari.»

La segona pregunta, el segon motiu d'aquesta interpel·lació, és: per què el Govern de la Generalitat és tan sectari, per què és tan incapaç de col·laborar amb la societat civil quan no la controla? Per què no són capaços de derivar, de deixar discrepàncies menors amb el Consell Nacional de la Joventut i col·laborar amb un objectiu tan noble humanament i tan idoni políticament? Per què?

Escolti, jo estic convençuda, el nostre Grup Parlamentari té el convenciment que el foment de la tolerància i el rebuig del racisme és un objectiu humà, social i polític que compartim totes les persones que estem avui aquí, totes les forces polítiques que estem avui aquí. No crec que sigui patrimoni de ningú. Tampoc nostre. Ni tan sols dels grups que hem presentat aquestes interpel·lacions. Llavors, per què vostès –per què– són incapaços de respondre de la seva actuació política coherentment amb aquestes idees, que em consta que vostès deuen defensar?

En aquest sentit, he de dir que la Joventut d'Unió Democràtica forma part del nucli impulsor d'aquesta campanya, a nivell del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Per tant, un soci del Govern està implicat en el foment d'aquesta campanya.

Per altra banda, he de dir que la proposta que feia el Consell Nacional –ho ha dit el senyor Bosch– era una proposta integradora, era una proposta que plantejava que hi hagués un comitè d'honor presidit pel president Pujol –per tant, amb el màxim protagonisme– i un comitè executiu presidit pel secretari general de la Joventut, senyor Coll. Per tant, era una proposta d'integració, de col·laboració entre el Govern de la Generalitat, les entitats socials –en aquest cas, de la joventut– i entitats que treballen pel tema del foment de la tolerància. La resposta va ser: «No és prioritari.» Al nostre mode de veure, és una resposta políticament inacceptable.

En aquest sentit, jo no m'hi estendré ja gaire, perquè tant el senyor Elena com el senyor Bosch han explicat a bastament la nostra posició política, que compartim, però sí que voldria dir-los una cosa. La resposta que no és prioritari, a banda de ser inacceptable políticament, no té en compte la realitat del nostre país. Jo me sumo a totes les dades que s'han donat, per tant, no n'afegiré, però sí que vull fer una reflexió, no només sobre les agressions que apareixen, sinó sobre les actituds latents a la nostra joventut. I els suggereixo que llegeixin un estudi fet per la Rosa Canadell, una ensenyant, que ha finançat la Fundació Bofill i que planteja un repte importantíssim per al nostre futur, que els hauria de preocupar, a vostès i a nosaltres.

Aquí diu –i me refereixo fonamentalment a la síntesi que en feia un diari el dia 6 de maig–: «La intolerància contagia

un terç dels escolars catalans. Un estudi detecta opinions xenòfobes entre els alumnes de l'escola pública. El 34% de nens i nenes d'EGB rebutja els veïns àrabs i el 40% no acceptaria conviure amb persones gitanes. La majoria no expressa hostilitat, però al 60% de nens i nenes del nostre país els preocupa la immigració.» Aquestes dades no són dades d'actes que han succeït i que vostès poden dir que són actes aïllats: això és la sensibilització, la sensibilitat, l'estat d'ànim, dels nens i nenes del nostre país. Un estat d'ànim, hi insisteixo, preocupant.

La senyora Canadell diu –traduiré i, per tant, perdonin si alguna cosa no és exactament correcta–: «Els llums d'alarma encara no s'han encès, però els plantejaments intolerants i xenòfobs s'han obert camí en un sector ampli de la joventut catalana; segons un primer estudi parcial sobre un miler d'alumnes de primària i secundària, a més del 60% dels alumnes els preocupa l'augment d'immigrants.» Ella explica: «El prejudici no és més que una forma atenuada de racisme que pot convertir-se fàcilment en violència, quan la pressió moral o política ho permeti.»

Aquestes dades, se les ha de contrastar amb el fet que a Catalunya només hi ha un 2% de persones immigrants. Per tant, si existeix un prejudici d'aquestes característiques, amb el 60% de nens i nenes del nostre país, quan hi ha només un 2% de presència d'immigrants, és una dada preocupant, aquesta.

Segons aquestes dades, també es diu, insisteixen aquí, asseguren que als nens i nenes de més de dotze anys fins a divuit els preocupa l'augment de la immigració al nostre país. Les causes són diverses; el 30% assegura que ens treuen la feina. Una dada, aquesta, que contrasta amb la realitat. Totes les vegades que han vingut persones significatives a la Comissió d'Immigració d'aquest Parlament ens han dit que no és cert que les persones immigrants, quan vénen al nostre país, treguin feina a les persones d'aquí. Per tant, com succeeix en molts casos d'intolerància, no són veritat les raons objectives, les dades objectives, amb el pensament de la gent. Però avui per avui hi ha un col·lectiu molt important de joves de casa nostra que considera que quan vénen persones de fora els treuen la feina.

També consideren, el 8% considera, que són molts els que estan aquí –estem parlant d'un 2% de la població–, i alguns expliquen que tenen reticències, el 8% explica que té reticències perquè tenen una cultura diferent. Però és que, al costat d'això, senyores i senyors diputats, al costat d'això, els vull donar una altra dada que els hauria de preocupar molt..., ens hauria de preocupar molt a tots: i és que el 20% d'aquesta població estudiada expressa un nacionalisme excloent. La noció d'identitat catalana és entesa per la major part dels nens i nenes d'aquest país d'una manera oberta i acollidora, però un sector minoritari del 20%, un de cada cinc –no estem parlant d'un 1%: un de cada cinc–, considera..., les seves opinions es podrien identificar amb un nacionalisme excloent i no integrador. La minoria que expressa un nacionalisme tancat es detecta entre el 17%, que opina que només són catalans els fills i néts de persones nascudes

a Catalunya, i a partir d'aquí planteja un rebuig cap a la gent que no és així.

Jo he de dir, en nom d'una formació política que, com vostès saben, i per tant no he de donar explicacions, estem absolutament d'acord en la importància al nostre país de reforçar la nostra identitat, hem d'insistir també en aquesta cambra que la manera de fer país i la manera de fomentar el respecte i la identitat al nostre país no pot ser excloent. I, a més a més, ha de ser fent-se..., partint de la diferència que el nivell d'identificació amb el país també és un nivell diferent segons les persones i segons la seva pròpia història.

Llavors, la nostra pregunta és: com és que un govern que a mi em consta que ideològicament ha de ser sensible en aquestes qüestions, com és possible que davant l'oportunitat impulsada a nivell de tot Europa pel Consell d'Europa, però moguda pel Consell Nacional, però amb voluntat d'integració, en la mesura que demana tant al president Pujol com al secretari general de la Joventut que s'hi impliquin i que juguin un paper actiu en això..., per què, per què no ha volgut jugar aquest paper?

He d'acabar dient que la posició contradictòria del Govern s'expressa també en un altre element. Poques vegades succeeix que Catalunya pot tenir veu a Europa com a nació, independentment de l'Estat espanyol. Poques vegades succeeix això. I els grups que donen suport al Govern moltes vegades expressen que això és un objectiu. En aquest cas això era possible, perquè el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya té un reconeixement internacional, a més a més i a part del Consell de la Joventut d'Espanya. I, per tant, era possible tenir presència com a comitè nacional en igualtat de condicions que el comitè espanyol a Europa, amb la implicació del Govern de la Generalitat. La seva no-implicació ha impedit això. Per tant, una vegada que podíem tenir veu a Europa, veu pròpia, per l'actitud del Govern de la Generalitat no ha estat possible, i s'han conformat —la qual cosa no deixa de ser paradoxal, permetin que els ho digui— a tenir una presència subsumida al comitè espanyol. A veure com vostès ho expliquen, això.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. En nom del Consell Executiu, i per contestar les interpellacions, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyora i senyors diputats interpellants, jo crec que aquesta qüestió mereix una anàlisi, una anàlisi parcial, com entenc que han fet vostès.

L'any 1995 és un any marcat per molts organismes internacionals per celebrar o commemorar algun tema. Entre ells puc destacar l'Any Internacional de la Tolerància, que és al que vostès s'han referit, la Campanya europea de la joventut contra el racisme, la xenofòbia, l'antisemitisme i la intolerància —també s'hi han referit—, el cinquantè aniversari de les Nacions Unides, el desè aniversari de l'Any Internacional de la Joventut, l'Any Internacional de les Víctimes de la

Guerra i el Nazisme, l'Any Europeu del Conductor Jove, etcètera. I el Ministerio de Asuntos Sociales va decidir escollir la celebració d'un d'aquests esdeveniments, i a través de l'Instituto Nacional de la Juventud va crear un comitè encarregat de tirar endavant la Campanya europea de la joventut contra el racisme, la xenofòbia, l'antisemitisme i la intolerància, auspiciada pel Consell d'Europa. Per tant, tot el que vostès han explicat s'ha d'incloure dintre d'aquesta decisió del Ministerio de Asuntos Sociales del Govern de l'Estat i dintre de l'Instituto Nacional de la Juventud, que han creat aquest comitè.

El Departament de Benestar Social —vol dir el Govern de la Generalitat, el Govern de Catalunya—, molt abans que es fes pública aquesta intenció del Ministerio de Asuntos Sociales, ja va decidir que portaria a terme la celebració de l'Any Internacional de la Tolerància, auspiciat per Nacions Unides —ho repeteixo: molt abans, va decidir que portaria a terme la celebració de l'Any Internacional de la Tolerància, auspiciat per les Nacions Unides—, i en aquest sentit va programar una sèrie d'actes, als quals després em referiré. I el motiu per nosaltres de celebrar aquest Any Internacional per la Tolerància és degut que el Govern de Catalunya creu que aquest és un aspecte molt important, però que s'ha d'encarar des d'una imatge positiva: creiem que cal donar una imatge positiva d'aquest any; no anar a la defensiva, sinó anar a la prevenció; anar a plantejar els problemes des d'un punt de vista, com dic, positiu.

Entenem que és millor potenciar i promoure la tolerància que actuar contra el racisme. I, a més, parlar de tolerància permet donar un enfocament més global, on s'hi poden incloure no només temes com el dels immigrants estrangers i les minories ètniques, sinó també altres temes que a vegades provoquen rebuig social: centres d'atenció de drogodependents, de malalts de sida, determinades disminucions, persones amb determinades mancances —de salut, intel·ligència, autonomia, etcètera—; en definitiva, doncs, s'ha volgut donar un missatge que abastés la major part de temes i àmbits que poden patir intolerància o rebuig.

I, per tant, des de Catalunya tenim un propi model, que hem expressat del dret i de l'inrevés. Llegiré la resposta a una pregunta que un diputat d'aquesta cambra va fer fa uns mesos, i jo li deia —vaja, li deia el Govern, a través meu—: «El Govern de Catalunya, si bé no qüestiona la importància d'una informació adequada i d'una sensibilització de tots els ciutadans per evitar qualsevol manifestació d'hostilitat contra una persona o grups de persones, per motius diferents, creu convenient concretar aquestes accions iniciades en accions pedagògiques on es potenciï més la construcció d'actituds positives que no pas els conceptes passius de rebuig, i en aquest sentit creiem més prioritària l'educació per a la tolerància que la simple condemna de la xenofòbia.» I aleshores jo deia que «el Departament de Benestar Social i la Secretaria General de la Joventut col·laboren per tal d'aconseguir la màxima implicació en aquestes actuacions, que permetin als infants i als joves, els ciutadans de demà, aprendre a conviure amb la diferència i la tolerància.»

Per tant, el Govern de la Generalitat –després repassarem el conjunt d'actes que ha promogut– ha fet, com no ha fet cap govern, com no ha fet el Govern espanyol, com no ha fet cap comunitat autònoma, com no ha fet cap ajuntament –cap ajuntament–, tot un projecte d'actes positius que s'incardin en el transcurs dels anys i que després, si em dóna temps, repassarem.

Per tant, les actuacions possibles no s'exhaureixen amb aquesta campanya; sembla que vostès parlen d'una campanya que aleshores sigui l'únic que es pot fer, sigui l'únic que s'ha de fer, quan realment nosaltres tenim tot un projecte molt –creiem– més adequat i, sobretot, un projecte molt més acurat. Perquè, a més, l'enfocament de la campanya que a nivell d'Estat es va presentar, creiem que és molt poc adequat. Jo tinc la proposta de calendari d'activitats que va proposar aquesta *Campanya europea de la juventud contra el racisme, la xenofòbia, el antisemitisme y la intolerancia*, de la Secretaria del comitè espanyol de la campanya –que, per cert, el comitè espanyol, tot sigui dit de passada, té per missió coordinar les actuacions de les diferents comunitats autònomes, segons consta clarament en la guia de campanya que està aquí a la seva disposició–, i en aquesta proposta, doncs, hi ha coses tan curioses com és una convocatòria de concurs de fotografia; una altra, curses populars; una altra, activitats de teatre i cinema; una altra, trens europeus; altres, concerts; altres, futbol i bàsquet... Escolti, fa molt temps que a Catalunya i arreu de l'Estat hi ha equips de bàsquet que hi juguen persones de diferent raça i no hi ha cap problema; per tant, no és això... O festes d'Europa per la tolerància... No entenem veure, en aquesta proposta de calendari d'activitats, cap aspecte en el sentit educatiu, en el sentit pedagògic que jo he dit que era el que havíem..., creiem que era important destacar.

Per tant, nosaltres som en aquesta daixò –ho ha dit la senyora Mayol–, hi som perquè institucionalment hi hem de ser. Estem en disposició de col·laborar –ho hem dit pel dret i per l'inrevés. Diu: «Vostè no va contestar una carta...», m'ha dit. Jo ho vaig remetre, vaig contestar, vaig remetre..., en aquests moments no tinc aquí la còpia o la forma com la meua Secretaria ho va resoldre, però ho vaig remetre a la Secretaria General de la Joventut, que és a qui li pertocava la connexió amb el Consell de la Joventut de Catalunya.

Per tant, nosaltres estem en tots moments disposats a col·laborar, i això ja ho ha expressat el secretari general de la Joventut, ho he dit jo mateix, i jo els dic que amb tot el programa que la Generalitat està duent a terme estem en contactes amb el Consell Nacional de la Joventut a Catalunya. Hi col·laborarem, esperem; si ells ho desitgen, per a nosaltres, encantats que puguem col·laborar.

Per tant, aquesta és la qüestió. I jo entenc que en aquest aspecte, més que fer gran folklorisme, es tracta de tenir actituds positives, pedagògiques. I si es parla d'això, per exemple, més important que els discursos i més important que determinats actes és el que fa tota la gent, el que fem tota la gent que tenim una influència en la societat. Jo crec que aspectes, senyora Mayol, com el que s'ha produït a Malgrat,

on s'ha denunciat que una regidora del seu Grup ha hagut de dimitir perquè conviu amb una persona de raça negra –ha sortit als diaris–, això ho han d'aclarir, perquè aquesta actitud és una actitud que realment és molt més important que qualsevol altra qüestió. O que, a l'Escorial, una també d'Izquierda Unida, doncs, aleshores, proposi posar tanques entre un col·legi i una residència d'avis perquè diu que poden prendre malalties els nens respecte als avis amb els quals contacten, això s'ha d'aclarir; això crea..., aquestes imatges són molt més importants que qualsevol altra qüestió. O el que es produeix a Lleida, a la ciutat de Lleida, on hi ha unes persones d'ètnia gitana que viuen en condicions molt precàries, i aleshores només és el conseller que parla, que insisteix que això s'ha de solucionar, però els grups municipals realment no posen les mesures que han de posar al respecte perquè això se solucioni.

Per tant, jo crec que aquests són valors i actituds molt més enllà d'actes concrets, que ja he dit que nosaltres estem disposats a col·laborar-hi, en tot el que se'ns proposi, i que aleshores..., però tenim nosaltres el nostre propi projecte.

I quin és aquest projecte? Doncs, la sèrie d'actes que ha promogut el Departament de Benestar Social, que vol dir el Govern de la Generalitat, és, primer, que en l'àmbit dels mitjans de comunicació varem signar un conveni sobre la projecció de la cultura i la imatge de les minories ètniques en els mitjans de comunicació social, i aquest conveni, signat el 15 de febrer entre el Col·legi de Periodistes, el Departament de Benestar Social i vint-i-quatre mitjans de comunicació social de Catalunya, això no és fer folklorisme, és un conveni de la màxima importància. Això no s'ha fet arreu de l'Estat, i això només ho ha proposat el Govern de la Generalitat i –tot s'ha de dir– el Col·legi de Periodistes de Catalunya. I s'ha convocat un premi de premsa, aquest premi que s'atorgarà als treballs periodístics realitzats sobre el tema de la tolerància, del civisme, publicats en premsa escrita, que es convoca conjuntament amb el premi de ràdio i televisió del Col·legi de Periodistes de Catalunya, amb el qual compartirà enguany els temes. Això és important, perquè és pedagogia, tot el que comporti una presència d'aquests temes, en temes amb visió positiva, com abans he dit.

O, en l'àmbit de la ciutadania en general, s'ha fet una exposició d'imatges internacionals pels drets de l'home i dels ciutadans a la seu del Departament de Benestar Social, del 9 de maig al 2 de juny, que va ser una exposició que va tenir un cert èxit i, a més a més, el Departament de Benestar Social coordinarà l'entrega de tots els cartells que es realitzin a Catalunya amb motiu del concurs de disseny organitzat per la UNESCO, sota el títol «La tolerància en la vida quotidiana». Està prevista l'exposició d'una «memòria de la llibertat», col·lecció d'escultures i serigrafies creades especialment per a la commemoració de la Declaració Universal dels Drets de l'Home, i aquesta exposició es farà probablement el mes d'octubre, amb la col·laboració de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats. Es farà una gran festa del civisme i la tolerància el dissabte 30 de setembre a l'Estadi Olímpic de Barcelona. I amb motiu del cente-

nari del cinema està previst realitzar activitats que relacionin la imatge, el cinema, el civisme i la tolerància; probablement es realitzarà amb la col·laboració de la Filmoteca de la Generalitat de Catalunya.

I en l'àmbit de les associacions es realitzen cinc taules rodones a diferents capitals catalanes sobre el tema del civisme i la tolerància: a Girona, sota el lema de «La cultura de la tolerància»; a Lleida, «La política de la tolerància»; a Tarragona, «La comunicació de la tolerància»; a Barcelona, «La perspectiva de la tolerància», i, a més, es realitzarà un seminari sobre la tolerància el mes de novembre a Manresa, que tindrà una durada de tres dies.

En l'àmbit educatiu i pedagògic, s'està confeccionant una maleta pedagògica que recull material i recursos pedagògics adreçats a tots els escolars de Catalunya. Aquesta maleta pedagògica s'entregarà, per tant, per part de les escoles, el proper mes de setembre a tots els escolars, de cara a fer aquesta tasca de prevenció, aquesta tasca pedagògica de cara a promoure els valors de la tolerància i de la convivència. I en l'aspecte de la promoció es publicaran textos, contes, poemes i il·lustracions de diversos autors catalans relacionats amb el tema de la tolerància i el civisme; a part d'una campanya televisiva, «Catalunya, gent amb civisme».

Per tant, totes aquestes —ho he resumit— són actuacions que es fan en funció d'aquest any. Ningú ha fet aquest conjunt d'actuacions —ningú. Ara, però, no tan sols és això, sinó que tot això s'incardina en el fet que Catalunya és la comunitat, al Govern d'Espanya, Catalunya és la regió espanyola, la comunitat autònoma espanyola en la qual s'ha fet un pla interdepartamental d'immigració; és l'única que ho ha fet, que el Parlament en té constància. I aquest Pla interdepartamental és l'únic que existeix, perquè el que s'ha promogut a través de l'Estat espanyol és només un programa del Ministerio de Asuntos Sociales, en el qual hi ha un consell assessor d'immigració, que també ha estat el primer a ser constituït en l'Estat espanyol. I actualment el Ministerio de Asuntos Sociales està formant el seu Foro de los inmigrantes, però encara no s'ha constituït, i és un consell assessor d'immigració que funciona jo crec que bé.

I totes aquestes actuacions s'han realitzat malgrat que les competències en matèria d'immigració, emigració, estrangeria i asil, segons l'article 149.1.2 de la Constitució espanyola, corresponen a l'Administració central. La Generalitat de Catalunya, però, conscient que la política que aquella Administració estava duent a terme no era suficient per a facilitar i aconseguir la integració dels immigrants a casa nostra, va optar per portar a terme una política de govern global, malgrat les limitacions que ja he dit que tenim i malgrat les limitacions que la Llei d'estrangeria actualment vigent conté.

I el conjunt de programes i actuacions establerts en el Pla interdepartamental d'immigració, aprovat pel Govern el 28 de setembre del 93, tenen com a objectiu aconseguir la integració dels immigrants estrangers a Catalunya. Aquesta integració s'ha de fer potenciant la participació dels mateixos immigrants en la construcció nacional de Catalunya, però també involucrant el conjunt de la societat, informant-la,

sensibilitzant-la sobre la realitat de la immigració. I aquest és un pla que compromet, involucra deu departaments de la Generalitat i va dirigit a tota la població de Catalunya. Tots els programes, totes les actuacions previstes tenen com a objectiu directe o indirecte el foment de la tolerància i la lluita contra el racisme i la xenofòbia. I en podria destacar diferents actuacions, del Departament d'Ensenyament, escolaritzant tots els fills d'immigrants o nens immigrants en les escoles públiques o privades concertades a Catalunya; o de la resta de departaments: Sanitat, la mateixa actuació del Departament de Benestar Social... De tot això, en podem donar comptes de tots els programes, perquè són programes concrets, no són aspectes de tipus general, no són aspectes simplement de declaracions teòriques, sinó que es va avançant en tota aquesta qüestió.

I, pel que fa al suport a les entitats no governamentals, cal destacar el que es dona a l'oficina de denúncies de l'entitat SOS Racisme, així com a la resta d'oficines de les organitzacions sindicals que desenvolupen tasques d'informació i assessorament legal, laboral i social als immigrants estrangers i a les oficines d'entitats d'ajuda als immigrants. El Govern de la Generalitat, a través del Departament de Benestar Social, dona prioritat a les ajudes a totes les entitats no governamentals que treballen en aquest camp i que presenten, és clar, treballs, projectes concrets.

Per tant, potser a la vida tot és opinable; potser en el seu moment, doncs, aleshores, s'haguessin pogut tenir unes converses que potser no es varen arribar a concretar prou; potser. Potser aleshores algú pot opinar que la Generalitat hauria pogut donar alguna resposta diferent a la que es va donar; potser. Però d'això a inferir que aquest programa és l'únic que hi ha en marxa, que és un programa perfecte: no. I el programa que té el Govern de la Generalitat és molt més complet, molt més travat, molt més adequat al conjunt de la tasca que ens convé fer. Perquè aquest problema de la tolerància és un problema que, com s'ha destacat, és molt important, i s'ha dit: «És clar, hi ha un vint-i-tants per cent de persones que presenten, segons l'enquesta aquesta que va fer la Generalitat...» Aquesta és una qüestió que no ens ha d'alegrar i no ens ha d'acontentar, que aleshores jo tingués..., per exemple, quan a mi em van donar compte d'aquesta enquesta, tenia al costat el representant noruec de les entitats veïnals i va dir: «Oh, a Noruega aquest percentatge seria molt diferent, seria..., aniria molt més enllà d'aquest percentatge que diuen vostès.» Bé, i això passa pràcticament al conjunt d'Europa. Per tant, també les dades s'han de mirar des d'un punt de vista relatiu, no tan sols absolut. De qualsevol manera, això no ens ha d'acontentar; nosaltres hem de, realment, treballar perquè aquest 20% realment s'eradiqui en el possible, i no es pot portar, doncs, una actuació complaent en aquests aspectes, no?

Per tant, nosaltres considerem prioritària la prevenció, senyora Mayol. Si el secretari general de la Joventut ho va dir, això va ser en un context determinat de la Secretaria General de la Joventut, en un context més ampli, però no... —això està clar—, com no seria prioritària per al Govern de la Gene-

ralitat la prevenció si ha fet un pla interdepartamental que obliga deu departaments de la Generalitat? Vostè ho entendria, això? Com es pot donar una idea contrària a aquest fet? Perquè..., diu: «És que és sectari, quan realment hi ha una entitat que vostès no controlen...» Però això com ho pot dir? Com ho pot dir, si realment la Generalitat contacta, col·labora amb totes les entitats? Àdhuc al Departament de Benestar Social, la Direcció General d'Acció Cívica està en contacte amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya per tot el programa nostre en aquests moments. Per tant, no és aquesta la qüestió; la qüestió és que en un moment determinat, el programa que es va presentar, la Secretaria General de la Joventut va creure que no era l'adequat, que el nostre era més complet i que aleshores, tot i estant disposats a col·laborar-hi, doncs, es va prendre la decisió que a vostè li consta. I admito que es pugui judicar que hauria estat millor una altra solució, una altra decisió; però aquesta és la realitat, i per a nosaltres aquest tema és un tema de la màxima importància.

Però insisteixo que més que actes, que més que declaracions, més que actituds de tipus general, són importants els fets, i totes les entitats, totes les institucions que tenen responsabilitat social han de treballar en aquest camp d'una forma inequívoca, d'una forma clara, sense donar benefici a cap dubte que per a nosaltres la lluita per la igualtat, la lluita per fer un país integrat, de tots, és realment un aspecte que té una importància central en la nostra política, en la nostra actuació i, no cal dir-ho, en el desig del tipus de Catalunya que volem construir.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Elena pot fer un torn de rèplica.

El Sr. ELENA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Comas, jo, sincerament, no com a diputat de l'oposició, sinó com a jove i com a ciutadà, li voldria demanar una cosa, i és que intenti estar, almenys en alguna ocasió, a l'alçada d'un conseller del meu país. No és seriós –i sabem que ho faria– el que ha fet avui, de fer una al·lusió a regidors d'un altre grup polític que han tingut problemes que en aquests moments desconec per aquesta qüestió, perquè nosaltres no hem vingut aquí a desqualificar el Govern de la Generalitat, en cap moment; no hem posat en cap moment en dubte que vostès tinguin uns sòlids principis en relació amb la tolerància, la lluita contra el racisme i la xenofòbia. Hem vingut a plantejar-li uns dubtes i unes opinions dels nostres grups polítics en relació amb una qüestió que ens preocupa, i vostè ha contestat d'una manera desafortunada. Potser vostè pensava que nosaltres faríem unes intervencions crispades, que faríem al·lusions incorrectes, però no és el nostre estil. Esperem que a partir d'ara tampoc sigui el seu, almenys en la propera resposta.

No hem negat en cap moment que vostès hagin treballat i que hagin fet coses seriosament en la lluita contra el racisme i la xenofòbia; no hem dit en cap moment que les dades de racisme, de xenofòbia, en el nostre país, siguin més elevades que en qualsevol altre país. Hem plantejat les nostres pro-

postes, les nostres alternatives i la nostra voluntat que el Govern de la Generalitat treballi seriosament, amb rigorositat, amb el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, en una campanya concreta que, per cert, tampoc no hem dit que sigui l'única, la millor, la total i la que resol tots els problemes. No ens digui coses que nosaltres no hem dit, per favor.

I, dit això, jo tenia algunes coses més a dir; havia previst comunicar algunes inquietuds, en relació amb la política del Consell Executiu, en relació amb la joventut i els valors que es desprenen de les polítiques de joventut del Govern de la Generalitat, que entenem que, en concret des de la Secretaria General de Joventut, no són suficientment serioses, no són suficientment rigoroses. N'he parlat en moltes ocasions, en privat, amb el secretari general de Joventut; ell coincideix en aquesta opinió, malgrat que no varia la seva política, en la seva política de difusió, en la informació i en la percepció que reben els ciutadans, els joves, de la política de la Secretaria General de Joventut. Entenc que les publicacions que emeten no transmeten valors, que no hi ha una excessiva diferència entre el que pugui fer una empresa privada en la difusió de les seves activitats o el que faci la Secretaria General de Joventut, que les revistes que edita semblen revistes musicals més que revistes d'una secretaria general de joventut, però, en tot cas, això és opinable, i per la dimensió que ha agafat la seva intervenció, sincerament, he considerat que no és el moment de plantejar-ho aquí.

Senzillament, voldria fer el que sí que ja li havia anunciat que faria en relació amb un conjunt de propostes per a l'any vinent, per a partir d'ara, per a partir de ja, que hauria de tirar endavant el Govern de la Generalitat en relació amb aquest tema de la lluita contra el racisme i la xenofòbia o, en tot cas, si vol dir-ho, per afavorir els valors de la tolerància.

En primer lloc –i és un seguit de propostes que plantejarem en forma de moció i que ens agradaria discutir amb el Grup de la majoria, i segurament el Grup de la majoria amb el Govern de la Generalitat– seria la idea d'incrementar per a l'any vinent els recursos destinats a viatges i intercanvis per a joves. Pensem que és una política molt important i necessària en la lluita contra la intolerància, contra el racisme. Si hem plantejat abans –i crec que és cert, i així ho diuen tots els estudis– que és la por, és la ignorància, és el desconeixement el que crea aquest sentiment de por, i que aquest sentiment de por genera la intolerància, l'agressivitat i el racisme, creiem que cal treballar decididament perquè els joves del nostre país coneguin altres realitats, coneguin altres zones, coneguin altres països, i que gent d'altres països, joves, estudiants, vinguin al nostre país..., ja sé que s'està fent ara, però que es continuï i que s'ampliï en la mesura del possible.

En segon lloc, impulsar des de la Generalitat de Catalunya, de comú acord amb altres administracions, la possibilitat de posar barreres efectives perquè determinats grups que existeixen en aquests moments, que editen materials que fan apologia del racisme i de la xenofòbia, que tenen fins i tot llibreries on emeten, on difonen els seus materials, etcètera, vagin desapareixent, es vagin posant les mesures per, això,

evitar-ho. Sé que no és responsabilitat únicament i exclusivament del Govern de la Generalitat, des del conjunt d'administracions, i en aquest sentit crec que el Govern de la Generalitat el que sí que hauria de fer és liderar que es vagi avançant en aquestes coses.

En tercer lloc, l'eliminació a la televisió pública de Catalunya de totes aquelles emissions que facin, per molt sublimarment que sigui, apologia de la intolerància racial, sexual o de classe. La televisió pública ha de ser un exemple, com ho ha de ser també —i d'això la senyora Rosa Barrenys en sap bastant, perquè n'ha parlat en moltes ocasions— en la difusió de la violència i l'agressivitat en els nostres nanos.

En quart lloc, la preparació d'una campanya entre el moviment associatiu estudiantil, la Generalitat de Catalunya, les associacions de pares i de professors i els ajuntaments, a fi que les setmanes culturals del proper any siguin anomenades «setmanes contra la intolerància» o «setmanes pel civisme» —la idea és aquesta— i el suport decidit del Govern de la Generalitat a aquestes iniciatives, i també arribar a acords amb les diferents universitats i associacions estudiantils universitàries per treballar en igual direcció.

En cinquè lloc, augmentar la partida del pressupost de l'any 96 per donar suport a les iniciatives que des del món local es tirin endavant en aquest sentit per a l'any vinent.

I, en sisè lloc, i finalment, la realització d'una campanya general no només adreçada als estudiants, com la que he anunciat abans, amb la participació del Govern, els sindicats, el Consell Nacional de la Joventut, els ajuntaments i associacions que treballen en el camp de la lluita contra el racisme, i també entitats que treballen en la lluita per la igualtat entre els gais, lesbianes i la resta de la societat.

Aquest és un conjunt de mesures que creiem necessari. Esperem que les escoltin, i que les escoltin amb una altra actitud que amb la que han escoltat la nostra intervenció inicial.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Elena. Senyor Bosch, pot fer un torn de rèplica.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, simplement, després de la seva brillantíssima intervenció, m'he quedat sense gaire més coses a dir. De fet, em sembla que la intenció d'aquesta interpellació, que era preguntar sobre un tema puntual i intentar buscar vies per aconseguir un canvi en la política governamental sobre aquest tema, ens sembla que ha estat bastant inútil.

En qualsevol cas, deixi'm que el feliciti perquè, entre els estirabots d'ahir a la interpellació nostra sobre el servei militar i els d'avui, ens està introduint en aquest Parlament tota una dinàmica més pròpia del Congrés dels Diputats que del Parlament de Catalunya, cosa que coincideix amb la seva estratègia espanyolitzadora del país, d'aquesta regió espanyola tan entranyable que es diu Catalunya, i que ho demostra el fet que vostès donen per descomptat que el comitè de control o de seguiment d'aquesta campanya en el nostre país havia de portar-se directament des de Madrid. El Consell

Nacional de la Joventut, com ja s'ha dit també en una altra intervenció d'abans, és un organisme reconegut internacionalment, i ells havien fet tots els passos per aconseguir que el comitè català de seguiment i d'impuls de la campanya a Catalunya tingués un pes propi, una entitat pròpia a nivell europeu. Si ha faltat, si no s'ha pogut aconseguir ha estat per la manca de suport institucional i no per cap voluntat espanyolitzadora del Consell Nacional de la Joventut, que, en aquest cas, ha fet honor al seu nom. En tot cas, els qui no han fet honor al seu nom o als noms que fan servir de vegades per definir-se han estat els partits que donen suport al Govern i el mateix Govern, que en aquest tema no han contribuït gens a la catalanització del nostre país.

Dir-li també, sobre la nostra proposta, que nosaltres no demanem que vostès donin suport a aquesta campanya en contra de tota la resta de coses que fan; ens sembla, si ho volen, molt bé que facin altres coses, que ho facin en el to que vulguin. La campanya aquesta promoguda pel Consell d'Europa ens sembla que no era, tampoc, contra res en especial; és una campanya divulgadora, constructiva i amb voluntat pedagògica a favor de la tolerància i, per tant, em sembla que no està pas en contradicció amb les línies que vostè ha esmentat. Per tant, no costava gens de fer, a part de totes les moltes coses que fan, fer-ne una altra i donar suport a aquesta campanya en el camp de la joventut; campanya que, per altra banda, ja funciona; malgrat vostès, la campanya funciona.

Cal dir que també vostè ens ho ha plantejat aquí com un element absolutament de blanc o negre, absolutament d'un extrem a l'altre. Nosaltres hem vingut a demanar sobre un tema concret i vostè ens ha anat a l'altra punta de la situació, plantejant la nostra proposta com si fos una proposta excloent de la resta.

Cal dir-li, també, que en la llista d'accions que el seu Govern està fent a favor de la tolerància se n'ha deixat una, que és un element pedagògic exemplar, molt important, que és la presència d'un personatge anomenat Kebala a la sèrie *Secrets de família*, de la seva televisió, que em sembla que és potser més important que totes les altres coses juntes. Cal dir que s'ha de felicitar els guionistes de la sèrie per aquest element, però em sembla que vostès també se'l podrien posar en el seu actiu.

Bé, no em queden més paraules. De fet, la nostra proposta era positiva, era constructiva, no sabem si..., de fet, la mantenim, tornem a demanar..., i aprofito aquesta última intervenció per demanar al Govern que faci un canvi de plantejament, que continuï fent totes les seves activitats, tots els seus actes massius a l'Estadi Olímpic, al Palau Sant Jordi, allà on vulgui, totes les seves revistes, *Catalunya*, *barri a barri*, molt importants, molt boniques, de molts colors, però que, a més a més, no costaria res donar suport a una iniciativa que ve de les entitats, que ja funciona, i que el suport del Govern li donaria un impuls absolutament necessari en la lluita que tots hem de fer, i que segur que tots compartim, a favor de l'assentament i de la consolidació de la tolerància al nostre país.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. La senyora Mayol té el seu torn de rèplica.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, lamento haver de començar la meua intervenció aquest matí com ho va fer ahir a la tarda el senyor Puigcercós, dient que, quan el senyor conseller no té arguments, ve a la cambra i provoca per centrar la discussió en la provocació i no en els arguments de fons que s'han plantejat.

Senyor conseller, vostè ha fet una intervenció del pitjor estil, i jo el que reclamo d'un conseller de la Generalitat és que, com a mínim, estigui informat quan fa una acusació. És el mínim que se li pot demanar: que estigui informat. De la mateixa manera que vostè ha llançat l'acusació, jo li puc dir que, quan una companya de Malgrat va dir que havia estat substituïda de cap de llista perquè convivia amb una persona negra, la direcció d'Iniciativa per Catalunya va fer una comissió d'investigació, de la qual aquesta diputada era membre, que durant un mes i mig va anar a fons en la qüestió, va parlar amb totes les persones implicades, i va concloure que aquesta acusació era absolutament no fonamentada i molt greu. I en conseqüència amb això, la seva comissió permanent va acordar sancionar, amonestar aquesta regidora, perquè el que havia fet era inacceptable.

Això va sortir publicat als mitjans de comunicació. Per tant, jo l'únic que li demano és que, quan vostè llanci una acusació, estigui informat. Aquesta diputada no ha necessitat agredir perquè estava carregada d'arguments. Vostè, com que no té arguments, necessita agredir. Vostè mateix.

Dit això, li voldria fer cinc consideracions. La primera, no és veritat, està faltant a la veritat quan diu que la campanya europea que s'ha concretat també en el nostre país és una campanya negativa i que no fomenta valors positius; basta veure'n l'eslògan: «Som diferents, som iguals»; no és una campanya negativa: és una campanya de difusió positiva. En qualsevol cas, vostès haurien pogut influir absolutament en el contingut d'aquesta campanya en la mesura que el plantejament que se li feia era que fossin membres del comitè d'honor i el comitè executiu, presidint les dues coses.

La segona cosa a dir-li: per què els arguments que vostè ha donat avui no es van contestar per escrit quan se'ls va sol·licitar que col·laboressin? Per què, en comptes de fer «la callada per resposta» i dir telefònicament que no era prioritari, vostès no van fer una carta responnent que, aquesta campanya, la volien incloure en una de més general? Per què aquest estil de resposta?

Segona qüestió. Vostè diu: «tenim un propi model». El seu propi model és negar l'existència de problemes, i fer el que fan, el que en diuen el castellà «*mal de muchos, consuelo de tontos*». Què ens ve a explicar, aquí, que a Noruega és més problemàtic el tema del racisme? I a mi què m'explica? Deixi-me-li dir així: a mi què m'explica? A mi el que em preocupa és el que passa a casa nostra en aquests moments i sobre el que vostès tenen responsabilitat; i que, amb un 2%

de presència de persones immigrants, hi hagi un 60% dels nens i les nenes del país que considerin que això és preocupant els hauria de preocupar a vostès, i no haurien de derivar la seva posició cap a preocupacions del nord.

Tercera qüestió: han estat incapaços de passar per sobre de petites picabaralles quotidianes domèstiques, amb el Consell Nacional per col·laborar amb un projecte senzill, petit. No l'hem magnificat, no estem dient ni que sigui el més important ni l'única campanya, ni la més important que s'està fent a Europa; estem dient que és una campanya més que es fa des dels joves per als joves a tot Europa coordinadament i que vostès podien posar-hi el seu gra de sorra. No hem magnificat res, el que passa és que vostès han estat incapaços de sostreure's d'una picabaralla quotidiana i petita amb el Consell Nacional per un valor molt més gran, molt més humà i políticament parlant.

Quarta cosa, hi insisteixo: són contradictoris en la mesura que haurien pogut tenir veu a Europa, pròpia, com a Catalunya, i no l'han volgut exercir.

I, per últim, l'únic que li he de dir és que lamento profundament que hagin estat incapaços una vegada més de reconèixer un error. Hauria estat molt millor que haguessin sortit aquí dient: «Ens hem equivocat, pensem que ho podem corregir», en comptes de defensar el que és indefensable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Per contestar a les rèpliques, té la paraula l'honorable conseller.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyora i senyors interpellants, jo crec que pot trobar el to o no el pot trobar, però més enllà d'aquesta qüestió hi ha el que s'ha dit i hi ha tot el que s'ha dit, no el que s'ha assenyalat o se m'atribueix que jo he dit —per sort, això s'inclourà en el *Diari de Sessions*.

Jo he dit que el programa que la Generalitat fa podia haver estat completat amb altres actuacions —això ho he dit— i que admetia que es pogués pensar —també ho he dit— que s'hauria pogut donar una altra resposta que la que es va donar en la proposta del Consell Nacional de la Joventut; això no ho dic ara, ho he dit abans.

El que jo he cregut és que havia de donar compte del que fèiem des de Catalunya, perquè semblava que tot es centrava..., semblava, almenys ningú de vostès tres havia esmentat cap afirmació, cap frase que donés compte del que es feia des de Catalunya i que en aquest aspecte des de Catalunya hem fet molt més —ningú ho pot negar, això— que qualsevol altre. És que això ha de ser petulància? No ho ha de ser, de petulància, és una situació molt important, vostès ho han dit i jo ho ratifico, i jo ho he dit abans. I el fet de constatar que nosaltres teníem una situació millor que en altres indrets, d'altres països —no qualssevol, altres països que surten sempre, que se'n té la imatge de països molt avançats, i ho són en molts aspectes—, això no ha de ser objecte de cap petulància, no ho és; simplement és una referència. Però això també ho he dit; no ho dic ara, ho he dit.

Per tant, jo no veig que se'm pugui atribuir cap aspecte de provocació ni cap aspecte de re. El fet que jo hagi tret aspectes –i aspectes menys punyents, per cert, dels que podia haver tret– d'actuacions que hi ha a la nostra societat no és pas perquè pensi que vostès hi estan d'acord, només faltaria, ja ho sé que no hi estan d'acord, però dic les actuacions que tots hem de fer, jo també i vostès també. Els grups, tots els grups que estan representats en aquesta cambra, són molt més importants que moltes declaracions de principis i molts actes –això és el que jo he volgut dir–, i aleshores, quan es proposa des de determinat ajuntament –que no esmentaré– que determinades persones d'ètnia gitana s'han de redistribuir en altres ciutats quan estan empadronades allà, això sense comptar amb les persones, això no es pot fer. I aquesta és una actitud en la qual nosaltres hem d'aprofundir, perquè això és molt important –això és molt important.

Jo ho he dit des d'aquest punt de vista –des d'aquest punt de vista–, no des de cap altre, no fent cap imputació, no es pot deduir que jo fes cap imputació a ningú. El que dic és que això era molt més important –i ho reitero–, aquestes actuacions per totes les institucions i persones que poden influir en la societat –així ho he dit i així ho repeteixo– eren molt més importants que qualsevol altre tipus d'actuacions.

Per tant, això és el que jo he dit, i jo m'hi he de reiterar, i crec que això no ha estat cap provocació ni ha estat daïxò; una altra cosa és que en un moment determinat un aixequí més la veu o tingui més encert o menys encert a trobar el to del que diu. Per tant, això és així i no posin en la meua boca coses que jo no he dit.

La disposició a col·laborar amb el Consell de la Joventut hi és tota, ja els ho he dit també, hi és tota, per part del Departament, per part del Govern de la Generalitat. I aleshores torno a insistir que admeto que es pogués pensar que s'hauria hagut de tenir una altra sensibilitat amb la proposta que es va fer; ho he dit abans i ho dic ara, la qual cosa no vol deixar de dir tampoc, tal com ens va venir la proposta, amb quins condicionants –els he llegit el programa d'activitats que es proposaven i els condicionants, que no són exactament els que vostès han dit– del Consell Nacional de la Joventut en aquesta campanya que està dintre d'aquest comitè, d'aquesta supervisió del comitè, segons consta en aquesta guia a la qual he fet abans jo referència.

Per tant, aquesta és la situació. Nosaltres treballem en aquest camp, estem disposats a escoltar tothom, estem disposats a admetre la col·laboració de tothom i ens sembla que tota aportació no tan sols ha de ser escoltada sinó que és molt important. Per això les propostes que el senyor Elena ha assenyalat s'hauran d'analitzar, perquè potser jo no he sabut captar-ne alguna d'elles d'una manera prou completa, però m'han semblat molt interessants i m'han semblat molt dignes, en general, d'adoptar. Després ho analitzarem, i jo li agraeixo realment que aleshores vostè faci aquestes propostes, que em sembla que ja li dic que són molt, molt, molt positives.

Quant al senyor Bosch, què vol que li digui? Escolti, tothom coneix quin és el meu pensament, no em vingui ara a assignar una etiqueta diferent. Si en el moment que jo tenia

aquí uns papers que parlaven de les regions d'Europa se m'ha escapat la paraula «regió» referint-me a Catalunya, aquest és un lapsus que aleshores és degut que tenia un paper aquí sobre d'Europa, i Catalunya és considerada a nivell europeu «regió», però no em faci posar això. Moltes vegades s'intenta criticar amb les mateixes armes amb les quals s'imputa que l'altre ha dit i que no és cert. Per tant, això no és així, no.

I aprofito per dir-li que aquesta aportació de la Kebala que vostè ha dit, en aquest programa de televisió, no és només la Kebala, són molts personatges d'allà, perquè aquest aspecte no l'hem de significar només amb les persones immigrades. Aquí abans ho ha dit el senyor Elena en la primera de les intervencions que ha tingut, i té raó: és en el conjunt de persones; hi ha una persona disminuïda, hi ha realment tot un conjunt de gent, que aleshores a mi em sembla que és dintre dels programes educatius que hem de fer.

Per tant, jo voldria que quedés de la meua intervenció, més enllà de lamentar si alguna qüestió que he dit els sap greu, jo l'únic que he cercat és deixar constància del que era la meua argumentació, que em sembla que era correcta, més enllà –ja ho dic– del to, i el que vull deixar és la voluntat de col·laboració, perquè aquest és un tema que sí que és un tema no de govern, sinó de tots. Qualsevol proposta que se'ns faci, qualsevol actuació que se'ns plantegi serà estudiada i, per poc que puguem, incorporada a la nostra actuació, que en aquest camp sempre hi hem donat molta importància. Però, sobretot, aprofitant el fet d'aquest Any Internacional, com abans he esmentat –i he llegit tot el programa–, i ningú m'ha contestat –ni es pot fer–, que aleshores no siguem el Govern que amb més intensitat, d'una manera més completa i des d'un sentit més positiu, més pedagògic, ningú pot dir que el Govern de Catalunya no sigui el que més treballi en aquest camp.

En aquesta línia de col·laboració, d'admetre totes les aportacions que vostès facin, aleshores, dono per tancada, senyor president, aquesta intervenció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre els ensenyaments musicals, presentada... Qui presenta aquesta Moció? (*Pausa.*) Maria Assumpta Baig? (*Pausa.*) Molt bé, doncs, senyora Baig.

Alteració de l'ordre del dia

El senyor... (*Remor de veus.*) No hi té cap inconvenient? (*Pausa.*) Doncs, el senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Evidentment, jo hauria preferit sentir abans la senyora Assumpta Baig, però és que, com que en aquest tema hem arribat a una proposta de text transaccional, em permeto fer primer la defensa del text de la meua Moció, anunciar que evidentment retirarem aquesta Moció per fer possible la proposta transaccional final.

Només voldria recordar que en la interpellació sobre els ensenyaments musicals vam plantejar bàsicament dos temes: primer, la necessitat d'aconseguir que els ensenyaments musicals siguin efectivament presents a tots els circuits educatius, començant des dels primers circuits educatius. Aquest era un tema bàsic, fonamental; els que hem tingut la desgràcia de no tenir un bon ensenyament musical bàsic això ho hem lamentat tota la vida, ens hem passat la vida desentonant, però és que naturalment ens ha faltat i ens ha fallat això.

En la meua interpellació jo vaig mostrar una llista, a partir d'una resposta del conseller d'Ensenyament, de centres de primària en els quals encara no hi havia especialista de música el curs 94-95. En un primer redactat de la nostra Moció dèiem que el curs 95-96 tots els centres de primària comptessin ja amb aquest especialista de música. Sabíem que amb una proposta així obtindríem una negativa a la resposta, ens dirien: «No hi ha, en aquests moments, diners possibles, podrem continuar treballant per aconseguir que...», i és d'aquesta manera com nosaltres vam formular precisament la nostra proposta de moció subsegüent.

Ens preocupava també d'una manera molt especial tota la qüestió del tema de la música en els conservatoris mitjans. Aquí hi havia un problema que ens resultava difícil d'entendre; dèiem: per què a la resta de l'Estat aquests conservatoris de música són pràcticament gratuïts –no són gratuïts del tot en la mesura que, com tots els estudis, hi ha unes matrícules, hi pot haver unes quotes relativament mínimes–, són pràcticament gratuïts, i en canvi a Catalunya no.

Primer havíem entès que és que no hi havia hagut transferències de la competència per fer ensenyaments musicals de grau mitjà a Catalunya; el problema és que sí que hi havia hagut transferència de competències, el que no hi havia hagut era transferència de recursos, perquè aquests recursos precisament ja no eren a Catalunya, és a dir, l'Estat central no tenia aquest tipus de centres de caràcter públic a Catalunya i, per tant, no hi havia la matèria transferible. Naturalment, a partir d'aquí –i els diferents grups ho plantejàvem– el que hem de fer és aconseguir aquests recursos per evitar un greuge comparatiu amb d'altres comunitats autònomes.

En un quart punt de la nostra Moció parlàvem del reconeixement públic a les bandes de música, com una manifestació important de la cultura musical a Catalunya i com a escola viva, activa i acreditada de formació musical. No era una referència, diguéssim, allò, ni tan sols emblemàtic-simbòlica o per quedar bé amb alguns amics de bandes que ens havien dit: «Com és que mai no parlem de les bandes?» Jo ja en la segona legislatura havia formulat un seguit de preguntes sobre les bandes musicals a Catalunya. Em sem-

blava important recordar que aquestes bandes, cada dia més, el treball que es fa en aquestes bandes està provocant veritables vocacions musicals i que són un lloc on no solament s'aprèn la pràctica de la música en un conjunt, sinó molt sovint també, cada dia més, solfeig, cada dia més, teoria musical, i per tant són una base notable d'aprenentatge musical.

I plantejàvem un cinquè punt –que ja entenem que era difícil, però que en tot cas pensàvem ja inicialment retirar-lo d'aquesta Moció subsegüent–, que era estudiar les mesures per garantir un suport tècnic i econòmic a les escoles de música de titularitat privada sense finalitat de lucre, de tradició ben arrelada i de prestigi reconegut a Catalunya. Hem dit que hauríem retirat aquest punt, perquè ens semblava poc ben formulat i que hauria de ser objecte d'una proposició no de llei posterior, si ens queda vida –s'entén parlamentària, i de l'altra, naturalment–, i formular-ho més endavant d'una manera més precisa i més concreta. Es tractava d'explicar que a molts llocs on no hi ha centres públics les activitats musicals es mantenen gràcies a iniciatives molt sovint d'un esforç notabilíssim i sense suports suficients per part de les institucions públiques.

Havia de dir també en la presentació d'aquesta Moció que el nostre Grup d'Iniciativa per Catalunya donava suport íntegre a la moció del Grup Socialista i a la moció d'Esquerra Republicana de Catalunya. Ara bé, diria, els treballs enormes d'una diputada i d'un diputat –especialment sensibles, a més, pel que fa als temes musicals– del Grup de la majoria han permès que arribéssim a una proposta de text transaccional que ara els llegiré i que després lliuraré al president per si la vol sotmetre a votació al final.

Aquesta proposta de text transaccional diu així: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a: 1. Establir un calendari d'implantació de l'oferta educativa dels ensenyaments de règim especial de música previstos en el Mapa escolar de Catalunya, amb l'acord previ del Govern de l'Estat, a fi de resoldre el greuge comparatiu històric que afecta el finançament dels centres de música de Catalunya en relació amb d'altres comunitats autònomes. Aquests ensenyaments seran oferts conjuntament amb les organitzacions municipalistes. 2. Continuar incrementant el nombre de places d'especialistes de música en el procés d'implantació del nou sistema educatiu, a fi de disposar del nombre considerat idoni d'aquests professionals tan aviat com sigui possible. 3. Promoure davant del Govern de l'Estat l'establiment d'ensenyaments de formació professional específica relacionats amb la música i la dansa. 4. Establir, durant el primer trimestre del curs 95-96, un programa de formació dirigit a professionals d'escoles de música i de conservatoris. 5. Continuar donant suport a les bandes de música i a reconèixer la tasca que aquestes han portat a terme com a manifestació important de la cultura musical a Catalunya i com a escola viva, activa i acreditada de formació musical.»

Fins aquí la proposta del text transaccional. Com sempre, davant d'un text transaccional, un ha de renunciar a precisions que hauria volgut en la seva Moció, però ja se sap que un pacte sempre és fruit d'una renúncia i sempre és fruit

dels serveis d'algú que està disposat a pactar. Per tant, nosaltres, agraïnt als altres grups que han presentat interpellació i moció subsegüent en el tema d'ensenyaments musicals, i agraïnt, en aquest cas, a la diputada i al diputat alludits, perquè han fet possible aquesta transaccional, li diem, senyor president, que renunciem a la nostra Moció i que, en canvi, votarem amb molt de gust aquesta proposta de text transaccional.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals

La senyora Baig vol intervenir ara per defensar la seva Moció o per adherir-se a la transaccional?

La Sra. BAIG: Gràcies, senyor president. Nosaltres també havíem presentat una moció, però ens adherim al text transaccional. De fet, la nostra era una moció en què intentàvem el mateix que es recull en el text transaccional, però hi posàvem, potser, un calendari molt més ràpid, que era el calendari d'un mes, eh? Fem el text transaccional perquè ens sembla que tampoc, malgrat les presses per al proper curs, ens cal tenir-ho dintre d'aquest termini d'un mes. Però sí que voldríem deixar en la defensa del text transaccional una colla de dubtes, de situacions que viuen en aquest moment els pares que tenen els seus fills a punt per a iniciar els estudis dels conservatoris de grau mitjà, i també el professorat que ha d'impartir aquests estudis en els conservatoris de grau mitjà, i molt més la preocupació que tenen també els ajuntaments titulars d'aquests conservatoris.

Com molt bé diu el text transaccional, hi ha un greuge comparatiu històric, un greuge comparatiu històric que no hem creat: ni l'ha creat l'Estat, ni l'ha creat la Generalitat, ni l'han creat els ajuntaments, ni l'han creat els pares ni el professorat. És històric perquè, com molt bé dèiem en l'anterior Ple, ve d'una forma de treball a Catalunya, a partir de la Llei de bases de Manresa. Llavors, ara ens arriba un moment en què podem resoldre i ordenar aquesta situació, i resoldre i ordenar aquesta situació vol dir que tots —Estat, Generalitat, ajuntaments, pares, professionals— hem de trobar aquest marc de col·laboració, de treball, d'entesa, però que, a Catalunya, qui ha de vertebrar que hi puguem arribar a haver aquest marc d'entesa creiem que és la Conselleria d'Ensenyament, i en aquest sentit demanem que ho faci, per poder tranquil·litzar, sobretot de cara ja al proper curs —i ho veníem dient des de fa temps, però ja de cara al proper curs—, si podem iniciar aquests estudis que ens semblaven a tots realment un pla nou i positiu que marca la LOGSE —i, per tant, posem-nos-hi ja—, o si ens donem un termini més llarg i diem: «El curs que ve les coses continuen igual, esperem un any, esperem dos, esperem...» Però diguem-ho clarament, que tothom pugui conèixer exactament què és el que passarà i quin serà el moment del calendari d'implantació.

Ens sembla important poder resoldre aquest marc, aquest tema, i per això, malgrat que no sigui la Moció concreta i específica que presentava el Grup Socialista, i que també veiem reflectit aquest interès per part dels altres dos grups que varen presentar moció i de les esmenes que va presentar el Grup de Convergència, ens sembla que podem acceptar aquest redactat del text transaccional, d'establir un calendari d'implantació de l'oferta educativa dels ensenyaments de règim especial de música previstos en el Mapa escolar de Catalunya, amb l'acord previ del Govern de l'Estat, a fi de resoldre el greuge comparatiu històric que afecta el finançament dels centres de música de Catalunya en relació amb d'altres comunitats autònomes. I una mica estem en espera que el Departament d'Ensenyament de la Generalitat, per tant, faci aquest pas, es relacioni, posi el treball d'acord amb l'Estat i busqui també aquest acord amb els ajuntaments, deixant palès que ni els ajuntaments ni els pares, que estan realment interessats que els estudis del conservatori de grau mitjà tirin endavant, tenen possibilitat, pel seu cost econòmic, que recordo que ve a ser una mitjana d'unes 203.845 pessetes alumne/any, aproximadament, poden pagar els pares, ni ho pot aportar cap ajuntament, i que ni els pares ni els ajuntaments tenen la possibilitat de poder arribar a aquest acord previ amb el Govern de l'Estat i amb el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya. Per tant, demanem molt aquesta responsabilitat de poder arribar conjuntament que hi hagi la possibilitat de continuar desenvolupant una cultura i una educació musical a Catalunya.

I per acabar, i una mica fent esment del llibre d'actes del Primer congrés de música a Catalunya i de les paraules que va ressaltar el company i amic Oriol Martorell el dia que es presentava aquest llibre d'actes, recolliríem una afirmació lapidària del mateix conseller, Joan Maria Pujals, quan diu: «La nostra societat i el Govern de Catalunya han d'assumir una responsabilitat davant el fet musical.» Aquesta és la il·lusió i l'esperança amb què votarem aquest text transaccional.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Baig.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els ensenyaments musicals

El senyor Bargalló vol intervenir per defensar el text de la seva Moció? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, com vostès ja deuen haver intuït, no per a defensar estrictament el text de la Moció del Grup d'Esquerra Republicana, sinó per, ja d'entrada, adherir-nos a aquesta transacció entre la mateixa Moció del Grup d'Esquerra, la Moció del Grup d'Iniciativa, la Moció del Grup Socialista i les esmenes del Grup de Convergència i Unió.

Jo, en tot cas, voldria començar allí on ha acabat la diputada senyora Baig i també fer referència a les paraules del

diputat senyor Martorell en la presentació del llibre d'actes del Primer congrés de música a Catalunya, on el senyor Martorell, el diputat Oriol Martorell, ressaltava tres frases lapidàries, dels consellers i del president Pujol. Jo, amb tota la immodèstia que ens caracteritza al nostre Grup, remarcaria la del president Pujol. El president Pujol deia: «La tradició musical és un dels eixos més importants de la nostra cultura.» I això, que és cert, és una mica el que vam intentar debatre en el passat Ple, arran de les tres mocions, i el que avui també intentem debatre, molt més succintament, en aquesta recta final del Ple d'aquesta setmana.

Evidentment que la tradició musical és un eix clau de la nostra cultura, i ho dèiem també en la interpellació: és un eix clau de la nostra educació, és un eix clau de la formació integral de la persona. I esmentàvem en aquella interpellació que per a nosaltres l'ensenyament musical tenia tres vessants: el vessant integral, el vessant col·lectiu, el vessant que havia d'arribar a tots els nois i les noies que estudien l'ensenyament primari, l'ensenyament bàsic al nostre país; després, un eix professional, que és la formació de les persones que volen fer de la música la seva activitat vital, la seva activitat laboral, la seva activitat professional, i després, un eix d'ensenyament superior, que és aquell de la investigació musical, la docència musical, la professió d'alt nivell.

Aquests tres eixos, reclamàvem que fossin garantits en la nostra ordenació educativa des de cadascuna, evidentment, de les situacions diferenciades que tenen cadascun dels eixos i, fins i tot, des de la diferència evident geogràfica que hi ha al nostre país pel que fa a la realitat musical de la vivència musical. En aquest sentit, per exemple, el diputat senyor Riera parlava de les bandes de música que existeixen al nostre país, arreu, a dalt i a baix, però que, evidentment, en la zona que és al voltant de l'Ebre i en moltes comarques del País Valencià és d'una realitat aclaparadora, i el diputat senyor Gimeno, segurament que si avui estigués, ara, aquí, estaria molt satisfet de poder votar una moció en què sortissin remarcats aquests aspectes. Com, de fet el diputat senyor Curto, que no és de cap dels quatre grups que han transaccionat, també reclama la seva raó ètnica de l'Ebre i que no li podem pas discutir, però, en tot cas, no havia participat el seu Grup, malauradament, en aquesta discussió.

Com també la diputada i el diputat que m'han precedit han esmentat, la transacció és una pèrdua de bagatge, petita, una pèrdua de bagatge petita per part de tothom. En aquesta transacció, dels quatre paquets que aportàvem a la Moció, n'hem perdut dos. En tot cas, certament, i n'havíem parlat amb els portaveus del Grup de la majoria, d'aquest tema, són dos aspectes que són damunt la taula, que apareixen, un d'ells, en el Mapa escolar, no de manera global però hi apareix, que és l'avaluació sobre la situació genèrica dels ensenyaments musicals a Catalunya, que hi pot aparèixer, i l'altre, que és el tema dels diplomes atorgats per l'Incanop, que també des del Grup de la majoria se'ns ha dit que això estava molt avançat i que, per tant, evidentment, per un cantó, tenint en compte —hi insisteixo— que tota transacció comporta el fet d'haver d'arraconar alguns dels punts que tu

haves plantejat, i després, de les paraules en converses de passadissos amb el Grup de la majoria sobre aquests dos aspectes, nosaltres retirarem la Moció, donarem suport..., demanarem que es voti aquesta transacció, amb l'esperança que això sigui un altre gra de sorra per a tirar endavant aquest carro que ens interessa a tots de tirar endavant, que és el de l'ensenyament musical, i en aquest context d'aquelles paraules que el diputat Oriol Martorell retreia, dites pel president Pujol, en el context de tirar endavant la nostra cultura, en un concepte molt ampli, en el qual la pedagogia i la docència són les bases.

En aquest sentit, també fent referència al que ja s'ha dit abans en aquesta hipòtesi nebulosa de si en aquesta legislatura en podrem continuar parlant o no en podrem continuar parlant, en tot cas és evident que el nostre Grup no renuncia a insistir, sempre que calgui i allí on es pugui, en el fet que una de les grans esperances de la reforma educativa era, justament, l'entrada de l'ensenyament musical dintre el currículum integral dels nostres nois i noies i que, per tant, això serà una de les premisses del nostre Grup a l'hora d'avaluar la reforma educativa en la seva implantació, al costat de moltes altres que tindrem oportunitat de parlar-ne, a més a més, si no anem equivocats, en la propera Comissió de Política Cultural, perquè en aquella propera Comissió de Política Cultural entrarà a discussió una Proposició no de llei genèrica sobre la reforma educativa i on continuarem parlant d'aquests temes.

Per tant, res més; moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió vol intervenir ara per defensar les esmenes presentades o ho vol fer en el torn de fixació de posició? (*Pausa.*) Doncs, així, senyora Capell, té la paraula.

La Sra. CAPELL: Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores diputades, senyors diputats, he seguit amb atenció les intervencions dels diferents grups parlamentaris i ha quedat ben palès l'interès i la preocupació que desperta tot el que fa referència als ensenyaments de la música a Catalunya. Malgrat que Convergència i Unió també té aquesta sensibilitat, també voldria recordar les paraules que l'honorable conseller d'Ensenyament va adreçar en la substanciació de la interpellació dels ensenyaments musicals i que anaven en el sentit següent: si volem que les coses avancin en aquest camp, hem d'emprendre accions serioses i rigoroses, no plantejar-nos tots els objectius alhora.

Davant la presentació d'aquest text transaccional, Convergència i Unió votarà afirmativament el seu contingut; per tant, renunciem a defensar les nostres esmenes en benefici del text, perquè decau. El text transaccional és prou clar i, per tant, no hi faré cap explicació. Crec que amb aquestes esmenes admeses i votades unànimement haurem fet un pronunciament prou important en el camp de l'ensenyament de la música a Catalunya, i nosaltres, Convergència i Unió, ens en sentirem satisfets. No obstant això, continuarem dialogant per anar aconseguint fites que facin de Catalunya que,

on hi hagi nens i nenes, nois i noies, homes i dones, aquests cantin. «Fia't dels que els agrada cantar i dels que canten», diu un vell proverbi.

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, il·lustres diputades i il·lustres diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Capell. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. Pel Grup Parlamentari Mixt, el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per anunciar el vot favorable a aquesta proposta de text transaccional i per dir que la votaré amb especial interès perquè els cinc punts de la proposta s'ho valen, però, en particular, des del meu punt de vista, la ratlla que va entre el primer punt i segon punt de la proposta, que diu: «Aquests ensenyaments seran oferts conjuntament amb les organitzacions municipalistes.» Em sembla que és bo de remarcar, perquè és conegut per tothom, que en els pobles hi ha escoles de música municipals o privades, molt arrelades, de molts anys, que fan una gran tasca i que aquesta iniciativa, encara que no sigui municipal, es contempla en aquesta proposta a base de crear una iniciativa mixta, és a dir, municipal, i, per tant, resol tot d'una emportar-se a la praxi aquesta proposta, aquest problema, que no és un problema, sinó que és un benefici per a cada poble que la té, d'escoles de música que han fet tasca a voltes de trenta, quaranta i més anys.

També el segon punt és especialment remarcable d'abordar el tema fins que el nombre considerat idoni de professors de música, doncs, es pugui assolir. Per què? Perquè, miri, la música, els pobles que realment tenen un gran rerefons musical o no, on la música té un valor important en la comunitat, són pobles poc agressius, són pobles..., la música és, en definitiva, un sedant que ajuda a la reflexió de totes les coses i circumstàncies.

El quart punt de la Moció, si jo hi hagués pogut dir la meua, que tampoc no era necessari perquè jo no havia fet cap interpellació ni cap moció, com és ben conegut..., però en el quart punt diu: «Establir durant el primer trimestre del curs 95-96 un programa de formació dirigit a professionals d'escoles de música i de conservatoris», que em sembla adient i «atinat», però, tal vegada, també un afegitó que hagués dit aquí: «preveient en els pressupostos 95-96 els recursos pertinents per donar eficàcia a aquest quart punt».

El cinquè punt em sembla també molt ben trobat, i, en conjunt, doncs, felicitar aquells grups polítics, aquells partits polítics que han pres aquesta iniciativa de refundre les seves pròpies visions en una de conjunta, de més àmplia i positiva des del meu punt de vista.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a Catalunya els municipis varen haver d'omplir el buit deixat per l'Estat quant al finançament dels conservatoris de música. Ara aquests estudis d'en-

senyament musical de grau mitjà no són gratuïts, mentre que en altres comunitats autònomes sí que ho són. Les comunitats autònomes amb menys representació i amb menys tradició de suport social als ensenyaments musicals tenen garantit el finançament integral a càrrec de l'Administració educativa –ministèri o conselleria competent–, mentre que a Catalunya les famílies catalanes han de pagar, en el millor dels casos, un 33% del cost de les matrícules.

L'aplicació de la reforma als ensenyaments musicals de grau mitjà vindrà a encarir el cost d'aquestes matrícules i incrementarà el greuge comparatiu entre les famílies catalanes i la resta de famílies de l'Estat, i afectarà especialment les famílies més modestes.

Una altra qüestió és la integració, dins el sistema educatiu, de la pluralitat de centres d'ensenyaments musicals que no encaixen dins el marc formal dels ensenyaments reglats musicals dels conservatoris municipals en els tres nivells definits per la LOGSE i que han estat parcialment reconeguts per l'Institut Català de Noves Professions. Aquestes escoles i centres d'ensenyament han estat oblidats en la planificació del Mapa escolar de Catalunya, oblit acompanyat per una política de suport que es limita a uns mínims ajuts per a equipaments que convoca anualment el Departament d'Ensenyament, que des del nostre punt de vista ens semblen totalment insuficients.

El Grup Parlamentari Popular donarà el seu suport al text transaccional dels tres grups que inicialment varen presentar les tres mocions relatives a ensenyaments musicals perquè considerem que és necessari que el Consell Executiu estableixi un calendari d'implantació de l'oferta educativa d'ensenyaments musicals previstos en el Mapa escolar resolent els problemes de finançament que provoquen un important greuge comparatiu a casa nostra. Considerem que el Govern de la Generalitat hauria de definir ja, sense més retards, un marc financer de suport d'ensenyaments musicals a Catalunya que tingués en compte l'actual demanda del sector i la seva previsible evolució i que integrés totes les diferents modalitats existents al nostre país.

Per les raons exposades, el Grup Parlamentari Popular donarà el seu suport favorable a aquest text transaccional i es felicita que tant la majoria com els grups proposants de la Moció hagin pogut arribar a aquesta proposta transaccional.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol.

Passem, doncs, a la votació d'aquesta Moció transaccional.

Vots a favor?

El text de la Moció ha quedat aprovat per unanimitat.

Declaració d'adhesió a la campanya «Europa reneix o mor a Sarajevo»

Senyories, per part dels portaveus dels grups, se m'ha pregat de donar lectura al següent document: «Davant la convocatòria, el proper 25 de juny, a la plaça de Catalunya

de Barcelona d'una concentració de ciutadans i ciutadanes del nostre país per tal d'acomiar els autobusos que participaran en la concentració a Cannes de milers de ciutadans europeus que reivindicaran davant els caps d'estat i de govern d'Europa la necessitat de forçar una estratègia que faci possible la pau a Bòsnia i Hercegovina, els portaveus dels grups parlamentaris del Parlament de Catalunya manifesten la seva adhesió a la campanya «Europa reneix o mor a Sarajevo», conviden el poble de Catalunya a manifestar la seva solidaritat amb les víctimes d'aquesta guerra i expressen el seu compromís, tal com ho ha fet en anteriors ocasions, amb el reforçament de la presència internacional a Bòsnia per tal de fer possible la pau als Balcans. Palau del Parlament de Catalunya, 22 de juny de 1995.» Hi ha la signatura de tots els portaveus.

**Moció subsegüent a la interpeHació al Consell
Executiu sobre les urgències sanitàries i les
situacions de saturació que subsisteixen**

Passem al punt 23 de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació sobre les urgències sanitàries i les situacions de saturació que subsisteixen, presentada per la diputada senyora Maite Utgés, que té la paraula.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció és conseqüència de la interpellació que vàrem formular al darrer Ple sobre el col·lapse dels serveis d'urgència hospitalaris... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyora Utgés, suspenguí uns moments el seu discurs per donar temps que les senyores diputades i els senyors diputats guardin silenci. (*Pausa.*) Pot continuar.

La Sra. UTGÉS: Dèiem en aquella interpellació que la situació de les urgències per als usuaris és inesperada i incomprendible, i que els pacients, en aquesta conjuntura, es tornen impacients. Remarcàvem també que aquesta no era una situació aïllada, que eren molts els centres hospitalaris on s'havia posat de manifest aquesta situació, i comentàvem també que aquestes no són situacions temporals fruit de l'aparició inesperada d'una o altra epidèmia, sinó que hi ha una problemàtica de fons que genera col·lapses, massificacions, que en els propers temps seran habituals i normals si no s'hi posa remei. Abans que cap altra cosa hauríem de veure quina és la situació a Catalunya, què pensen els usuaris sobre l'atenció urgent a Catalunya.

Nosaltres pensem que hi ha dos punts importants que cal remarcar d'un estudi que ha fet un conjunt d'experts a instàncies del Departament de Sanitat. Primer punt: en primer lloc, dir que el 50% dels usuaris de la sanitat pública decideix ser atès en primera instància per estructures extrahospitalàries, el 50%, i l'altra meitat va directament a l'hospital. Per tant, no és certa aquella tesi que tothom prefereix anar a l'hospital en cas d'urgències, segons aquest estudi.

El segon punt que considero important és que prop del 80% de tots els pacients que arriben a un servei d'urgències

són remesos directament al seu lloc de residència habitual; per tant, arriben als serveis d'urgències patologies que s'haurien d'atendre en altres instàncies.

D'altra banda, per tal de donar resposta a la demanda d'atenció urgent, actualment, a Catalunya, el sistema ha anat creant diversos dispositius, que podríem dividir en tres àmbits: en el primer, des de l'atenció primària, s'atenen urgències des d'aquesta atenció primària; també s'atenen urgències des dels hospitals, des de l'atenció hospitalària, i, per últim, hi ha també tot un conjunt de centres coordinadors i de serveis d'emergència, en concret hi ha el Servei d'Emergències Mèdiques i el Servei Coordinador d'Urgències de Barcelona.

Els problemes més rellevants que presenten aquests serveis són, d'una banda, el que en dèiem «l'accessibilitat». No tothom pot accedir de la mateixa manera en aquests serveis d'urgències; hi han factors que posen sobre la taula tot un seguit d'anomalies. D'entre aquests factors, un de molt important és el desconeixement de les possibilitats que ofereix l'atenció primària, i l'altre, que les urgències continuen sent per a molts professionals la porta d'entrada directa a l'hospital, ja sigui en règim d'ingrés o en les consultes externes. Tots hem sentit i hem vist alguna vegada com ens han recomanat que per entrar a l'hospital, d'alguna manera, s'havia de passar pel servei d'urgències perquè les altres formes són, d'alguna manera, molt més lentes.

El camí més lògic que nosaltres creiem que hauríem de seguir per tal de millorar la utilització d'aquests recursos seria, hauria de passar perquè l'usuari pogués triar el dispositiu més adequat on ser atès. I per aconseguir això és imprescindible una ordenació d'aquests recursos i, sobretot, una informació comprensible per als usuaris que compleixi les expectatives que ells s'hagin pogut crear o que s'hagin creat amb aquestes expectatives.

Hi han altres problemes en el terreny de les urgències, que també vam comentar en la darrera interpellació. Es tracta, justament, de l'espera excessiva i de la massificació del sistema, on la incertesa, l'agressivitat i l'estrès professional fan que l'espera sigui viscuda com a vexatòria, que provoca indignació i una mala confortabilitat psicològica i física per a l'usuari.

Pensem que els esforços en aquest camp haurien d'anar dirigits a diferents aspectes, com seria el de forçar un canvi cultural de l'organització en aquest àmbit, on es valorin més la facilitat de la prestació de l'assistència i les necessitats psicològiques d'intimitat i de confortabilitat del pacient i del seu entorn. També caldria millorar la informació sobre el procés que han de seguir cada un dels pacients que arriben a un servei d'urgències, procurant definir tots els procediments que s'han de seguir, el temps que s'estarà fent aquests procediments i els intervals que s'han de complir. Creiem que s'ha de tenir una relació més horitzontal entre els professionals i l'usuari, basada en la concreció de les expectatives, d'acord amb cadascuna de les situacions puntuals. Els pacients, per dir-ho d'una forma més senzilla, haurien de conèixer quines proves se'ls farà quan arriben en un servei

d'urgències, quant temps estaran i quin és tot el procés que s'haurà de seguir.

És per tot això que hem presentat aquesta Moció, que consta de quatre punts. El primer punt diu que cal donar més informació als usuaris i als professionals dels dispositius per a l'atenció continuada i urgent de les seves capacitats de resolució. És necessari que els usuaris del sistema coneguin quins són els dispositius disponibles i quina capacitat de resolució poden esperar-se'n. Aquest coneixement facilitarà, evidentment, la decisió raonada de la utilització d'aquests serveis. Però no n'hi ha prou amb aquesta informació als usuaris: cal també que els mateixos professionals que actuen com a agents tinguin una visió clara de la xarxa d'atenció en aquest àmbit, per tal de poder orientar els pacients cap a un o cap a un altre dispositiu; és a dir que no solament els usuaris han de saber quins són aquests dispositius, sinó que els professionals els han d'orientar d'una forma correcta.

El segon punt de la Moció tracta de la potenciació de les línies –i aquí ja faig la rectificació, que va ser un lapsus, i és l'esmena que ha presentat el Grup de Convergència i Unió–, la potenciació de les línies de producte alternatives entre la urgència i l'activitat purament ambulatoria, creant circuits alternatius que optimitzin els recursos del centre i que permetin una atenció immediata a la demanda no urgent i no programada. Aquesta proposta abasta dos camps clarament diferenciats. Per una banda, l'agilitació de totes aquelles línies de producte que, no essent exactament urgents, utilitzen els seus recursos com a via ràpida de problemes que no haurien de fer-se en aquests serveis; per exemple, molts usuaris recorren als serveis d'urgències per tal de tenir accés a determinades proves complementàries perquè tenen dificultats per accedir-hi a través d'altres circuits.

Al tercer punt de la Moció es tracta d'implantar centres coordinadors i facilitadors en zones geogràfiques determinades, que permetin l'orientació de fluxos segons les necessitats detectades, la coordinació de recursos existents i la resposta a les demandes dels usuaris –tinc el temps..., veig que se m'acaba el temps; per tant, aniré d'una forma més ràpida. En aquest tercer punt només es tracta que l'usuari ha de tenir un contacte directe amb aquest sistema, i aquests centres coordinadors facilitarien d'alguna manera aquest contacte directe.

Amb la quarta proposta de la Moció es tractaria de millorar –pensem que aquest és un punt importat– la confortabilitat física i psicològica del client per tal de disminuir el grau d'ansietat i optimitzar els costos, mitjançant la informació detallada del procés, els canvis organitzatius que permetin minimitzar el seu desarrelament en l'entorn. Això vol dir, senzillament, que cal avançar en la millora de la satisfacció de l'usuari i el client en relació amb l'atenció d'urgències.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió; té la paraula el diputat senyor Renau..., i també per a posicionar-se, eh?

El Sr. RENAÚ: Moltes gràcies, senyor president. L'esmena, tal com ha dit la il·lustre diputada senyora Maite Utgés, és purament una esmena de tipus semàntic. La mateixa diputada ha dit que l'acceptava. Per tant, només és aquesta variació, que en comptes de «línies d'elaboracions alternatives», ha de dir «línies de productes alternatives».

Seré molt breu, perquè el proppassat dia 7 de juny, la diputada Maite Utgés acabava la seva interpellació dient exactament: «Hauríem de ser entre tots capaços de dissenyar fórmules imaginatives per acabar amb la problemàtica de les urgències sanitàries.» El senyor conseller també acabava la seva resposta dient: «El problema de les urgències és un problema molt complex», i li assegurava que rebria tota la col·laboració del nostre Grup per buscar fórmules d'apropament i que puguin donar solució a aquest tema tan important.

Per tant, vertaderament, estem davant d'un problema molt important i que no és nou. Nosaltres, en el Pla de salut de Catalunya, de 1993 a 1995, ja establíem un conjunt de línies d'actuació en relació amb l'atenció sanitària urgent. És per això que la mateixa Conselleria va instituir un grup de treball, integrat per professionals qualificats, en relació amb aquest tema, que ha elaborat un document, que la senyora Maite Utgés coneix, que es diu «Propostes d'actuació en l'àmbit de l'atenció continuada i urgent». Ha sigut –si no ho tinc malentès, i he vist que sí– en relació amb aquesta proposta d'actuació que la senyora Maite Utgés ha presentat la seva Moció.

Per tant, ja els avanço, i amb això ho dono per defensat, el nostre vot afirmatiu en aquesta Moció presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Renau. Ara poden intervenir els grups no esmenants. El senyor Reguant vol intervenir? (Pausa.) Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president; des de l'escó estant. Una bona notícia, que el Grup de la majoria, doncs, vegi positivament aquesta Moció, que és ambiciosa i que, en ser, de segur, aprovada, millorarà o pot millorar en la seva realització l'oferta dins de la xarxa d'urgències sanitàries i, per tant, produirà un equilibri assistencial en el territori, és a dir, millorant l'oferta, la qualitat, l'assistència.

Els quatre punts de la Moció són interessants: en el primer es recull la informació que és absolutament necessària per saber del que un disposa –quines són les característiques de l'oferta i el que pot cobrir–; el segon parla d'optimització dels recursos –absolutament imprescindible–; el tercer desenvolupa i concreta els dos primers, parlant d'orientació de fluxos i de coordinació de recursos existents, i el quart, que és realment complex, des del meu punt de vista, en la seva redacció, en canvi, analitzant-lo bé, és molt acurat i interessant, i va des de sol·licitar l'*inside* de l'usuari d'urgències, que es doni compte també del que passa i d'on pot anar, fins a un reforçament, una confortabilitat física i psicològica i, també, per disminuir el grau d'ansietat. Jo crec que això és molt important, perquè l'ansietat és l'aspecte que provoca

més demanda d'urgència no justificada clínicament; és a dir que molta demanda d'urgència seria obvia si realment es millorés el grau de coneixement d'un de si mateix i s'adonés que allò que li passa es pot resoldre sense anar a un servei d'urgència, amb les conseqüències negatives que això comporta, vull dir, el bloqueig del servei d'urgència, per una demanda no ben avaluada.

Per tant, darem suport als quatre punts d'aquesta Moció; sap la diputada senyora Utgés, i també el diputat senyor Reniu, la preocupació del diputat que els parla per aquests temes... (*el president diu: «Renau»*), Renau –perdoni, diputat Renau, Enric Renau–, la preocupació del diputat que els parla per aquests temes, que han estat motiu, doncs, d'altres iniciatives parlamentàries de tots plegats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans d'entrar en les propostes concretes que es plantegen en aquesta Moció, ens agradarà fer una reflexió, una breu reflexió, sobre les causes dels problemes de saturació que s'han originat, o que han originat aquesta iniciativa parlamentària.

El nostre Grup entén que la política sanitària del Partit Socialista, des del 82, s'ha centrat en un doble joc contradictori: d'una banda, ampliar la cobertura de les prestacions sanitàries de la Seguretat Social a tota la població, la qual cosa nosaltres valorem molt positivament, però, de l'altra, no ampliar els recursos destinats a aquestes prestacions a la mateixa velocitat que s'incrementaven els beneficiaris. Tot això, sumat o afegit a la congelació salarial dels darrers anys, ens ha conduït, sens dubte, a una situació de col·lapse, i la política sanitària socialista, d'aquesta manera, ens ha portat a aquesta situació, de la qual els col·lapses són tan sols un dels símptomes. Parlar de forma aïllada de la mala utilització dels serveis d'urgència per part dels usuaris ens sembla a nosaltres manipular la realitat, perquè, si bé és veritat que el 65% dels casos atesos als serveis d'urgència no són realment urgents, no menys veritat és que els ciutadans actuen d'aquesta manera perquè no troben alternatives que ofereixin el mateix nivell de qualitat.

Però, entrant en la problemàtica de les urgències, el Grup Parlamentari Popular entén que s'han d'aplicar les línies d'actuació previstes pel Pla de salut de Catalunya, optimitzant els recursos i aprofitant racionalment els dispositius existents per tal de garantir la qualitat del servei que reben els ciutadans, i això, també sens dubte, requerirà un estudi de les situacions diferenciades que es donen a tot el territori de Catalunya.

A partir d'aquestes bases, doncs, el Grup Parlamentari Popular considera molt positives les propostes presentades en aquesta Moció. Pensem que és bo formar els usuaris i els professionals sobre els dispositius d'atenció continuada i urgent, incrementant els recursos destinats a atendre els pacients que tenen una necessitat sanitària fora dels horaris

dels ambulatoris, establint així els circuits alternatius com vostès plantegen en el punt 2 de la Moció. També implantar centres de coordinació que orientin els usuaris i que permetin derivar als fluxos existents, evitant en la mesura del possible les situacions de col·lapse que s'han produït, tal com proposa el punt 3 de la Moció. Finalment, millorar la qualitat de serveis no hospitalaris per tal que els usuaris tinguin confiança que la seva salut també pot ser garantida sense recórrer de forma habitual als serveis d'urgència hospitalària, però pensem que també sense una percepció clara per part de ciutadans d'aquesta qualitat seria impossible assolir els objectius definits en el punt 4 de la Moció.

Per totes aquestes raons, i amb les observacions que hem formulat al principi sobre les causes de fons de la crisi que pateix el nostre sistema sanitari, el nostre Grup, el Grup Popular, donarà el seu suport a aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup donarà també suport a aquesta Moció, als quatre punts d'aquesta Moció, que –pensem– recullen mesures importants per millorar l'assistència urgent, però alhora per establir els mecanismes que facin això possible, és a dir, que permetin que, realment, les urgències s'utilitzin quan són absolutament imprescindibles, perquè, certament, un dels problemes fonamentals que dona lloc a aquestes situacions de saturació és que, malauradament, els destinataris d'aquest servei públic es veuen moltes vegades en la necessitat de recórrer a les urgències perquè, altres vies, no les poden utilitzar amb la mateixa efectivitat.

Per tot això nosaltres pensem –hi insisteixo– que és bo el que diu el primer punt, la informació. Crec que també el quart punt, encara que amb altres mesures, també incideix bastant en aquest aspecte; és evident que cal buscar –com diu aquí molt bé– alternatives que permetin una atenció immediata a la demanda que no fa referència a situacions urgents i tampoc a situacions no programades, perquè aquest tipus d'atenció és el que moltes vegades va a parar, precisament, a les urgències per buscar una solució immediata als problemes. Pensem també que el tercer punt, quant a la implantació de centres coordinadors i facilitadors en zones geogràfiques determinades, és necessari en aquesta línia d'anar a millorar els serveis sanitaris en general i, per tant, també les urgències. I finalment, en relació amb el quart punt, que hi estem totalment d'acord, millorar la confortabilitat física i psicològica..., aquí diu «del client». Nosaltres sí que voldríem dir que, votant com votarem favorablement i purament com una referència col·lateral, a nosaltres aquesta expressió no ens acaba de satisfer; des de la nostra concepció de la sanitat com un servei públic, pensem que és molt més adient utilitzar el terme de «destinataris», d'«usuari» o des d'un punt de vista jurídic el «titular del dret» més que no pas el «client», que té unes connotacions contractuals o

mercantils que des del nostre punt de vista no són les més adequades.

En qualsevol cas, aquesta és una pura referència terminològica i, evidentment, nosaltres votarem favorablement –sí, senyor Pont, votarem favorablement, no té més importància– aquesta Moció en tots els seus punts.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies...

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Poca cosa a afegir a tot el que ja s'ha expressat a bastament sobre aquesta qüestió. En tot cas, agrair el to positiu que s'ha emprat tant en la interpellació com avui en la Moció, en tant que aquest és un problema evident. S'ha apuntat un problema evident que necessita solucions, apuntat d'una manera generalitzada però que, evidentment, té lectures molt més concretes i sobretot va en funció de les ciutats, de la idiosincràsia sanitària de cada ciutat, del nombre d'habitants, etcètera.

En definitiva, nosaltres entenem –per no allargar-nos més, ja que s'han repetit a bastament els arguments– que la Moció és interessant, la Moció és positiva, i, en aquest sentit, doncs, anunciar el nostre vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Ara la senyora Maite Utgés es pot pronunciar sobre l'esmena presentada.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Evidentment, ja ho havia comentat en l'exposició de la Moció, que havia estat un lapsus de transcripció, i, per tant, doncs, acceptaríem l'esmena que ens ha presentat el Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés.

Passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar dempeus?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa

Passem al punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació sobre la política educativa, que presenta el diputat senyor Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa suposo que tenia bastant a veure amb el que serà el proper dijous, en el marc de la Comissió de Política Cultural, el debat que hi haurà a l'entorn, precisament, d'una Proposició no de llei

sobre l'aplicació de la reforma. Tenia a veure amb la gran preocupació sobre què està passant amb la política educativa i amb l'aplicació de la reforma, i si aquesta aplicació de la reforma ens portarà cap a una situació molt millor o apareixerà, precisament per falta de recursos o precisament per falta de claredat en capítols molt importants, com –si em permeten l'expressió– un cert *coitus interruptus* justament –justament– en l'aplicació d'un procés que hauria de ser enormement estimulante.

En la Moció subsegüent a la interpellació presentada pel nostre Grup, recollim aspectes diferents, i diré una mica l'origen de cada un dels redactats d'aquesta Moció subsegüent. En primer lloc, ens preocupa i ens continua preocupant de manera prioritària la qüestió de les inversions del finançament, quan en el Ple del Parlament de Catalunya en què es debaten els pressupostos és aprovada per unanimitat la disposició addicional vint-i-dosena, en la qual es diu: «El Govern presentarà, abans d'acabar el primer trimestre de 1995, el Pla interanual d'inversions fins a l'any 2000 per aplicar la reforma educativa», i resulta que aquest Pla no ha arribat encara al Parlament. Aquest primer trimestre acabava el 31 de març.

El conseller ens diu l'altre dia: «Sí, segurament ens vam equivocar; aviat arribarà aquest Pla.» No ens sembla que sigui la resposta normal; és a dir, aquí hi ha un compromís formal de tots els grups parlamentaris que comprometen el Govern a presentar, precisament, un pla. Aleshores, ens semblava que no és en la resposta a una interpellació que el conseller pot dir: «Segurament ens vam equivocar, ens vam precipitar; encara no era el moment.» En tot cas, hauria hagut d'entrar algun paper dient la impossibilitat tècnica de presentar aquest Pla d'inversions; ens fa que haguem de dir: «No serà al final del primer trimestre, sinó al final del segon trimestre», i encara esperem que sigui al final del segon trimestre, que, de tota manera, un ja ho comença a dubtar.

Per tant, el primer punt de la Moció és publicar el Pla interanual d'inversions, d'acord amb el mandat explícit de la Llei de pressupostos de 1995, per a l'aplicació de la reforma educativa a Catalunya. El mandat explícit ja no podrà ser complert, però, en tot cas, el compromís del conseller, de presentar-lo abans d'acabar el segon trimestre, sí que seria possible.

Pel que fa al segon, tercer, quart, cinquè i sisè punt de la Moció, tenen a veure amb les propostes que ens plantejava el marc unitari de la comunitat educativa, que havia organitzat el 26 de març una manifestació important a Barcelona i que fa dos diumenges va presentar-se també molt a prop d'aquí, davant del Parlament, en el parc de la Ciutadella, amb una mena de festa recordant el vintè aniversari d'aquella declaració important sobre l'escola pública catalana. En aquest acte, en aquesta festa, els representants del marc unitari de la comunitat educativa van lliurar als diputats senyor Magí Cadevall, al diputat senyor Josep Bargalló i a mi més de mil cinc-cents signatures de suport a aquest manifest, i en els punts de suport a aquest manifest hi havia punts com els que diem aquí: «Garantir l'opció a una plaça escolar pú-

blica prop del domicili en totes les etapes i nivells a partir de l'educació infantil i fins a la secundària, els batxillerats i la formació professional, així com l'establiment de l'oferta necessària de programes de garantia social.»

Són qüestions que ja quan el dia 19 de gener, l'honorable conseller d'Ensenyament presentava en aquest Parlament el Mapa escolar, el nou redactat de Mapa escolar, ens preocupaven, i justament són aquests temes que ens preocupaven i que ens continuen preocupant els que volem sotmetre a votació de les diputades i dels diputats d'aquesta cambra.

El punt número 3 és: «Facilitar la matriculació única en la xarxa pública des de la incorporació a l'escola fins la finalització de l'ensenyament obligatori.» Insistim en el tema de la xarxa pública, perquè no estem d'acord amb la teoria de la foto, que voluntàriament la societat catalana ha acabat fent una foto en què diu: «Tants en els centres públics, tants en els centres privats concertats» —per tant també amb diner públic—, sinó que aquesta foto es va fer, justament, pel camí de les urgències i per les impossibilitats o per la falta d'oferta d'una xarxa pública arreu i amb condicions, i això va ser el que ens va forçar a aquesta foto, que, per tant, no és una foto voluntària ni és la conseqüència d'una decisió en un cert moment determinat de fer-se una determinada foto educativa.

El punt número 4 és un punt que ha estat moltes vegades plantejat en el marc de la Comissió de Política Cultural: «Fer efectiva la substitució del professorat de baixa en el centre educatiu a partir del moment en què aquesta es produeix.» El desgavell que suposa per a un centre que no hi hagi una substitució ràpida de professors és un dels temes que ens preocupa a tots, i molt, i —ho repeteixo— em penso que és un tema que ha estat pràcticament un dels clàssics de la Comissió de Política Cultural, perquè és un tema que torna a aparèixer, i que torna a aparèixer amb preocupació. No estem d'acord, en aquest cas, amb les respostes que moltes vegades ens han donat els senyors diputats del Grup de la majoria que ens han contestat sobre aquest punt, dient que ja hi ha un sistema de substitucions. A la pràctica això no és veritat, i n'hi ha prou de fer enquestes sobre què és el tema que molesta de molts centres en aquests moments a Catalunya, i diran per part dels pares i diran per part dels alumnes, per exemple, de secundària, que el que els preocupa és que no hi hagi, precisament, un sistema de substitucions eficaç.

El punt número 5 afecta un tema realment molt preocupant; jo diria que, per a qui hagi de ser conseller d'Ensenyament —o per a qui ho és en aquests moments— una de les preocupacions més grans que hi ha en l'educació, en el món de l'educació a Catalunya, és la qüestió dels interins. La borsa de professors interins és molt gran; aquests professors interins, molts d'ells, compten amb experiència certificada però, per la raó que sigui, no han arribat a accedir a la situació de professors fixos, és a dir, no han entrat en el cos docent d'una manera estable, i naturalment això està afectant un col·lectiu important. Ho repetim: són dels que hem dit moltes vegades, i ho hem dit en contra de corrents demagògics que deien que tots els interins entrin de seguida, hem

dit que aquesta no és la solució, que és una qüestió molt important, que el col·lectiu d'interins no és un col·lectiu homogeni, sinó molt heterogeni, i que en el col·lectiu d'interins s'hi troben situacions molt diferents i actituds molt diferents davant la professió educativa, i precisament per això no diem, no fem una proposta d'aquelles de dir que tots entrin l'any que ve i veurem què passa, sinó reobrir les negociacions amb els representants sindicals per tal d'estudiar el futur laboral estable del professorat interí. Creiem que d'ençà que vam presentar aquesta Moció fins ara ja hi ha hagut alguns contactes amb els representants sindicals per tractar de plantejar aquest sistema; ho voldrem saber, ho voldrem escoltar si així ens ho diu el representant de la majoria i poder certificar que ha estat així per part dels representants dels sindicats.

Al punt número 6 parlem d'assegurar les plantilles docents suficients perquè l'activitat educativa dels diferents nivells i etapes es pugui impartir en condicions de qualitat. Aquí també, en la interpellació, es va estar especulant sobre aquest tema. Els sindicats, quan han parlat de les plantilles, o el marc unitari de la comunitat educativa, quan ha parlat de les plantilles, no ha fet propostes maximalistes en cap moment, en contra del que molt sovint es diu. No s'ha dit: «Per cada col·lectiu, per cada classe hi ha d'haver un nombre tal», que resultés en aquests moments del tot impossible per a qualsevol proposta de finançament de l'ensenyament. No ha estat així. Justament, jo diria que molt sovint les crítiques des dels ensenyants a molts sindicats és que són excessivament moderats a l'hora de plantejar quines són les plantilles possibles en aquest moment, en aquest context, en aquest país, i justament en un marc de no-generositats pressupostàries.

Finalment, hi ha un punt número 7, que és: «Informar anualment el Parlament sobre l'abast i les característiques del fracàs escolar a Catalunya.» També aquest tema, en la propera reunió de la Comissió de Política Cultural, serà objecte d'una proposició no de llei, presentada pel diputat senyor Reguant. Em penso que el tema és important; els estudis a què alludíem l'altre dia, de la Fundació Jaume Bofill, sobre l'abast i les característiques del fracàs escolar, ens fan pensar que, si la nostra societat no fa un diagnòstic permanent sobre els grans problemes que afecten l'ensenyament, com els està fent sobre els grans problemes que afecten la salut, no sabrem, si no fem aquest diagnòstic, quin tipus de polítiques hem d'aplicar.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. No s'han presentat esmenes al text d'aquesta Moció, per la qual cosa passarem directament a la intervenció dels Grups. El Grup Parlamentari Mixt vol intervenir? *(Pausa.)* El senyor Reguant té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per anunciar el vot favorable als set punts d'aquesta Moció, perquè entenem que la Moció que presenta el diputat senyor Ignasi Riera és una moció de mínims, de mínims per millorar la

qualitat de tot el sistema educatiu a Catalunya, però que no se m'escapa, també, que tenen les seves dificultats per ser assumits tot d'una per l'Administració, la qual cosa no virtualitza en absolut l'interès de la Moció, perquè el fet de l'obligació de l'oposició és sol·licitar i insistir i reiterar aquells aspectes que són absolutament imprescindibles per assolir els nivells que cal donar a l'oferta de l'ensenyament públic a Catalunya, i per tant justifica plenament la seva presentació.

El primer punt de la Moció..., en la presentació de la Moció pel diputat, doncs, ha donat ja un termini fins al segon semestre –perquè ja el 31 de març és passat–, i el compliment del que es va explicitar en la Llei de pressupostos del 95 i el compromís de la Conselleria no s'han pogut assolir, ni tampoc s'ha rebut document que manifestés el perquè no es va dar compliment a l'acord del Parlament.

El segon punt, tal com deia el diputat Riera, és un reflex de la voluntat expressada pel marc unitari de l'ensenyament públic a Catalunya.

El tercer és tornar les coses al seu origen, és a dir que l'obligació de l'Administració és potenciar la xarxa pública i, per tant, reconduir la separació privat-contratat-públic, fent una matriculació única de xarxa pública i fent després la distribució acurada i mesurada, corresponent a l'oferta de..., a les dues ofertes.

El quart punt ha estat motiu d'alguna proposició no de llei, no solament del diputat que parla, sinó que d'altres diputats d'altres grups, també. És un tema recurrent i reiteratiu, però que, d'alguna manera, fa imprescindible que les baixes es visquin amb el valor que tenen i que se substitueixi el personal docent en el mateix moment que es produeix la baixa i –hi afegiria jo– amb personal d'identica qualificació professional. Perquè observin vostès, per exemple, en un CAP, no?, que hi conviuen metges generalistes i pediatres que, quan es posés malalt un pediatre, el substituís un generalista fins que no fes un temps suficient. Això seria impresentable, diguéssim, i no es dóna, naturalment. Per què en l'ensenyament sí que s'ha de donar? Per tant, reiterem i recolzarem aquest punt d'aquesta Moció, perquè ens sembla que és un punt cabdal.

El cinquè punt, de reobrir les negociacions amb els representants sindicals per a estudiar el futur laboral estable del professorat interí, aquest s'evidencia i no cal argumentar-lo; és absolutament imprescindible i de lògica.

El sisè, «assegurar plantilles docents suficients perquè l'activitat educativa dels diferents nivells» tal..., és un que es complementa amb el quart i fa un procés de retroalimentació, de *feedback* argumental. Per què? Perquè la qualitat forma part també de les substitucions, com explicava, i les plantilles, si tenen aquest nivell, garantiran, facilitaran, en donar compliment al sisè punt, donar compliment al quart punt.

I l'últim punt, «informar anualment el Parlament sobre l'abast de les característiques del fracàs escolar a Catalunya», crec que també ha estat motiu d'interès personal, perquè he interrogat, amb preguntes orals, i tal vegada amb

alguna, que ara no recordo bé, proposició no de llei, perquè realment és un tema absolutament bàsic per saber on hem d'insistir, on hem d'afluixar, què hem de reforçar, com ens hem d'orientar per a intentar que la joventut del nostre poble tingui les oportunitats i les ofertes de qualitat i les correccions sociològiques necessàries perquè puguin donar un rendiment molt més òptim del que avui dia s'està apreciint, que, com vostès saben, ratlla el 30 i el 40%, el fracàs escolar a Catalunya.

Dit això, senyor diputat, senyores i senyors diputats, senyor president, donarem el vot favorable als set punts de la seva Moció, que deia que és de mínims però absolutament imprescindible.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la LOGSE és una llei cara, és una llei que formula un projecte de reforma ambiciós, que, amb els seus defectes i les seves virtuts, requereix un increment molt considerable dels recursos pressupostaris destinats a l'ensenyament; increment aquest que no s'ha donat en les dimensions que requeria l'ambició del disseny de la reforma.

La política pressupostària definida pel Govern central socialista ha anat en clara contradicció amb les necessitats de la LOGSE, i així tenim el fet que el percentatge del PIB destinat a l'educació, que a la Unió Europea es troba en una mitjana del 6%, va baixar el 93 fins al 4,05%, la qual cosa s'insereix dins d'una política educativa que ha deixat sense satisfer un 50% de les estimacions calculades en la memòria financera de la mateixa LOGSE. Un altre exemple de la prioritització de la política educativa que fan els socialistes és que a Espanya les universitats no reben més del 0,57% del PIB, davant de l'1% de la Unió Europea.

En aquesta Moció es plantegen un seguit de reivindicacions de les associacions professionals del món educatiu que requereixen, per ser desenvolupades, una modificació dels criteris pressupostaris del Departament si es volen assolir els objectius definits a la memòria del Projecte de pressupostos del Departament d'Ensenyament, que aposta per, d'una banda, prioritzar la millora de la qualitat de l'ensenyament i, de l'altra, aconseguir un nivell suficient de competitivitat per part dels agents que intervenen en el procés educatiu i que sigui equiparable al dels nostres homòlegs de la resta d'Europa.

Això no es podrà fer si mantenim molts dels nostres centres públics amb les greus deficiències estructurals que periòdicament es denuncien davant de la Comissió de Política Cultural. Resulta curiós comprovar que no hi ha recursos per finançar aquestes inversions, que no hi ha possibilitats per fer efectiva la substitució del professorat de baixa a partir del moment en què es produeix, que no hi ha recursos per garantir les plantilles docents i de suport necessàries, quan al mateix temps el Departament, en mig de tot tipus de restriccions, es compromet a la compra de l'antiga seu de l'empresa IBM.

En conseqüència, el nostre Grup Parlamentari dóna el seu suport als punts 1, 4, 5 i 6 de la Moció, que s'adrecen a modificar aquests criteris pressupostaris o que comporten una avaluació més sistemàtica i regular per part del Parlament dels nivells de qualitat del sistema educatiu i del mateix desenvolupament de la reforma educativa en termes d'eficiència i efectivitat.

Pel que fa al punt 2, el Grup Parlamentari Popular considera que la redacció «plaça escolar pública», excloent les places concertades d'iniciativa social, comporta una discriminació que no podem acceptar. Aquesta discriminació d'uns centres que enriqueixen la pluralitat social del nostre país i que garanteixen la llibertat educativa dels pares, en els termes definits per l'article 26 de la Constitució, farà que no donem suport a aquest punt 2.

Pel que fa al punt 3 de la Moció, no el votarem favorablement perquè, tot i considerant que els seus objectius són correctes, en la mesura que es dirigeixen a facilitar els tràmits administratius a les famílies, la seva redacció ens resulta insatisfactòria, ja que ens parla només de «xarxa pública», obviant l'existència dels centres concertats. Nosaltres podríem admetre una matrícula única si els pares poguessin escollir al llarg de tot el cicle educatiu qualsevol centre públic o concertat, i no només centres de titularitat pública.

I per aquestes raons el nostre Grup votarà favorablement els punts 1, 4, 5, 6 i 7 i s'abstindrà als punts 2 i 3.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Evidentment –i no pot ser de qualsevol altra manera–, el Grup d'Esquerra Republicana votarà favorablement tots i cadascun dels punts de la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa. Primer, perquè hi ha una absoluta coincidència en això que va inferir la interpellació, que és la política educativa; almenys els plantejaments de política educativa que fan el Grup d'Iniciativa i el Grup d'Esquerra Republicana aquí, en el Parlament, són sempre coincidents, i ho són no només aquí, sinó en el marc del suport al MUCE, al Marc Unitari de la Comunitat Educativa, que és en el fons la base d'aquesta Moció.

Ja els ha dit el diputat que la presentava, el senyor Riera i Gassiot, que en aquests darrers mesos s'han succeït diverses activitats al carrer, del marc unitari, entre les quals, fa dos caps de setmana, una concentració festiva, una mica remullada i passada per aigua, aquí, en el parc de la Ciutadella, en la qual tres diputats d'aquest Parlament que ara som a la cambra, doncs, per si feia dies que no veníem al parc de la Ciutadella, vam venir també diumenge, amb tot el plaer, perquè es tractava de donar suport al marc unitari i es tractava de recollir un seguit de peticions, en forma de 1.500 signatures que després vam presentar al president del Parlament, tal com ens havíem compromès, i que coincideixen en bona part amb el que ens proposa la Moció.

De fet, en el fons, hi ha una cosa que surt, torna a sortir Ple rere Ple, que surt Comissió de Política Cultural rere Comissió de Política Cultural, que és, una miqueta, aquesta dissociació entre la reforma teòrica i la reforma que es duu a la pràctica, aquesta dissociació que és, no en la seva totalitat, però sí en una bona part, econòmica –no en la seva totalitat, no en la seva totalitat, però sí en una bona part, econòmica.

I el primer punt que ens proposa la Moció, bé, nosaltres, ja també en una interpellació anterior a aquest període de sessions, vam fer un punt semblant. Bé, ara ens poden dir que sí, que, en lloc de tres mesos, sis; però la intuïció parlamentària que hom comença a agafar després de tres anys li sembla indicar que tres mesos segur que no, perquè ja estem al mes de juny, i tres mesos era el mes de març, però que sis és el mes de juny, i no dóna massa la impressió que, aquest famós Pla interanual d'inversions, tampoc el veiem el mes de juny. I ho entenem; no el veurem possiblement perquè possiblement no hi sigui, en el sentit que molts dels punts que després apareixen en la Moció són clau per marcar el Pla plurianual, i molts d'aquests punts no estan clars. No que no estan clars aquí: no estan clars en les negociacions entre Departament i sindicats i marc unitari, i, per tant, difícilment es quantificarà allò que en bona part no se sap com existirà. És a dir, com se pot quantificar un pla plurianual si encara en aquests moments no sabem quines plantilles hi hauran en els centres? Llavors, evidentment, ho entenem; el que passa és que una cosa és que ho entenguem, i l'altra és que, en el moment que se'ns va vendre aquest Pla plurianual com la panacea de les panacees, ja no ens ho vam acabar de creure, i, com a mínim, ens podem permetre el plaer de sortir aquí i dir: «No ens ho vam creure, i fèiem bé» –i fèiem bé.

En la resta de punts volem dir que hi estem absolutament d'acord. Insistir, en el punt quart, en el punt de la substitució, que el sistema actual, que és de fa molt pocs cursos –molt pocs cursos–, de substitucions no funciona, i especialment no funciona –i en això hi està d'acord tothom– en els segments inicials de l'educació, en l'educació infantil i primària. És un sistema que, bé, com que no tenim diners i com que fan falta diners potser en la secundària es podria solucionar, potser, però segurament, segur, de manera taxativa, en la infantil i la primària no funcionen, i en això hi estem d'acord tots i em sembla que a més és un dels temes que en aquestes negociacions entre sindicats i Departament en aquests moments també estan més clars.

I, finalment, el tema del fracàs escolar. Votarem a favor de tot; en tot cas una qüestió semàntica, si em permeten: sovint quan parlem de fracàs escolar pensem en fracàs d'alumnes, i jo els recordaria que no hi ha un fracàs d'alumnes; hi ha, si hi ha, un fracàs del sistema. I que quan parlem de fracàs escolar siguem molt conscients: un fracàs escolar no se soluciona aprovant més gent l'any següent, perquè amb un decret del Departament dient «l'any que ve tothom aprovarà» solucionaríem el fracàs escolar. Per tant, siguem conscients que quan parlem d'això no parlem de tants per cents

d'aprovat o de suspesos; parlem, per exemple, de tant per cent d'inserció en el món laboral de gent que ha acabat la formació professional. Aquest tant per cent sí que és vàlid a l'hora de parlar de fracàs del sistema, per exemple.

I, per tant, com que en tornarem a parlar d'aquí a una estona en una altra moció, a la Comissió de Política Cultural i en tornarem a parlar diverses vegades, el nostre Grup torna a mostrar la seva absoluta coincidència amb el Grup d'Iniciativa, i, evidentment, allò que diem sempre: «en continuarem parlant», però les dates s'aproximen i allò que fa tres anys s'albirava en el futur ja és a punt de caure, en alguns casos, en el curs que ve, i per tant cada vegada la cosa porta més pressa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Com que fa uns mesos vam presentar conjuntament amb el Grup de Convergència i Unió una proposició no de llei conjunta sobre el Mapa escolar, que de fet coincidirà la seva substanciació –com ha dit el senyor Ignasi Riera– properament, jo voldria, per justificar el nostre vot, que serà positiu a la Moció presentada per Iniciativa, fer unes reflexions prèvies.

La primera és que ja quan es va aprovar la LOGSE el PSC va demanar una aplicació consensuada de la LOGSE a Catalunya, i entenem aquest consens extensiu no només a les forces polítiques sinó a totes les institucions del món de l'ensenyament.

La segona reflexió és que penso que en els moments actuals encara és més necessari aquest consens. Per què? Perquè el tema d'aquest moment és l'aplicació de la reforma secundària, i això presenta dificultats, almenys per dos motius: primer, perquè en aquesta etapa els canvis són molt més profunds, i ja objectivament això es pot veure que presenta més dificultat, i segon, perquè hem hagut d'aplicar la reforma en una època de dificultats econòmiques, perquè, fins i tot encara que en el moment present hi hagi una recuperació econòmica, de fet la insistència que no es pot incrementar el deute públic pot afectar molts programes de govern.

Llavors, en aquesta situació que deia de dificultats, què podem fer els grups polítics? Jo penso que podem fer un esforç de responsabilitat no fent de la reforma un motiu de lluita partidista, agafant-la com a excusa, podríem dir, sinó mirant de consensuar allò que sigui consensuable. Però, també, què ha de fer l'Administració? Nosaltres, el Grup Socialista pensa que l'Administració –i «Administració» en aquest cas vol dir el Departament d'Ensenyament– ha de mirar de superar les dificultats objectives amb un esreix de diligència per no afegir noves dificultats a aquestes dificultats que ja existeixen.

Jo penso que el Grup Socialista ja va demostrar la seva responsabilitat en pactar amb el Grup de Convergència i Unió i amb el Govern aquesta Proposició no de llei conjunta sobre els criteris del Mapa escolar.

Alguns punts d'aquesta Proposició no de llei precisament coincideixen, jo penso que tenen molta semblança amb alguns punts de la Proposició que ens presenta avui Iniciativa, i per això dic que votarem que sí. I ja ha dit el senyor Ignasi Riera que aquesta Moció recull –no literalment, però en el seu sentit; no literalment sempre, vull dir– els punts del manifest que el marc unitari ens va entregar a alguns grups parlamentaris fa pocs dies.

Jo penso que..., si he dit que hem de demostrar la nostra responsabilitat, ho hem de combinar també amb l'exigència necessària a l'Administració, i per això votarem que sí en aquests punts. Per què? Agafem el primer: realment, vam pactar en fer els pressupostos que hi hauria un pla d'inversions i –com s'ha dit– que s'entregaria en el primer trimestre; em sembla que, encara que se'ns puguin donar motius, és lògic que votem a favor que es compleixi aquest compromís.

El segon punt, demanar una plaça escolar pública prop del domicili –que no pensem que sigui cap ofensa, podríem dir, als altres sistemes d'ensenyament que existeixen, sinó un servei que ha de prestar l'Administració pública– i l'oferta de cursos de garantia social, això sí que està recollit en aquesta Proposició no de llei conjunta; el primer tema en el punt primer, a, i el segon en el punt 3.

El tercer punt de la proposta de la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya jo penso que també coincideix, si no literalment, amb un dels punts de la Proposició no de llei conjunta. Nosaltres no usem el nom de «matrícula única», i ens sembla un progrés que estaríem disposats a donar-hi suport, i n'hi donarem avui en votar, però sí que ens sembla que ens havíem avançat en parlar de definir uns itineraris a l'escola pública de Catalunya. Això en el punt 1, lletra i, d'aquesta Proposició no de llei conjunta que he dit que havíem presentat amb el Grup de Convergència i Unió.

El quart punt, sobre les substitucions de les baixes, això sí que no té directament a veure amb el Mapa escolar ni amb aquesta Proposició no de llei conjunta, però haig de recordar que nosaltres hem fet moltes intervencions parlamentàries sobre aquest tema, i jo diria que valdria la pena de solucionar-lo, perquè, si miréssim el cost d'aquesta mesura que demanem i els perjudicis que causa, jo em penso que seria una mesura relativament barata per l'eficàcia que se'n pot esperar.

Al punt cinquè, sobre els interins, jo haig de dir que tenia algun dubte, en el sentit que el text literal em podria semblar que potser pressuposava un automatisme en l'estabilitat de tot el personal interí, que pogués ser, podríem dir, un atac contra els drets constitucionals d'altres noves generacions, persones que tenen dret també a concursar i accedir als llocs d'ensenyament. Però sumant-me..., no cal que jo faci cap precisió pròpia; només assumint les que ha fet el senyor Ignasi Riera i tenint en compte que el que aquí es demana és una negociació, hi votarem afirmativament.

I bé, ja tractaré de ser molt curt amb la resta, perquè ja tots els altres diputats han comentat el sisè punt. Tots volem plantilles suficients, aquí no vull amagar el problema. Jo

penso que en això estem d'acord el senyor Ignasi Riera, el Grup Socialista, el Grup de Convergència i Unió i el Govern. Aquí el problema, que no volem amagar –i en aquest sentit el que demanàvem, el sentit del nostre vot és demanar que hi hagués unes negociacions i es pogués tancar el tema l'abans possible–, el problema és definir què és el que s'entén per «plantilla suficient».

I, finalment, el tema del fracàs escolar és un tema pel qual el senyor Ignasi Riera s'ha mostrat moltes vegades preocupat, i ja li hem donat suport altres vegades.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el senyor Riera, en començar la seva interpellació, va fer l'afirmació de reconeixement a tots els qui individualment o amb els seus corresponents col·lectius, des del conseller, el primer i el darrer, s'esforcen per una bona educació des d'ara i des de fa anys i panys. Jo això ho agraeixo; ho agraeixo perquè em sembla que és molt important que s'afirmen aquestes qüestions des del nostre Parlament.

La Moció inclou aspectes molt treballats, estudiats, debats –com ja hem anat afirmant en anteriors intervencions– en comissió i en plens d'aquesta cambra. Permetin-me recordar que en la interpellació es van plantejar qüestions de finançament i de plantilles, que, evidentment, van molt lligades al finançament, però que tots sabem que no són només qüestions monetàries.

La Moció a debat en aquests moments recull gairebé fil per randa –ja també s'ha comentat anteriorment– els continguts de la manifestació-festa de l'11 de juny ací, a la Ciutadella; la Moció porta data de 8 de juny.

Senyor Riera, permeti'm manifestar un lleuger desacord amb la seva intervenció i que, de fet, avui ens ho recordava amb la qüestió de la foto: és molt lleuger, és la referència comparativa sobre inversions a centres privats. Podria aquesta qüestió aixecar falses expectatives. De fet, és simplement una convocatòria referida a una partida aprovada en la nostra Llei de pressupostos del 95 i que només pots arribar a permetre subvenció d'algun punt d'interès –no pas del principal– de crèdits aplicats a l'adequació de centres concertats al nou sistema educatiu. I, a la vegada, permeti'm, senyor Riera, manifestar un total acord en el que també ens deia, que en aquesta lluita a favor de l'ensenyament hi ha una lluita col·lectiva.

La resposta del conseller ens soluciona el nostre posicionament davant la Moció. La seva intervenció va ser molt de tocar de peus a terra, molt pressupostària, diria jo, de saber amb què es pot comptar i d'explicar-nos-ho. Ho recordo molt breument. El Mapa escolar té obert el període d'al·legacions fins al 31 de juliol. El Pla plurianual –al qual s'ha referit a bastament en les altres intervencions sobre aquesta Moció, fa uns moments– d'inversions, és cert, va avançant lentament, però avança, va endavant. L'augment del capítol

1 haurà d'ésser molt important per a la implantació del nou sistema educatiu. Hi ha diàleg obert i operant en la mesa sectorial i en les meses tècniques, així com a les juntes de personal. Caldrà un seriós i molt important esforç els sis propers anys; el treball de més contingut, evidentment, és el de definició de plantilles. A les Corts Generals hi ha en tràmit el Projecte de llei d'avaluació, participació i govern dels centres docents, que esperem que arribi a convertir-se en llei i ens vingui a possibilitar la solució d'aspectes que a Catalunya volem resoldre, entre ells els anomenats «itineraris escolars».

Em permeto fer en aquests moments dues propostes ben positives a tots els grups de la cambra, dues propostes que a més tenen la virtut que no són propostes en exclusiva del Grup majoritari. Aquesta, de fet, serà la posició del nostre Grup en aquesta Moció i també en la comissió de la setmana entrant. Primera proposta: votar el punt sisè de la Moció presentada pel senyor Riera. Perquè en ell ens diu: «Assegurar plantilles docents suficients perquè l'activitat educativa dels diferents nivells i etapes es pugui impartir en condicions de qualitat.» Això, aquesta proposta del senyor Riera, inclou, al nostre parer, fonamentals preocupacions de tots plegats i per part nostra compromís de Govern. Votar també la setmana entrant en el si de la Comissió de Política Cultural la Proposició no de llei presentada pel Grup Socialista i per Convergència i Unió sobre el Mapa escolar de Catalunya. Ens sembla que és prou completa, que abasta problemàtiques anunciades en aquesta Moció i en la seva precedent interpellació; que a la vegada és significativament plena de compromisos. El bon criteri del senyor Riera el farà pensar sobre la destinació dels altres punts de la Moció.

Senyor Riera, senyores diputades, senyors diputats, acabem el mes de juny. L'Administració i el Govern, que cuiden i governen, nosaltres, els parlamentaris, que recollim la demanda del nostre poble i en fem, entre tots, impuls i ordre legal, de ben segur que hem superat àrees d'educació i d'ensenyament, més d'una, amb qualificacions suficients, però ens queda feina a fer. Tant de bo el setembre, a partir de setembre, sapiguem anar completant ben satisfactòriament la tasca pendent.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jané.

Seguidament passarem a la votació.

Votarem en primer lloc els punts 2 i 3 de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 47 en contra i 1 abstenció.

(Remor de veus.) Demanava la paraula algú?

El Sr. JANÉ: Senyor president, ens sembla que falta votar la resta...

El Sr. PRESIDENT: La votació que he donat correspon als punts 2 i 3. I ara votarem...

El Sr. JANÉ: Perdó, i per part nostra, evidentment, demanem votació separada del punt sisè.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

Doncs, ara es vota el punt sisè.

Vots a favor?

El punt sisè ha quedat aprovat per unanimitat.

I ara se sotmeten a votació els quatre punts restants.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat rebutjats per 23 vots a favor, 48 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'etapa educativa de zero a tres anys

Passem al vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'etapa educativa de zero a tres anys, que presenta el diputat senyor Ignasi Riera, que té la paraula per a exposar-la.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. La interpellació sobre l'etapa zero a tres anys vam explicitar que volia ser un comentari, una glossa a molts dels materials que havien aparegut en el Congrés d'infància que va tenir lloc el mes de novembre del 1994 a Barcelona, en el qual es parlava una vegada més sobre una etapa molt important per a la configuració del futur de l'infant. Jo creia que veuríem aquesta Moció en el mateix Ple en què s'hagués aprovat una llei de la infància i que, aleshores, justament, hauria estat possible —i així m'ho havia preparat— comentar les argumentacions que havíem donat nosaltres a la nostra interpellació en alguns dels punts en els quals el nostre Grup estava d'acord de la llei d'infància. Com que no ha estat així, em limitaré senzillament a dir què diem en aquesta Moció subsegüent.

Intentem explicar que l'etapa zero a tres anys no és només una etapa assistencial, tot i que és una etapa assistencial; és a dir, és una etapa que té molt a veure amb situacions laborals familiars i té molt a veure amb situacions laborals familiars canviants. Ara, el que volem dir és que a partir de la LOGSE ha quedat molt més explicitat que es tracta *també* d'una etapa educativa, i d'una etapa educativa fonamental. Justament per això la nostra proposta d'interpellació, les respostes que ens va donar el conseller i la proposta de Moció subsegüent creiem que van una mica per aquí.

A més dels arguments generals que dona la LOGSE, creiem que a Catalunya hi ha un argument específic per considerar la importància educativa de l'etapa zero a tres anys, i és precisament el tema del català. L'experiència que tenim molts de nosaltres, que vivim en zones que la llei de política lingüística qualifica precisament com a zones en què el català és socialment poc present, i la importància que ha tingut en el procés, justament, d'aprenentatge d'aquesta primera

etapa zero a tres anys que hi hagi hagut llars d'infants, guarderies infantils, etcètera, que hagin tingut en compte el tema del català en les primeres cançons, en els primers jocs com a element..., «d'immersió», anava a dir, abans de les immersions ja de les etapes d'ensenyament obligatori, ha estat també un element fonamental per pensar una vegada i una altra en aquesta etapa.

Els punts de la Moció diuen així. Punt primer: «Completar la formulació del Mapa escolar de Catalunya, amb la incorporació de la planificació de l'oferta d'ensenyaments del primer cicle d'educació infantil.» Això els sonarà perquè és exactament el text de la Proposició no de llei, presentada pel Grup Socialista i pel Grup de Convergència i Unió, d'aplicació del Mapa escolar; és una referència textual a un dels punts d'aquesta Proposició no de llei. Per què? Perquè la nostra crítica al Mapa escolar era que l'etapa zero a tres anys no hi era; justament en el debat..., preparant aquella Proposició no de llei, que finalment nosaltres no vam signar, vam arribar aviat a l'acord de dir: sí, doncs, es necessari tenir en compte aquesta etapa com a etapa educativa, ja que es tracta d'una proposició no de llei d'aplicació de la LOGSE.

El punt número 2 és el d'incrementar l'oferta de places públiques de zero a tres anys que garanteixi el dret efectiu de tria per part dels pares. Aquí, l'experiència, diguem-ne, parlamentària ens diu que, justament, la no-possibilitat de tria de plaça pública és la que acaba determinant molts itineraris escolars cap a una escola concertada, precisament perquè un es troba que l'etapa zero a tres anys només té una posició, només té una oferta, i és a partir només d'aquesta única oferta que un ja es veu vinculat per a tota la seva vida cap a un altre tipus de centre. Aquest centre que, justament, és un centre gairebé annex a aquest centre concertat de primària i després de secundària, etcètera, predetermina moltes voluntats. Com que resulta que ens han dit: «No, nosaltres volem optar per un centre de plaça pública en aquesta etapa», per això ho hem presentat. Vam presentar unes dades molt concretes sobre l'Eixample de Barcelona i l'oferta i la relació que hi havia, el *décalage* que hi havia entre l'oferta i la demanda de places públiques. Recordo que després el senyor conseller em va demanar i li vaig facilitar el material que havia fet servir per dir allò; em va tornar a dir: «Sí, sí» —diu—, «és un dels punts més problemàtics que tenim l'Eixample», i li ho vaig comentar perquè una persona que té molt a veure amb el nostre Grup estava vivint justament en situació d'angúnia aquesta problemàtica de tractar de matricular la seva filla de l'etapa zero a tres anys, viu a l'Eixample i no ho havia pogut fer, malgrat el recorregut que havia anat fent per diferents escoles. Després, si volen, els diré de quin diputat es tracta.

Pel que fa al número tres, en el marc de la comissió d'estudi de les llars d'infants, creada per Ordre de l'1 de març de 1995, a la interpellació vam saludar com a molt positiva aquesta comissió d'estudi de les llars d'infants, vam discutir si la composició era prou plural o no, però ja vam dir que aquesta era una qüestió de segon ordre; és a dir que el que consideràvem important és que s'hagués creat aquesta co-

missió d'estudi. Doncs, bé, ja que s'ha creat, dèiem, en el marc d'aquesta comissió d'estudis, estudiar tant l'equiparació salarial dels diferents professionals –fèiem al·lusió a problemàtiques que hi ha hagut de professionals que fan la mateixa feina i cobren diferent, precisament perquè han arribat per camins diferents a la seva situació d'educadors de l'etapa zero a tres anys– com l'adscripció futura dels centres públics de l'etapa educativa zero a tres anys. Això, dit d'aquesta manera tan críptica..., perquè aquí queda molt clar que el tema de l'adscripció futura de l'etapa zero a tres anys serà problemàtic; en una situació en què els ajuntaments, per exemple, gaudissin d'unes situacions pressupostàries interessants, fàcils i sense problemes, segurament quedaria clar que aquella vella proposta de dir: «l'etapa zero a tres anys és una etapa que assumeixen els ajuntaments» –com diu, per exemple, suggereix aquest Congrés d'infància– seria que sí. Jo, en aquests moments, no gosava ni posar la paraula «ajuntaments» en aquest punt, perquè, evidentment, els meus companys alcaldes se m'haurien llançat al coll i m'haurien dit: «Això no ho pots fer.»

Aleshores, ja dic, per no haver d'esmerçar un segon torn, senyor president, que hi ha dues esmenes presentades del Grup Socialista que òbviament –òbviament– les acceptarem perquè clarifiquen el punt número 3 de la nostra Moció; el clarifiquen, i, en tant que clarifiquen un text, agraeixo profundament que hagin presentat aquestes dues esmenes, que separen el tema de l'equiparació salarial dels diferents professionals que treballen a les llars d'infants de la qüestió de l'adscripció futura dels centres públics en l'etapa educativa, i aquesta primera la posen, com correspon, en la comissió d'estudi de llars d'infants, creada per l'Ordre d'1 de març de 1995.

Dir, per tant, senyor president, que he presentat la meua Moció i que m'he posicionat ja sobre les dues esmenes del Grup Socialista.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Bé, pel Grup Socialista, per congratular-se de l'acceptació de les seves esmenes, la senyora Torrent té la paraula.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, com que el senyor Riera ja ens ha fet saber què opina sobre les nostres esmenes, poc em queda per dir, però sí que aprofito aquesta avinentesa d'estar parlant en el Ple d'aquest Parlament per saludar dues persones que estan aquí, a l'hemicicle, representants d'aquest món que en aquesta darrera Moció s'està parlant, d'aquesta etapa educativa dels zero a tres anys. Per tant, em sembla que ens hem de congratular tots plegats que estiguin aquí aquestes dues persones manifestant aquest sentiment que hi ha d'inquietud en aquesta etapa educativa i que vénen a escoltar allò que els representants del poble diem sobre aquests temes.

Evidentment, vostès ja saben –el senyor Riera també– que normalment coincidim en els temes educatius, i aquest cop es manifesta de nou aquesta coincidència. No diré massa sobre... Si el senyor president m'ho permet, ja em po-

sicionaria com a grup respecte al punt número 1 i al punt número 2. (Pausa.)

Evidentment que nosaltres estem d'acord amb el punt número 1, i em dona la impressió que serà votat majoritàriament en aquesta cambra, perquè, com ja bé ha dit el senyor Riera, aquest és un dels punts que formen part de la Proposició no de llei que el Grup de Convergència i el Grup Socialista han presentat en aquest Parlament i que es debatrà el dia 29 a la Comissió de Cultura. Per tant, jo no donaria més explicacions; és una reivindicació històrica que es complementi el Mapa escolar de Catalunya amb la incorporació de la planificació de l'oferta educativa dels zero a tres anys, de l'educació infantil, i, per tant, em sembla que no fan falta més arguments, perquè s'han donat tot sovint en aquest Parlament i el dia 29 es repetiran.

Respecte al punt número 2, també és evident que si fem un Mapa escolar caldrà també cobrir o incrementar les places en funció d'aquesta demanda o d'aquesta situació que surti de la radiografia que es faci a partir del Mapa escolar i l'etapa zero a tres anys.

Per què hem fet les esmenes al punt número 3? També ens ho ha dit el senyor Riera: no són unes esmenes de contingut, són unes esmenes tècniques, però que clarifiquen el que potser el Grup d'Iniciativa volia dir, i en aquest sentit no només clarifiquen, sinó que contribueixen a no encotillar, a no encasellar el que en el punt número 3 del Grup d'Iniciativa es deia; perquè, evidentment, si ens llegim l'Ordre que ha fet referència el senyor Riera, del 3 de maig del 95, en el seu article 2 diu clarament les funcions que ha de tenir la comissió d'estudi, i, per tant, aquestes funcions –si m'ho permeten, els ho llegiré–..., diu: «Correspon a la comissió d'estudi de les llars d'infants l'anàlisi de la situació actual dels centres docents que imparteixin el primer cicle d'educació infantil i la definició d'un model... de llars d'infants contingut...» (Pausa.) La veritat és que sense ulleres ja no llegeixo.

El Sr. PRESIDENT: La puc ajudar, senyora Torrent? (Pausa.) És l'article segon?

La Sra. TORRENT: Me les havia d'haver baixat, les ulleres; la propera vegada ho faré. És que és tan petit, tan petit, que és impossible.

Doncs, bé, ens semblava que era necessari fer dos apartats respecte al número 3, a l'apartat número 3 que ha fet el Grup d'Iniciativa, perquè són dos... (Veus de fons.) No, ja està. Ho llegeix vostè?

El Sr. PRESIDENT: Sí, però m'ha de dir quin article vol que li llegeixi.

La Sra. TORRENT: Aquest trosset que està aquí...

El Sr. PRESIDENT: L'article segon.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor.

El Sr. PRESIDENT: Diu: «Correspon a la comissió d'estudi de les llars d'infants l'anàlisi de la situació actual dels centres docents que imparteixin el primer cicle d'educació infantil, la definició d'un model-tipus de llar d'infants mantinguda amb fons públic de Catalunya.»

La Sra. TORRENT: Ja està?

El Sr. PRESIDENT: Queda clar? (*Algú diu: «Molt bé!»*)

La Sra. TORRENT: Suposem que queda clar.

En el punt 3 del Grup d'Iniciativa quedava una mica barrejat el tema de la definició d'un model de llars d'infants per a Catalunya i el tema relacionat amb l'equiparació salarial dels diferents professionals. Ens sembla que, segons l'Ordre, no hi han aquestes competències en l'Ordre, i, si ho poséssim aquí tot barrejat, doncs, potser ho acabàvem d'encotillar. I, per tant, podríem fer la separació clarament del que diu l'Ordre del que s'ha de complir, i després el problema manifestat molts cops en aquest Parlament, de la preocupació que ens manifesten els professionals d'aquesta etapa, que sobretot volen –i creiem que ho volen amb raó– que se'ls consideri professionals de l'etapa educativa. Per tant, nosaltres hem fet aquesta separació, que, com bé s'ha dit abans, complementa i ajuda a clarificar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Ara poden intervenir els grups no esmenants. Pel Grup Parlamentari Mixt, el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. De l'escó estant, per dir que donaré suport als tres punts de la Moció i recordar que el segon..., en fi, els tres punts crec que són imprescindibles; el segon, el fet de crear places públiques de zero a tres anys, és absolutament inajornable, i cal recordar que mentre no hi hagi aquesta dualitat d'oferta tothom va encaminat, com deia el diputat Riera, cap a la pública concertada, i que, a més, això provoca un greuge comparatiu social per a aquelles famílies amb pocs recursos.

Vull recordar aquí que no fa tant temps, tan lluny en el passat, es va fer en els punts d'una moció una proposta perquè se subvencionés a aquelles famílies amb determinades condicions d'ingressos el fet que poguessin portar de zero a tres anys la seva mainada a una escola concertada privada. Per tant, si n'hi hagués de pública, això s'obviaria i es caminaria pel dret.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la problemàtica de l'ensenyament infantil no obligatori és un dels temes prioritaris per al nostre Grup Parlamentari. Any rere any, en els debats del Projecte de pressupostos del Departament d'Ensenyament, hem denunciat la manca de dotacions per a aquests ensenyaments i el menysteniment del paper que juga l'educació infantil no obligatòria i que ha donat lloc a un buit en el tram dels menors de tres anys, un buit que ha estat assumit de forma parcial per les corporacions locals, que han esmerçat recursos en la creació, gestió i manteniment de les escoles bressol. Tot i així, com deia abans, aquest buit és una realitat, i les hisendes locals no donen per a més.

La LOGSE no estableix l'obligatorietat de l'ensenyament en el període de zero a tres anys, tot i que els canvis produïts dins l'estructura familiar i laboral fan cada vegada més necessària l'existència d'uns serveis externs al nucli familiar

d'atenció als nens de menys de tres anys. Igualment s'ha obviat l'evidència científica que, com més aviat s'iniciï el procés educatiu, sobretot en l'àmbit lingüístic, hi ha unes millors expectatives de creixement intel·lectual. Entenem que la formació que es dona els primers anys de vida és essencial, sobretot quan es tracta de famílies amb greus mancances formatives, en les quals la formació infantil és una eina per compensar la incapacitat familiar per oferir les pautes d'aprenentatge necessàries, i per això cal treballar perquè aquesta formació estigui a l'abast de les famílies amb menys recursos culturals. I, en lloc d'això, s'ha fet un mapa escolar que no té en compte les necessitats d'educació infantil abans dels tres anys.

Sense aquests serveis, com hem denunciat als debats pressupostaris i en altres iniciatives formulades pel Grup Parlamentari Popular, parlar d'igualtat d'oportunitats és una contradicció, ja que, encara que aquesta sigui real en l'educació obligatòria, la realitat és que existeix una diferència ja en els inicis de la formació pel fet de tenir o no tenir accés a l'educació infantil abans dels tres anys.

Entrant en les propostes concretes formulades per aquesta Moció de l'il·lustre senyor Riera, donem el nostre ple suport al punt 1 de la Moció, ja que coincideix plenament amb les nostres propostes programàtiques.

Pel que fa al punt 2, no el podem votar favorablement, perquè restringeix aquesta política educativa als centres de titularitat pública, obviant que la major part dels serveis d'educació infantil han estat assumits a Catalunya per la iniciativa social. I és que, senyor Riera, no podem acceptar que incrementar l'oferta de places públiques garanteixi el dret efectiu de tria: el que entenem que garanteix és l'existència d'aquestes places; és l'existència de centres d'iniciativa social i d'iniciativa pública el que garanteix el veritable dret de triar.

És per això que nosaltres, en aquesta Moció, votarem que sí al punt 1 i 3 i ens abstindrem al punt 2.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president, de l'escó estant. Inicialment, mostrar el nostre acord en els tres punts d'aquesta Moció. De fet, el punt primer i segon són dos punts clau de la política educativa del país i, en aquest sentit, del programa educatiu del nostre Grup, i d'altres grups que representen les opcions de progrés. És per aquesta raó... Perquè a més a més van junts, els dos punts, van absolutament incardinats. I, en el cas del segon punt, el nostre acord amb el text presentat per Iniciativa per Catalunya és per les raons antagòniques a les que acaba de dir el senyor Ariza, i que, amb tota la cordialitat, justament jo insistiria en el fet que és l'increment de places públiques l'únic que pot garantir que els pares i les mares avui en dia puguin decidir en quin tipus de centre van els seus fills o les seves filles de zero a tres anys. És absolutament cert que arreu del nostre país no hi ha places públiques, gairebé, d'aquest cicle edu-

catiu i que els pares i les mares que volen dur –o han de dur per obligacions familiars, o volen dur-los-hi per raons pedagògiques– els seus fills i les seves filles en aquest tipus de centre han d'entrar en escoles absolutament privades i algunes privades concertades, i que també és cert això que marca, en molts casos, un itinerari, especialment a les ciutats, marca un itinerari a seguir que trenca aquella opció de tria que defensàvem.

I, en el tercer cas, en el cas del tercer punt, si el tercer punt avui no és aprovat aquí, tenim l'oportunitat de tornar-lo a votar, en forma de Proposició no de llei presentada pel nostre Grup, la setmana que ve. Per tant, si algú avui vota que no, s'ho pot repensar i votar que sí la setmana que ve..., em sembla que en la Comissió de Política Social, no en la de Política Cultural, però el fet és igual, la proposta coincideix completament amb el Grup d'Iniciativa i amb l'esmena presentada pel Grup Socialista. Per la qual cosa, sabent ja, a més a més, que el senyor Riera accepta i ha acceptat les esmenes socialistes, votarem que sí al resultat final d'aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Vidal.

La Sra. VIDAL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ara no parlem de política educativa general, no parlem d'educació musical, però tampoc parlem d'educació infantil com a etapa educativa de la LOGSE. Vostè va explicar molt bé l'altre dia que la LOGSE, a l'article 7, contempla l'educació infantil, que té dos cicles: el zero a tres anys i el tres a sis anys. Vostè ha centrat –i jo li ho agraeixo– tant la interpellació de l'altre dia com la Moció en l'etapa educativa zero a tres anys, és a dir, en el primer cicle de l'educació infantil.

En concret, demana –als punts jo no m'hi refereixo gaire, però ja s'han dit..., els puntejo–: completar la formulació del Mapa escolar a Catalunya amb la incorporació de l'oferta d'educació infantil; incrementar l'oferta de places públiques d'aquesta edat, i que, en el marc de la comissió d'estudi de llars d'infants, es vegi l'equiparació salarial i l'adscripció futura d'aquests centres públics.

El conseller li va donar dades, l'altre dia, li va donar dades i criteris: li va parlar de la màxima prioritat del Departament d'Ensenyament en l'escolarització obligatòria de sis a setze anys; el 100% de la demanda coberta a quatre i cinc anys; que en el curs 94-95 ha estat coberta d'un 92% la demanda de P3, de tres anys; que s'ha iniciat el finançament parcial de les aules de tres anys dels centres privats concertats, i va dir també que en el termini previst en el calendari d'aplicació de la reforma caldrà adaptar les llars d'infants a les condicions exigides per als centres d'educació infantil de primer cicle –caldrà una adaptació de les instal·lacions i caldrà determinar les plantilles. Li va parlar també del contacte amb les altres administracions i del compromís de planificar aquesta oferta un cop s'hagi enllestit el Mapa escolar, que sap que actualment està en un procés de consulta àmplia

d'ajuntaments, consells escolars, territorials i altres entitats –no m'hi estenc.

És a dir, jo diria, senyor Riera, que el Departament d'Ensenyament té una clara voluntat d'elaborar la planificació escolar corresponent al primer cicle d'educació infantil, però que cal finalitzar el procés actual. Vostè sap bé –s'ha dit ara, i s'hi referia l'altre dia– que a la propera Comissió de Cultura aprovarem un punt en el qual es parla de la planificació d'educació infantil. Vostè va dir que el seu Grup votaria aquest punt, els altres grups han dit que també, nosaltres ens hi sumem avui: és a dir, repetirem, però, amb la voluntat de diàleg –ens congratulem que això passi–, votarem aquest primer punt; no podem, en canvi, votar els altres dos.

En el punt 2 es demana increment de places. He de dir que a curt termini no serà possible incrementar el nombre de places de primer cicle d'educació infantil del Departament d'Ensenyament. Jo he de repetir l'argument que ja s'ha donat repetides vegades: el Departament d'Ensenyament ha de prioritzar els recursos disponibles en atenció a les necessitats educatives derivades de la implantació dels nivells obligatoris del nou sistema educatiu, i tots sabem bé que s'ha ampliat l'escolarització obligatòria per al tram catorze a setze i, per tant, aquí cal treballar de valent. La voluntat del Govern, però, és continuar subvencionant els centres d'altres administracions, i deixa a les seves mans el possible increment de places públiques.

Quant al punt 3, li he de dir que la Comissió creada l'1 de març, a la qual vostè s'ha referit, té com a objecte exclusiu –objecte exclusiu– la definició d'un model-tipus de llar d'infants que serveixi de paràmetre de funcionament i de finançament. Jo diria: no barregem finalitats –tornaria a explicar la historieta d'aquell peixet que sortia, que vaig explicar en la Llei de la universitat oberta. Jo li passaré per escrit la situació de les retribucions professionals de llars d'infants –si li interessa–, sentències que hi han hagut..., on es manifesta la clara voluntat del Departament d'Ensenyament, però, en tot cas, el tema de la Comissió és un altre, i per això volia deixar-ho de manifest.

Senyores i senyors diputats, en els darrers anys els problemes econòmics i l'augment de l'atur han donat a la política de l'educació una dimensió nova: s'ha començat a concebre l'educació en un quadre més ampli que engloba les realitats econòmiques i socials; sociòlegs, antropòlegs, psicòlegs, economistes, centren les seves recerques en aquest camp. Jo diria que, en un mercat de treball en què es fa cada vegada més difícil per a la persona trobar una activitat conforme a la formació i els gustos, la incorporació de la dona al treball no ha portat en paral·lel –i repeteixo arguments que ja havien sortit en alguna altra intervenció– una reducció de l'activitat laboral de l'home. La prioritització de l'economia, per damunt dels infants i de les persones grans, és evident. I tot interacciona: l'educació infantil també.

A qui convé? Als nens? Als infants? Als nadons? Gairebé m'atreveria a assegurar que no. En aquest període de la vida de l'infant, hi cal, ens cal, una profunda, una forta re-

flexió. El doctor Padró –permetin-me citar-lo– ens diu: «La finalitat de l'educació infantil, compartida per tots els països de la Unió Europea, és contribuir al desenvolupament harmònic de la personalitat infantil»; però, senyor Riera, l'educació infantil, dins del sistema educatiu, a la resta d'Europa comença als dos-tres anys. Ens parla també –em refereixo encara al doctor Padró– de fer desaparèixer les desigualtats –vostè n'ha parlat– i d'una altra finalitat admesa d'una manera general, tot i que no enunciada: que les mares treballadores no es vegin obligades a abandonar la feina pel fet que hagin de tenir cura dels fills.

Vostè també n'ha assenyalat, i n'assenyalava l'altre dia, la importància social. L'etapa zero a dos anys té importància educativa, té importància social..., però és més que això. Quins països consideren com a etapa educativa els zero a dos anys? Però educativa dintre del sistema educatiu, que aquesta és la qüestió: jo crec que tenim el mal costum de confondre educació amb escolarització, i de voler donar a tothom allò que és indispensable a alguns, i llavors no ho fem prou bé, perquè no hi arribem. Tota la pedagogia aboca actualment en la individualització: abans dels tres anys, l'Administració educativa ha d'estar alerta, però, com ja dèiem també, ha de ser subsidiària; les llars d'infants hi han de ser, i de la millor qualitat, però ha de ser, com deia abans, complementària amb altres polítiques, que poden ser allargar permisos de maternitat i paternitat, les campanyes de formació a la família, a la parella, el reforç de l'autoritat i del paper dels pares..., polítiques complementàries i necessàries. Segurament que també amb la política lingüística..., però alerta a barrejar coses.

Recorda una qüestió que havia plantejat? Sap quin és el cost aproximat de les llars d'infants dependents del Departament d'Ensenyament de l'any 1994? Una xifra: 659.795 pessetes any/plaça, any/nen. Quants pares i mares enviarien els nens a l'escola bressol si poguessin reduir la jornada laboral, combinar els horaris, cobrar el mateix i mantenir els llocs de treball? Jo deia allà: «La cura dels fills és una tasca per a la qual la majoria dels homes són sensibles.» Per què no hi ajudem els polítics? En els primers anys, el nen necessita, més que mai –els primers anys, ho repeteixo, zero a dos anys–, per afirmar la seva personalitat, per afirmar la seva autoimatge, per anar fent la seva autoestima, l'afectivitat. I aquesta afectivitat, si és possible, ha de ser de pare i mare. I ho repeteixo: si és possible. Perquè, com més cura individual tingui el nen, millor. Jo els asseguro que he vist persones, grans defensores de l'escolarització d'infants de mesos, que en tenir un fill han canviat d'opinió. He parlat també del tema amb moltes mares. Fins i tot moltes noies que fan feines molt senzilles resolen la qüestió o bé amb avis o bé contractant una persona que cuida el seu fill de mesos a casa seva.

Jo crec, senyor Riera, que en el fons ens entenem. Hem d'anar alerta; hem d'anar alerta. No portar la mainada a la llar d'infants abans dels dos anys, de cap manera, ans al contrari, no vol dir no donar importància educativa a l'etapa. Ans al contrari.

Deixi'm acabar amb una cita d'un poeta alemany del segle XVIII, Johan van der Brock, que diu: «Si fos un infant, demanaria una estrella, per lliure, per sensible i per bella; però, com que no ho sóc, vull per a ells de ser lliures, sensibles i d'ànima bella.» Necessitem trobar el punt d'equilibri entre sentiment i raonament. És, senyor Riera, segurament un punt llunyà on només s'arriba amb amor. Espero que en sapiguem.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vidal.

Tal com ja ha anunciat el presentador de la Moció, han estat acceptades les esmenes, i, per consegüent, se sotmeten a votació els punts de la Moció amb les esmenes acceptades. (*Veus de fons.*)

Votació separada de cada un dels daixò. Vostè demana el segon, però a Convergència i Unió li interessa la separació; de manera que votarem separatament els tres punts.

Punt número 1, vots a favor?

Aquest punt ha quedat aprovat per unanimitat.

Punt número 2, vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest segon punt ha quedat rebutjat per 25 vots a favor, 47 en contra i 1 abstenció.

El punt tercer, vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquest tercer punt ha quedat rebutjat per 26 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política d'ocupació

Passem al vint-i-sisè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política d'ocupació, presentada pel diputat senyor Reguant. Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, sé que per l'hora tardana que és, per fixar l'atenció, pesa damunt de tots plegats la teoria de Maslow, que millora la de Pavlov, i, per tant, els haig de dir que farem bo allò que «el bo, si breu, dues vegades bo», d'acord amb el conceptisme de l'escola castellana de Quevedo, i, per tant, a vostès els agrairia que em fessin bona aquesta Moció, i la faré breu.

Diu el primer punt de la Moció, en relació amb la interpellació substanciada al darrer plenari pel que fa a la política d'ocupació, que ja vam quedar entesos en el seu dia que seria purament un tall transversal, una cosa puntual, fixada, tot el debat, en el concert estable... Dit això, el primer punt de la Moció diu: «Aprofundir en l'estudi analític que porti a la definició acabada d'allò que s'entén per contracte estable, fix o flexible, que el mateix conseller...» –bé, és una iniciativa del Govern i del conseller l'interès d'intentar que els contractes tinguin la màxima seguretat i, en fi, es facin de la

manera més estable possible, però és un tema a debat, encara ara que parlem, i això portarà unes conseqüències damunt d'aquesta mateixa Moció; és un tema viu i no tancat i, per tant, obliga a reflexions diverses; jo n'he fet alguna que els exposaré tot seguit— «així com la concreció de les valoracions de les conseqüències de la seva aplicació en la disminució de les contractacions temporals i la creació d'ocupació, fent especial atenció a l'efecte potencial de l'esmentada mesura en la petita empresa.»

Bé, no repetirem que el treball temporal representa més del 90%, etcètera, i tota la situació que vam exposar. Sí que vull dir que la idea del contracte estable és una idea a explorar de gran interès. L'aportació feta pel Govern, per boca del seu conseller, parla que, tal vegada, si es fixés una indemnització finalista coneguda, això milloraria, perquè desangoixaria el contractant, és a dir, l'empresari. Davant d'aquesta posició, davant d'aquesta posició, hauríem de revisar els tipus d'acomiadaments que existeixen i ens adonaríem de quin pes té damunt del global, i veuríem que no és tan significatiu.

Agents socials. Concretament la UGT ha elaborat uns documents, on el seu punt de vista en aquesta matèria parla que el model de contracte estable..., és a dir, que la necessitat de procedir a l'acomiadament en el cas del contracte estable que proposa el Govern a la Conselleria seria apreciada només per l'empresari; és a dir, de manera unilateral. Això ho exposàvem. Sí, és una cosa..., i que no farien falta tampoc, no caldria al·legar cap raó objectiva. Vista la cosa d'aquesta manera, també obviaria la judicialització del fet de l'acomiadament, diguéssim.

Bé, si observem l'evolució a l'annex d'aquest document que diu: «L'evolució econòmica i laboral a Catalunya, Gabinet Tècnic de la UGT de Catalunya», del 95, al seu annex 12, veuríem una evolució del 89 fins al 95, naturalment pel que fa al primer trimestre, dels contractes indefinits com han evolucionat, els causals, els formatius, els temporals, la globalitat, l'atur, etcètera. I ens adonaríem que la reforma del marc de relacions laborals que va entrar en vigor, si malament no ho recordo, el 13 de juny del 94, amb un suport dels grups majoritaris d'aquesta cambra a Madrid, ha fet un efecte sensiblement positiu, però lent; és a dir, l'ocupació, el contracte indefinit ha passat de 3,2 a 6, durant aquest període de temps, però tots els contractes fan una tendència a millorar, disminuint els temporals no causals, ampliant-se els temporals, quan la raó de la contractació és temporal, i els indefinits guanyant també uns petits percentatges. Vol dir que el tema aquest està obert i, per tant, justifica el punt primer de la Moció que jo els he llegit, d'intentar insistir a veure com, entre tots, podríem trobar una fórmula que fos acceptada per totes les parts i que permetés ser inclosa en el marc de relacions laborals vigents.

Tal com he parlat, vostès han deduït ràpidament que el punt segon de la Moció, difícilment el podré mantenir. Per quina raó? Perquè si diem que hi ha un debat obert i no tancat, vol dir que és un producte, aquest, de millorar l'estabilitat dels contractes, encara obert, que està sotmès a discussió

i a debat i que, per tant, no és un producte acabat i, per tant, instar a una acció sòlida i potent com és de modificar una llei, que és la del marc de relacions laborals vigent, jo crec que en aquest moment no cau dintre d'una temporalitat raonable i, per tant, el lògic és que vostès no ho prenguin en consideració, perquè jo el retiro i, en canvi, em quedo satisfet, pensant que aquesta Moció és modesta, petita, puntual, que no diu gran cosa de nou que no s'hagués dit, fins i tot, si vostès volen, però que insisteix a impulsar que cal no perdre de vista que la cohesió social i la solidaritat s'obtindran quan el règim de contractació i l'acord entre els agents socials permeti de fet, en un moment determinat, i no una lletra impresa o pactada abans que l'acord entre les parts, tirar endavant això de la projecció del contracte estable.

Per tant, i fent-me ressò del que els he dit anteriorment, i més convençut encara veient l'atenció amb què han seguit aquesta exposició, l'efecte de la teoria de Maslow i de Pavlov i de la ingesta calòrica merescuda quotidiana, jo paro aquí la meua intervenció i escoltaré els grups. I m'agradaria que fessin bona aquesta modestíssima Moció; jo l'he procurat fer breu.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Ha presentat esmena el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per defensar-la, té la paraula la senyora Bruguera, que, naturalment, també es posicionarà.

La Sra. BRUGUERA: Sí, senyor. Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta esmena, encara que parli de la possibilitat d'una nova modalitat de contracte laboral estable, el que en el fons planteja és la capacitat de les empreses i de les persones que hi treballen d'adaptar-se als reptes de l'economia actual; és a dir, d'afrontar les necessitats de canvi i de fer-ho per tal de mantenir, per un costat, la lluita per la competitivitat i, per un altre, pel manteniment d'una determinada qualitat de vida.

Aquesta Moció ens dona l'oportunitat també de reobrir, dona l'oportunitat al Govern de la Generalitat i al Grup de Convergència i Unió de reobrir el diàleg que, en determinat sentit, s'havia truncat; s'havia iniciat primer a començaments de gener, s'havia concretat en una reunió que va tenir la Comissió permanent del Consell del Treball el dia 6 de març amb el president de la Generalitat i amb el conseller de Treball. Aquesta reunió es va convocar per fer un debat més ampli i per fer una reflexió, tal com deia el segon punt de l'ordre del dia, sobre polítiques de treball i d'ocupació.

He dit abans que ens permet obrir el diàleg, perquè en realitat aquest es va truncar en un moment determinat per posicions no coincidents respecte a alguns aspectes de la proposta que hi havia sobre la taula i la seva viabilitat.

Vull, per això, destacar la voluntat que hi havia, una voluntat compartida, de trobar aquelles fórmules per tal de reduir la temporalitat i per tal d'incentivar l'estabilitat ocupacional. Tots sabem que no hi ha fórmules màgiques, però també val la pena dir que qualsevol punt que porti a reobrir un diàleg, a posar sobre la taula uns fets i unes determinades voluntats sempre és positiu.

Per tant, la nostra esmena pretén justament això: aprofundir i estudiar noves fórmules que portin aquesta major seguretat, però fer-ho —i això és el que volia destacar— des del diàleg i des de la negociació, i entenem que seria contraproductiu i nul si no es fes així —és a dir, si no comptés amb la complicitat dels agents econòmics i socials.

Quant al punt segon de la Moció...

El Sr. PRESIDENT: Està ja retirat, senyora Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Com que ja està retirat, no cal fer-hi referència. Nosaltres entenem, doncs, que, tant la nostra esmena com aquesta Moció estan en la línia del diàleg i la voluntat de fer noves aportacions a la cultura del món empresarial i del món laboral, i en la convicció que per sobre de tot el que es busca és una fórmula que sigui eficaç i justa.

És amb aquesta voluntat que hem presentat la nostra esmena, i esperem que sigui acceptada.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Bruguera. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. Pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Ariza té la paraula.

El Sr. ARIZA: Senyor president, des de l'escó mateix. Il·lustre senyor Reguant, a més a més del Quevedo, em sembla que també el Baltasar de Gracián deia això de «el bo, si breu, dues vegades bo», però en aquesta mateixa línia conceptista o conceptualista, entenem que és aquest paràgraf del punt primer de la Moció: «aprofundir en l'estudi analític que porti a la definició acabada d'allò que s'entén per contracte estable», entenem que aquesta posició o aquesta frase pot ser molt populista, però també entenem, senyor Reguant, que és poc viable i que aquesta definició podria, en qualsevol cas, a més a més, agreujar el problema que tractem de solucionar. El nostre Grup entén que per recolzar la política d'ocupació el que cal és recolzar l'economia productiva i dissenyar mesures eficaces i molt concretes per recolzar aquesta economia i, concretament, el que vostè parla de les petites empreses.

Per aquestes raons, senyor president, el nostre Grup s'abstindrà en aquesta Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Reguant, jo l'he escoltat amb molta atenció i lamento haver-li d'anunciar que jo votaré en contra del punt d'aquesta Moció. I hi votaré en contra perquè crec, sincerament, que el que s'està prenent a partir de l'anàlisi, des del nostre punt de vista, del fracàs d'una reforma que ha anat a empitjorar els drets dels treballadors per anar a buscar unes suposades millores en la competitivitat i, per tant, per anar a crear ocupació d'una manera significativa —insisteixo en això de «significativa»—, això no s'ha aconseguit i, avui, els mateixos pares de la reforma del mercat laboral estan renunciant a la paternitat intentant buscar fórmules per superar aquesta situació.

Perquè, certament, una de les coses que comporta la precarietat del mercat del treball a casa nostra és que el consum

interior no augmenta, no augmenta de la manera que caldria; i si a això hi afegim tota una altra sèrie d'elements fonamentals, com són els serveis, la formació professional, la preparació de les nostres empreses, etcètera, realment, aquests elements fan que la nostra economia no sigui competitiva. Però no és precisament això derivat del marc de relacions laborals, encara que hem de dir que des del nostre punt de vista aquest marc té dues situacions diferenciades, massa diferenciades: la precarietat de vora un 40% de treballadors i una situació radicalment diferent —és cert— en un altre nombre de treballadors. Però crec que el que es pretén ara, ni més ni menys, és donar un pas encara molt més greu, que és anar purament i simplement a l'acomiadament lliure, l'acomiadament fins i tot sense control judicial; per tant, l'acomiadament taxat, ni més ni menys, en la via d'augmentar encara més la precarietat del mercat de treball. Pensem que aquesta no és la via, pensem que efectivament s'ha de modificar el marc de relacions laborals per fer-lo en cert sentit més flexible, però per fer-lo també molt més estable anant a la superació d'aquesta gran quantitat de contractes temporals no causals, que no tenen el seu origen en la causalitat, i que això, en tot cas, s'haurà de fer tenint en compte principalment el paper i l'opinió dels agents socials i, des del meu punt de vista, d'una manera molt especial dels sindicats.

Per tot això i per moltes altres coses, evidentment, que li podria explicar, no votaré a favor, sinó que votaré en contra de la seva Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana... Hi renuncia? *(Pausa.)* Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Rañé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. També intentant combinar la rapidesa i la no-dispersió d'arguments, però al mateix temps intentant explicar la nostra posició, començaré dient que hem observat una dissociació entre la seva interpellació i la seva Moció.

Coincidint amb la finalitat de la seva interpellació i amb moltes de les afirmacions que va fer en el curs d'aquesta, perquè expressaven la preocupació per una situació que existeix en el nostre mercat de treball, caracteritzada per un excés d'atur i per un excés de temporalitat..., i per tant, en aquest tema, hi coincidim. Ara bé, no hi coincidim en la Moció, i m'avenço també a dir que no coincidim ni en l'esmena de Convergència i Unió, si l'accepta, perquè proposa aprofundir en una direcció que ens sembla que no és l'adient, que no és l'adequada. I això per dues raons: una de mètode operatiu del moment i una altra de fons.

La de mètode operatiu del moment és dir que això distorsionaria el procés de negociació que, en aquests moments, és vigent al si del Consell de Treball. En aquest moment, al si del Consell de Treball els representants empresarials, els representants sindicals i l'Administració estan continuant amb el parèntesi perquè a l'Administració li falta aportar unes dades, de les quals li parlarem, estan aportant un procés d'anàlisi i reflexió sobre les causes de l'excés d'atur i de

l'excés de temporalitat en la contractació, i, en tot cas, queda per al final discutir si són capaços d'obtenir alguna solució. I, evidentment, el que sí que hi ha hagut són manifestacions al voltant que a alguna de les parts, el que ha proposat el Departament de Treball, d'entrada, no li convenç, i que en tot cas no hi ha una discussió sobre una modalitat de contractació, perquè en el fons tampoc es pensa que això ho pugui resoldre. És, doncs, o seria inadequat que el Parlament de Catalunya prengués una resolució en el sentit de dir que hem d'aprofundir l'anàlisi en una de les coses que les parts han dit que de moment no consideren que sigui la solució i que el debat va per una altra banda. És des d'aquesta perspectiva que entenem que no seria adient en aquest moment prendre aquesta resolució.

I en segon nivell, perquè no tan sols plantejem una discussió de tipus formal o formalista, sinó de fons, nosaltres tampoc coincidim en el model de contracte estable que s'està plantejant des del Departament de Treball. No hi coincidim perquè considerem que modifica de manera substancial les bases del sistema contractual que veníem defensant, o els criteris de les bases del sistema contractual que teníem des de fa molt temps, tot aquest període, i que té dos elements bàsics sobre els quals assentar-se. El primer, l'estabilitat, i el segon, la causalitat. La causalitat per a la contractació –només hi ha contractes temporals quan hi ha causes temporals– i la causalitat per l'acomiadament –només es pot acomiadar quan hi ha causa per acomiadar. Aquesta modalitat de contracte atemptaria contra aquest element d'estabilitat i causalitat i deixaria l'estabilitat basada únicament i exclusivament en la discrecionalitat d'una de les parts. És a dir, en un contracte entre dos n'hi hauria un que decidiria sense que el segon pogués accedir a reclamar els seus drets i els seus interessos, sempre estaria en mans del que contracta, sense capacitat d'anar als tribunals més que, segons va dir el conseller, per algun problema formal, és a dir, si no li han posat bé la data a la carta de l'acomiadament o qualsevol altre element. Creiem que aquest no és un element d'estabilitat, sinó que, si hem de parlar d'un contracte estable, ja el tenim: és el contracte indefinit.

I aquest contracte indefinit es rescindeix amb l'actual normativa per tres raons: quan l'empresari té raó, un acomiadament procedent amb zero pessetes d'indemnització; quan l'empresari no té raó, no té cap raó, amb quaranta-cinc dies per any –i en això hi ha companys que jo conec que diuen que el que tingui vicis que se'ls pagui, i si vol acomiadar sense raó que li pagui–, però quan hi han raons objectives de caràcter econòmic, organitzatiu, productiu o tecnològic –no les quatre, una d'aquestes quatre– l'acomiadament és de vint dies per any de servei, amb un màxim d'un any, i, si l'empresa és de menys de vint-i-cinc treballadors, el cost és de dotze dies per any –dotze dies per any. Això és com funciona en aquest moment, i això és tal com està funcionant. I això és la tendència que s'està observant ja en aquests moments.

Hi han dues tendències que s'estan observant en aquests moments. La primera, la tendència que els acomiadaments

estan baixant de cost d'una manera molt important. L'any 92, els 35.000 acomiadaments individuals es van pactar per una mitjana de 2.900.000 pessetes per individu; l'any 93 es van pactar els 55.000 acomiadaments individuals que va haver-hi per 2.900.000; l'any 94, els 55.000, també, acomiadaments individuals es van pactar per 1.700.000 pessetes. De 3.000.000 a 1.700.000, amb sis mesos d'aplicació del nou marc legislatiu.

Hi ha una tendència que s'ha d'analitzar i que s'està plantejant. L'acomiadament s'està abaratint, ja. I aquest és un element que s'ha de tenir en compte i que s'ha d'explicar i no es pot repetir determinats elements. Però és que les converses al Consell de Treball estan aturades per una raó: el Departament de Treball repeteix que l'acomiadament és car, però no demostra que l'acomiadament sigui car. No demostra si aquest 1.700.000 pessetes correspon a 40, 50, 60 o 30 dies d'indemnització o correspon a 25 o a 20. No ho demostra, perquè no té dades objectives per saber aquest 1.700.000 pessetes a quina antiguitat de mitjana correspon per treballador i a quin salari correspon. Per tant, no sap quants dies d'indemnització està pagant.

El Departament de Treball està repetint..., perquè algú va estar dient a la societat que l'acomiadament està costant molt, però no té dades objectives; i, en canvi, té les dades, perquè és el Servei de Mediació i Arbitratge i Conciliació del Departament de Treball on es registren aquests acomiadaments, on es registra l'antiguitat del treballador o treballadora que s'acomia i on es registra el seu salari. Per tant, les converses estan parades perquè el Departament no té dades objectives de quina és la situació.

Hi ha una segona tendència que s'està produint, i és un increment lleuger, minso, molt petit, d'increment de la contractació indefinida. I aquest és un element que hem d'analitzar. A aquesta situació hem arribat perquè durant més de deu anys s'ha estat aplicant una fórmula de contractació que era el contracte temporal, i ha produït en deu anys un efecte, amb sis mesos, set mesos de la reforma hi ha una petita tendència; hem de veure si es consolida o no es consolida o quina tendència té, perquè possiblement no faci falta modificar l'arrel de la relació laboral en el sentit que els principis d'estabilitat i de causalitat, quan el contracte sigui temporal, siguin els que regeixin. I aquest model de contracte va en direcció contrària.

És per aquesta raó, perquè entenem que aquesta mesura s'ha estat justificant per quelcom que el que justificaria és que en lloc d'una mesura de contracte estable haguéssim de cridar una associació que no sé si existeix, no governamental, que fos Psicòlegs sin Fronteras o alguna cosa així, perquè sembla que el gran objectiu d'aquesta mesura és treure l'angoixa d'una de les parts de les relacions laborals: l'angoixa de no saber si els jutges faran justícia. Es posa en dubte que els jutges estiguin aplicant la legalitat vigent i que això genera angoixa a una de les parts, que són els empresaris. La veritat és que, d'angoixa davant d'un judici d'acomiadament, li puc dir que, si més no –si més no–, la part acomiadada en té tanta o més que la part que acomiada.

Tanta o més. Per tant, jo crec que aquest és un element, primer, perquè no podem posar en tela de judici que els jutges utilitzin la llei de forma irracional, capritxosa i aleatòria. I que això és el que genera incertesa, perquè, si tenim la llei que defineix quines són les tabulacions que corresponen d'indemnització, el jutge l'aplica, si hi han motius per acomiadar, vint dies per any, si no hi han motius, quaranta-cinc dies. I això és el que diu la legalitat vigent, i això és el que apliquen els jutges.

I en funció de la incertesa hi ha un procés de negociació, i en funció de les incerteses i de les raons que cadascun cregui que té. Si algú pensa que té més raons, no direm i no recolzarem el plantejament que feia el conseller, que deia: «Les petites empreses, com que no han de fer declaració de la renda, no porten comptabilitat.» Si hem de fer una reforma laboral pensant en empreses que no porten comptabilitat, pleguem. Pleguem tots, perquè una cosa és que no hagi de fer declaració de renda; una altra cosa és que no portin comptabilitat. Molts de nosaltres, que fem algunes declaracions de renda d'IRPF, que no ens obliguen a portar comptabilitat, molts portem la nostra comptabilitat per saber quantes coses tenim. Moltes empreses no hauran de presentar els comptes, però és lògic que defensem un model d'empresa que sàpiga quant guanya i què en perd, i per què guanya i per què perd. I no podem fer una reforma laboral o una mesura pensant en aquell que no porta ni comptabilitat del seu negoci, per molt petit que sigui, perquè aleshores estarem fent una reforma per a una economia gens productiva.

Jo crec que des d'aquesta perspectiva comprendran que no està gens clar aquest debat, que les mesures que estan plantejades al contracte suposadament estable no són les més adients per a la nostra economia —o almenys considero que no ho són per a la nostra economia—; que en tot cas hi ha obert un procés de negociació entre els agents per determinar les causes i possibles solucions de l'excés d'atur i de temporalitat de la contractació, i que, com deia al principi, per un element procedimental en aquest moment, que considerem que no és adient aquest tema, i per un element de fons, que considerem que aquesta no és la sortida, nosaltres també votarem en contra d'aquesta Moció o, en el seu defecte, de la transacció, si el propietari de la Moció l'accepta.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. Sí, ara el senyor Reguant, per pronunciar-se sobre les esmenes, pura i simplement..., o purament i simple.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, havent escoltat amb la màxima atenció les aportacions dels diversos grups i agraint-les totes, especialment aquell gest —per primera vegada s'ha dat a la cambra— d'absoluta comprensió del meu ex-grup, que, en jo voler ser breu, m'ha dat una solidaritat total (*rialles*), vull dir, senyo-

res i senyors diputats, que la pretensió en el debat de la interpellació que es va substanciar, amb la consegüent Moció, pretenia això mateix: debatre. Vull dir que aquesta Moció, que ja l'he descrit com a modesta, petita, etcètera, i a la qual ara jo m'he de manifestar pel que fa a l'esmena presentada per la diputada senyora Rosa Barenys..., ai!, Rosa Bruguera —l'emoció del recolzament a la Moció m'ha desequilibrat una mica—, senyora Rosa Bruguera, vull dir que, el text que vostè proposava, jo l'hi accepto, perquè crec que millora, que concreta, que modifica i posa en mans, no pas tant de l'Administració com dels agents socials —sindicats, per tant— desfer la situació aquesta creada amb la dificultat de crear treball estable.

Escollats els diversos grups, i entenent que no tots han argumentat igual..., per exemple, el senyor del Partit Popular, el senyor Ariza, més aviat ha pres un posicionament de crítica semàntica i populista, que és d'agrair, perquè el contingut no me'l qüestionava. Però el posicionament d'Iniciativa per Catalunya és un posicionament de dir «l'actual marc de relacions laborals ha creat precarietat i cal qüestionar-lo i cal modificar-lo», m'ha semblat; però no era la mateixa argumentació que feia el diputat Josep Maria Rañé, que m'ha semblat que, de manera molt ben documentada, estava posant en qüestió tota la situació i, veient que les tendències, etcètera...

El Sr. PRESIDENT: Torni a l'esmena, senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Vist que...

El Sr. PRESIDENT: Torni a l'esmena, senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Dificilment podria fer una altra cosa, senyor president... (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Oh, però ho està fent...

El Sr. REGUANT: Sí, però ara ja vaig a...

El Sr. PRESIDENT: Aquesta dificultat, vostè la salva... (*Rialles.*)

El Sr. REGUANT: Vinga, anem a veure si podem acabar... (*Rialles.*) No? Dir allò que vostès esperen i saben, que en bona lògica, vist que aquesta esmena que millora la Moció, la Moció queda molt més millorada pel debat, pel debat..., jo crec que l'haig de retirar perquè crec que no hem de distorsionar..., encara que no sigui distorsionar, sinó influir o condicionar o treure protagonisme al Consell de Treball de Catalunya, i ho tornem allà, perquè la segueixin debatent aquelles forces que pateixen, gaudeixen o han de tirar endavant el marc de relacions laborals, quedant aquí aquesta petita aportació d'aquest Grup.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Queda retirada.

I, per consegüent, s'aixeca la sessió.

(*Són dos quarts de tres de la tarda.*)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 304 65 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès a Multitext, SL, Barcelona.

